NANCY THAYER

Un zâmbet ca o zi de primăvară

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

Prolog

Kendra Lovejoy stătea în holul sălii de cinema, abia observând mulțimea gălăgioasă care o înconjura. Aflase răspunsul pe care îl căuta. Ce ciudat! Să găsești soluția vieții tale într-un film vechi.

Era momentul să pună din nou stăpânire pe viața ei. Să riște. În ultimii doi ani se comportase ca o lașă, pretinzând că totul avea să fie bine, fără să facă nici una dintre schimbările necesare.

Ieși din clădire și fu înconjurată de un grup de străini. Toată lumea se opri la curbă, așteptând să se schimbe culoarea semaforului pentru a putea trece vizavi, în parcare. Mașina Kendrei se afla acolo, dar n-avea de gând să se întoarcă încă la casa părinților ei. Mintea ei era plină de imagini și sentimente care trebuia clarificate. Trebuia să-și pună ordine în gânduri, așa cum îi sugerase terapeuta ei. O femeie în vârstă din preajma ei își bătu consoarta pe brat cu un gest înțelegător.

– Știu, dragule. Prima dată când am văzut "O dragoste de neuitat", și eu m-am simțit copleșită.

Kendra se uită spre bărbat, dar acesta părea mai degrabă plictisit.

Nu se mișcă până când cineva n-o împinse și o făcu să meargă. Se dădu un pas înapoi și se sprijini de un zid, așteptând ca emoțiile să-i treacă.

Privind strada San Antonio în lumina târzie a zilei, zări o cofetărie. Se hotărî să se ducă într-acolo, să se odihnească puțin la o masă și să se gândească. Filmul stârnise în ea prea multe emoții, care se adăugau la starea ei de confuzie din ultima vreme. Trebuia să fie singură și să ia niște hotărâri importante.

Peste două minute, se afla în cofetărie, cu o cafea și un ecler în față.

După doi ani de la despărțirea de Dan și după luni de tratament – câte două ședințe pe săptămână – era momentul să ia o decizie. Se putea întoarce la Dan, putea să înceapă o viață nouă, în condițiile dorite de ea?

Un singur sentiment era mai puternic decât toate. Și anume dragostea ei pentru Dan.

Îl iubise din prima clipă când îl văzuse, din liceu. De atunci, îi fusese cel mai bun prieten, iubit și amant, până când se despărțiseră, acum doi ani.

Dan nu fusese niciodată capabil să-i ofere dragostea de care avea nevoie. Avea o personalitate atât de puternică, încât o domina instinctiv.

Pe atunci, Kendra crezuse că n-avea altă posibilitate decât aceea de a-l urma supusă. Dan devenise punctul principal al existenței ei. După câțiva ani, își dăduse seama că nu mai putea exista

independent de el. După moartea fetiței lor de câteva luni, îl părăsise. Realizase că era singurul mod prin care ar fi putut să supraviețuiască.

Îi spusese că "vrea să se regăsească", chiar dacă nu știa ce însemnau cu adevărat aceste cuvinte. Tot ce contase pentru ea în acele momente, era să fugă cât mai departe de el și de dragostea lui sufocantă.

Acum, după doi ani, aflase în sfârșit ce însemna această expresie atât de des folosită.

A te regăsi pe tine însemna să-ți formezi propriile opinii și să le poți apăra. Să descoperi propriul tău gust în materie de haine, muzică, lectură, tot ce ține de stilul de viață. Să iei propriile decizii în lucrurile care contează pentru tine.

Să afle cine era cu adevărat însemna și să se lupte cu emoțiile copleșitoare care o cuprindeau din când în când. Să învețe să se descurce în fața perioadelor de depresie și să lupte cu gândurile negre care o asaltau. Simplu de zis, dar greu de făcut, își zise ea, luând încă o înghițitură de ecler. Dar învăța în sfârșit ce trebuia să facă și iată că se simțea bine. Ca acum. Se simțea puternică.

Peste o săptămână, Dan se va întoarce la Houston din Israel și va veni la San Antonio s-o vadă. Imediat după despărțire, începuse să lucreze în străinătate – Orientul Mijlociu, Africa, Europa. După fiecare proiect, se întorcea la San Antonio și o ruga să revină în viața lui. După fiecare refuz, pleca departe și muncea din nou ca un nebun. În timpul fiecărei vizite, se certau. El o întreba când avea să fie pregătită pentru împăcare, iar ea răspundea de fiecare dată că nu știe.

De data asta, răspunsul va fi diferit.

De data asta, își dorea din tot sufletul să fie din nou alături de el.

Voia să rămână gravidă și să aibă un nou copil, deși exista posibilitatea să-l piardă și pe acesta din pricina sindromului morții subite. Fetița ei murise la patru luni. Kendra refuză să se mai gândească la toate astea. Oricât de dureros fusese acest eveniment, nu mai putea schimba nimic în desfășurarea lui. Trecutul nu mai conta. Numai viitorul.

Și-l dorea înapoi pe Dan, dar își dorea în același timp să rămână independentă. Își dorea să facă dragoste cu el atunci când voia, nu când își dorea el.

Voia să aibă mai mult control asupra relației. Ea și numai ea era responsabilă de propriile decizii.

Kendra puse ceașca de cafea pe masă și privi afară, pe fereastră, stăzile aglomerate. Era aproape întuneric. Voia... Voia atât de multe, și iată că putea în sfârșit să lupte pentru dorințele sale.

Miza era uriașă. Dacă va reuși să-l îmblânzească pe Dan, va avea tot ce și-a dorit vreodată: dragoste, familie, o viață plină. Dacă eșua, lucrurile aveau să stea la fel ca în clipa de față: va rămâne singură, va fi la fel de speriată. Avea totul de pierdut sau de câștigat.

Zâmbi. Avusese nevoie de doi ani pentru a ajunge la o concluzie atât de simplă.

Nu era nimic rău în a-ți dori dragoste. Îl iubea mult pe Dan. Și el o iubea din tot sufletul și o dorea înapoi în viața lui. Întotdeauna va avea o personalitate puternică, dar dacă va reuși să-și spună și ea punctul de vedere, o va asculta și-i va aprecia opiniile.

Da! Iată ingredientele necesare unei relații profunde și durabile.

Atunci, ce naiba făcea aici? Trebuia să acționeze imediat. Incapabilă să mai rămână pe loc o secundă în plus, Kendra se ridică, puse banii pe masă și ieși prin ușa de sticlă. Soarele aproape dispăruse în spatele clădirilor.

Cu pași siguri și totuși emoționată din pricina entuziasmului care o cuprinsese, aproape că alergă până la colțul străzii. În Israel era noapte. Probabil că Dan dormea. Foarte bine. Oricum, îl va suna îndată. Trebuia să-l anunțe imediat despre hotărârile luate. Trebuia să afle că voia să fie cu el tot restul vieții, dar că avea și ea de pus câteva condiții. Dan le va discuta, dar până la urmă le va accepta. Trebuia s-o facă, de dragul amândurora.

Aștepta nerăbdătoare să se schimbe culoare semaforului. Oamenii se împuținaseră.

Filmul începuse să ruleze din nou.

Kendra păși în stradă. Atunci când zări lumina cenușie a farurilor, era deja prea târziu. Fu ridicată în aer, trupul i se lovi de capotă, apoi se rostogoli pe caldarâm. La început fu stupefiată, apoi amorțită. Încercă să se miște, dar membrele refuzară s-o asculte. Portierele mașinii se trântiră cu zgomot și oamenii din mașină năvăliră afară.

– N-a fost vina mea, insista o voce cu accent texan. Mi-a ieșit în față. Am frânat cât am putut de repede, dar a fost prea târziu.

Kendra simțea că se dedublează. O parte din ea se detașase de suferință și-i observa senină pe cei din jur. O altă parte încerca să le spună că trebuia să-l sune pe Dan. Dar nu putea nici măcar deschide ochii. Un geamăt surd se auzea din propria ei ființă, apoi

realiză că începuse să se îndepărteze de ceilalți. Nu! Nu vreau să mor! Nu acum, când în sfârșit se hotărâse să-și schimbe viața.

Trebuie să-i spun lui Dan, se gândi Kendra. Ajutați-mă să scap!

Nu poți să scapi, vei muri, îi răspunse o voce din interiorul ei.

Nu! Nu acum! Nu când sunt atât de aproape... Lacrimile începură să-i curgă din ochii închiși.

Spune-ne ce vrei să vorbești cu el, răsună o voce în preajma ei. Promitem că-l vom anunța.

Amintiri din viața lor împreună trecură cu rapiditate prin mintea Kendrei. Ultimele șase luni din viața ei și siguranța că era iubită de bărbatul pe care-l iubea îi erau de-ajuns.

Îl iubesc atât de mult, se gândi ea, realizând că pierduse contactul cu vocile din preajmă. Sirena ambulanței se auzi în apropiere, dar Kendra era atentă numai la vocea pe care o auzea în mintea ei.

Mi-aș dori să puteți să-i duceți gândurile mele în dar. Să-i spuneți că am fost prea slabă. Nu-i vina lui.

Așa vom face, răspunse vocea.

Kendra se relaxă. Nu mai putea. Trebuia să renunțe. Cineva îi va duce mesajul lui Dan.

Totul în jur se întunecă. Nu mai simțea asfaltul de sub ea. I se părea că se înalță.

Vocea care o ajutase era a unei persoane care se schimbă sub ochii ei într-o femeie asemănătoare cu Kendra însăși. Astfel, îi va fi mai ușor să-l găsească pe Dan, se gândi ea. Să-l găsească, să-i explice totul, să-l iubească. Kendra zâmbi.

Stai, nu pleca încă, îi zise vocea.

Prea târziu, răspunse Kendra. Știi ce trebuie să faci. Mi-ai promis.

Când se petrecu acel accident pe strada din San Antonio, Texas, mi-am dat seama imediat că noi, că eu, mă voi ocupa de problema asta.

După moartea ei, trebuia să ne amestecăm în mulțime, și nimeni nu trebuia să știe că ne aflăm aici.

I-am luat înfățișarea și i-am absorbit gândurile. Am obosit, iar femeia care zăcea în mijlocul drumului devena din ce în ce mai slabă. Am încercat s-o liniștesc, să-i spun că i-am reținut gândurile, dar dorința ei de a trăi se ripisea rapid.

A murit brusc și n-am reușit să facem complet transformarea. Ne-am gândit la alternative. Ar trebui să căutăm alt individ pentru a-i completa personalitatea? Vom căuta în baza de date. Avem toate amintirile ei din ultimele șase luni. Ar trebui să fie de-ajuns pentru următoarele două săptămâni – timpul maxim alocat misiunii.

Încet-încet, ne-am ridicat în picioare. Ne-am simțit ciudat, dar destul de bine.

Ne-am mișcat brațele. Degetele ei erau lungi și suple.

Ne-am mișcat buzele și ne-am spus numele.

Kendra Lovejoy.

Când ambulanța se îndreptă spre spital, noi eram Kendra Lovejoy. Ieșirăm din umbră și ne îndreptarăm spre cel mai apropiat bar.

Era momentul să începem.

Capitolul 1

Când Dan Lovejoy se trezi, privi nedumerit în jur. Se afla în apartamentul în care se mutase după despărțirea de Kendra. În majoritatea timpului era plecat din țară, astfel că nu se obosise să-și decoreze spațiul în care locuia. Dormitorul era numai pe jumătate mobilat.

Nu avea decât un pat, un dulap și un scaun. Pe pereți nu existau tablouri și în dulap erau numai câteva haine personale, scoase în grabă din geamantanele care zăceau pe jos. Livingul avea aproximativ aceeași înfățișare. Într-un colț se aflau câteva cărți, alături de două-trei scrisori nedesfăcute.

Deodată, toate acestea i se părură insuficiente. Simțea că are nevoie de mai mult.

I se oferise o slujbă permanentă peste hotare și, pentru prima dată de când Kendra îl părăsise, începuse să se gândească temeinic la această posibilitate. Deja încetase să mai spere că soția lui se va întoarce la el. În fiecare noapte visa la fericirea de a se afla din nou

împreună. Și în fiecare dimineață se trezea cu dezamăgirea de a fi tot singur.

Se rostogoli pe o parte a patului și se ridică.

Primise un mesaj de la părinții Kendrei, în care îl rugau să-i sune îndată. Era semn rău. Părinții soției nu sunau decât dacă aveau vești proaste sau dacă aveau nevoie de bani.

Chiar atunci, se auzi soneria telefonului. Tresări, privindu-și ceasul. Dormise douăzeci și patru de ore fără întrerupere. În sfârșit, reușise să se relaxeze. Răspunse la cea de-a cincea sonerie.

– Dan! Mă bucur foarte mult că te-ai întors! se auzi vocea lui Ed, tatăl Kendrei.

– Mulțumesc. Chiar acum aveam de gând să te sun. Zborul mi-a fost anulat și am ajuns acasă cu două zile întârziere. Ce s-a întâmplat? E ceva urgent?

– E vorba de Kendra, răspunse Ed cu o voce stinsă, în timp ce mâna lui Dan se strânse pe receptor. A murit, Dan, continuă Ed. Micuța mea Kendra a murit. Doamne! Încă nu-mi vine să cred!

Dan auzi cuvintele, dar nu le pricepu sensul. Probabil că înțelesese greșit. Nu se putea. Nu! Ed nu știa ce spune! Gândurile îi zburară la soția lui, vie și voioasă ca o rază de soare. O iubea din toată inima. Nimic nu i se putea întâmpla ei. Nu putea permite așa ceva.

– Ce spui? întrebă el. Vocea bărbatului se frânse de câteva ori înainte de a putea termina povestea.

– Kendra s-a dus la film și, când a ieșit din cinematograf, a fost lovită de o mașină. A... murit în câteva minute, adăugă bătrânul, începând să plângă.

Dan privea zidul alb din fața lui și n-o vedea în fața ochilor decât pe Kendra.

– Când? reuși el să întrebe.

– Acum șase zile. Tocmai aflase că te întorci și eram cu toții foarte bucuroși... Psihologul spunea că în sfârșit realizase progrese substanțiale. Abia aștepta să te vadă. Vorbea despre împăcare, era convinsă că mariajul vostru mai are șanse... Era atât de încrezătoare... Cu toții eram convinși că întregul coșmar luase sfârșit!

Dan se simți de parcă un pumn uriaș îl lovise în stomac. Înghiți cu greu. Kendra. Kendra lui. Murise. Nu se putea, nu se putea...

– Ed, începu el, dar gândurile refuzau să se transforme în cuvinte.

– Știu, zise bătrânul, înecându-se. Nu mai e nimic de zis. Îmi pare atât de rău, Dan. Ne-am străduit atât să fie totul bine, dar Dumnezeu nu ne-a permis să ne bucurăm de liniște. Copilul meu, singurul meu copil...

Dan înghiți. În gură, simți un gust amar de fiere.

– Te sun mai târziu.

Trânti telefonul la loc în furcă și alergă în bucătărie să vomite în chiuvetă. Și-ar fi dorit ca la fel de ușor să poată scăpa și de disperarea care-l cuprinsese și de durerea care i se împrăștiase în tot trupul. Mâinile i se strânseră pe burtă. Totul îl durea. Doamne! Îl durea atât de tare, încât și-ar fi dorit să-și rupă coastele, să-și scoată inima și s-o arunce afară.

Lacrimile începură să curgă în torente interminabile și o dată cu ele apărură și suspinele, care-i cutremurau trupul. În lumina difuză

a camerei, stătea jos, pe podea, clătinându-și capul fără încetare. În ultimii doi ani nu-și dorise decât o nouă șansă de a-i arăta Kendrei cât o iubea. Pierduseră atât de mult, când pierduseră copilul! Câtă suferință mai puteau îndura? Într-o lume nebună, haotică, tot ce voia era încă o șansă. Nu era foarte mult, nu? Iată că se înșelase.

***

– Haide, băiete, te descurci de minune, zise noua Kendra către bărbatul care se afla lângă ea în barul plin de fum.

– Ești foarte fumoasă, îngână el, neputând pronunța corect cuvintele.

– Și tu ești drăguț, dar și foarte beat. Frumos și beat, răspunse ea cu duritate.

– Te iubesc!

– Nu cred că vreunul dintre noi cunoaște acest sentiment, dragul meu.

– Ba da, ba da, protestă bărbatul, punându-și capul pe umărul ei.

Ea se îndepărtă și-i sprijini capul de spătarul scaunului.

– Îmi pare rău, Larry, dar trebuie să plec acasă.

Larry încercă să se ridice, dar eșuă lamentabil și înălță în aer un braț întrebător.

– Acasă? Unde acasă?

Ea zâmbi și răspunse:

– Casa mea e mult mai departe decât a ta!

– Nu pleca.

– Trebuie, îl contrazise ea. A, și mulțumesc pentru amabila ta donație, adăugă ea cu un surâs malițios.

Avea un ciudat simț al umorului. Nu era sigură dacă-i aparține sau dacă era o calitate preluată de la Kendra cea originală.

Ieși din bar și ajunse în parcarea întunecată. Respiră adânc, privind spre cer și sperând că va descoperi acolo un răspuns la întrebările ei nerostite. Stelele nu se vedeau prea bine din pricina luminilor din oraș, astfel că încercă doar să ghicească direcția exactă a planetei ei.

Ieri, își întâlnise un seamăn care-și ratase misiunea. În loc să-i pară rău pentru el, se simțise mândră că ea reușise. În timp ce celuilalt membru al echipei nu i se oferise nici o posibilitate să colecteze vreo mostră de ADN, Kendra găsise patru donatori involuntari, bărbați puternici și frumoși.

În seara asta, fremătase când bărbatul din bar o atinsese. Iată o emoție, un sentiment uman. Oare se adapta condiției umane mai repede decât ar fi trebuit? Poate că trupul îi era prea obosit pentru a o mai ajuta. Va petrece încă o noapte la hotelul unde închiriase o cameră, iar mâine după-amiază va face autostopul către Texas și către nava mamă ascunsă înăuntrul muntelui.

Faptul că-i promisese Kendrei că-i va spune soțului ei ce simțea pentru el – era vorba despre emoția aceea numită dragoste – o îndatora să-l găsească pe Dan Lovejoy. Îi descoperise pe părinții femeii și le citise gândurile. Din câte descoperise, Dan strebuia să se afle deja la San Antonio. Dacă nu reușea să-l contacteze până

mâine, era forțată să plece fără să-și îndeplinească misiunea. Cu cât petrecea mai mult timp pe Pământ, cu atât această promisiune i se părea mai importantă. Îl va găsi pe Dan Lovejoy într-un fel sau altul.

Probabil că bărbatul trecuse printr-un șoc teribil.

***

Când soarele se revărsă asupra orașului, Dan termină de aranjat bagajul în mașină. Chiar dacă încerca să nu se mai gândească la Kendra, gândurile i se întorceau mereu numai la ea. Cu atât mai mult cu cât trebuia să se îndrepte către San Antonio. La mormântul Kendrei.

Gândul la ea îl absorbea atât de tare, încât lunga călătorie i se păru un drum de numai câteva minute.

Kendra. Kendra. Kendra.

Începu să se gândească la prima dată când o întâlnise...

Părul ei părea negru ca noaptea, dar când îl vedeai în lumină, avea luciri arămii. Stătea în curtea liceului, într-un grup de colegi. El se certa cu un alt băiat, care-l tachina în legătură cu greutatea sa. Deodată, privirea îi fu atrasă de ea. Capul Kendrei era înclinat într-o parte întrebător, în timp ce privea disputa celor doi. Rivalul său profită de momentul lui de neatenție și-l lovi tare cu pumnul în stomac.

Din pricina frumoasei Kendra, chiar a doua zi începuse un regim de slăbire.

Kendra... Când o dusese la balul liceului, fusese atât de fericit! Era cea mai frumoasă fată de pe pământ. Purta o rochie lungă de culoarea piersicii. Părea un înger. În acea seară, înainte de a o duce acasă, oprise mașina pe un drum lăturalnic. Kendra fusese foarte răbdătoare cu încercările lui stângace de a o săruta.

Kendra... După absolvire, o dusese la un motel, unde făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, plin de nerăbdare. O lună după aceea, se căsătoriră civil. Amândouă familiile sărbătoriră unirea destinelor celor doi tineri. Peste două săptămâni, Kendra pierduse sarcina. Avuseseră nevoie de ani de zile pentru a concepe un nou copil.

Kendra... Acum trei ani, murise copila lor de patru luni, Hannah. În prima noapte, plânseseră împreună. Hannah fusese un copilaș minunat, cu ochii albaștri și părul negru. Le lipsise atât de mult...

San Antonio apăru la orizont și Dan se strădui să se rupă de amintiri. Se va opri puțin la Ed și la Margaret, va vizita mormântul Kendrei, apoi se va îndrepta spre vest. Voia să fie singur, să-și regăsească liniștea.

***

Era ora prânzului atunci când Kendra plăti camera și păși în stradă, cu geanta pe umăr. Mergea veselă și nepăsătoare, privind la minunata lume a pământenilor. Peste două sau trei zile se va afla

pe nava-mamă și se va întoarce acasă. Tot acest fabulos, colorat univers avea să rămână în urmă.

Un sentiment asemănător regretului puse stăpânire pe ea, dar își reveni repede. Aceasta nu era planeta ei, nu era lumea ei. Acasă își va regăsi liniștea, nu aici, într-o lume de barbari.

Șoseaua către Del Rio se afla la câțiva kilometri distanță. Se hotărî să meargă pe jos, pentru că-i plăcea din ce în ce mai mult noua senzație. Acasă, noi – se opri și apoi substitui pluralului singularul din limba pământenilor – eu aș fi alunecat ușor pe pământ.

Încă o dată, încercă să intre în contact cu un gardian care să-i dea niște informații. Întrebările ei nu primiră nici un răspuns. Era ciudat, dar n-avea de ce să se îngrijoreze. Cauza cea mai probabilă era că nu absorbise integral amintirile Kendrei. Oftă. Poporul ei nu știa chiar atât de multe despre pământeni.

Când aterizase, crezuse că lecțiile făcute cu profesori de elită și casetele pregătitoare îi vor lămuri toate aspectele vieții pe Terra. Nu se întâmplase însă așa. Odată ajunsă, fusese nevoită să pună la bătaie toate cunoștințele ei, dar și pe cele ale Kendrei, pentru că metodele învățate acasă nu erau practicabile pe teren.

***

Dan se afla la mormântul Kendrei. Încă nu-i venea să-și creadă ochilor. Iarba fusese răscolită, ca și cum o pasăre gigant ar fi săpat

pământul cu ghearele. Lângă mormânt, se afla o statuie din marmură închipuind un înger cu aripile desfăcute. La baza lui, închisă într-o cutie de sticlă, era o poză a lui Hannah. Fetița zâmbea foarte fericită. Era o poză atât de frumoasă, încât te durea inima s-o vezi acolo, și de aceea Dan nici nu venea prea des la mormânt.

Doare atât de tare să pierzi o ființă iubită!

Oricât de mult ar fi încercat să se abțină, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cele două ființe pe care le iubise din toată inima se aflau acolo, iar el rămăsese singur. Dacă i s-ar mai fi dat măcar o șansă să le arate cât de mult le iubea! Dacă...

Dan se hotărî să plece. Acceptase că soția lui murise.

Nu era un vis. Era un coșmar.

Cu gândurile aiurea, se îndreptă spre micul orășel Del Rio. Mâinile strângeau cu putere volanul. Mintea îi era încețoșată, amortizând parcă șocul ultimelor două zile. Știind că durerea se va întoarce, acceptă bucuros scurta perioadă de amorțeală care-l cuprinsese.

Rezervorul era numai pe sfert plin. Trebuia să oprească la o benzinărie acum, și nu pe autostradă.

Chiar atunci, se întâmplă ceva ciudat. Mintea i se opri în loc pentru o clipă. Văzu imaginea trupului Kendrei zăcând pe asfalt. Clipi. Piciorul îi apăsă pe frână.

Mai clipi o dată și observă o femeie înaltă și slăbuță stând pe marginea drumului. Părul ei negru de culoarea cărbunelui avea sclipiri arămii în lumina după-amiezii. Zâmbetul ei îi era atât de familiar! Se uită din nou în oglindă. Cartonul pe care-l ținea în mână arăta că se îndrepta spre Big Bend.

Pentru o secundă, i se păru că vede scrise acolo cuvintele "Bună, Dan". Era imposibil.

Nu putea trece mai departe, n-o putea lăsa acolo. O parte din el ar fi vrut s-o depășească. Și totuși, opri mașina.

O ciudată euforie îl cuprinse. Era vrăjit. Ar fi vrut să strige de bucurie.

Deschise portiera și zise scurt:

– Urcă!

Kendra. Era chipul ei. Zâmbetul ei. Ochii ei, care ascundeau atâtea secrete. Femeia se apropie zâmbind, și cum ar fi știut prea bine ce gândește și ce simte el. Oare înnebunise? Inima îi bătea atât de repede, încât îi era greu să respire. În urechi auzea un zgomot continuu.

Ea rămase în picioare, lângă mașină.

– Ești sigur că ești pregătit pentru asta? întrebă ea misterios.

– Urcă, repetă el.

Femeia se așeză pe scaun. Fiecare mișcare a ei îi amintea de Kendra. Nu numai înfățișarea, dar și personalitatea ei era asemănătoare cu cea a soției sale.

Era Kendra!

Femeia oftă, întinzându-se în scaun.

– E mai cald ca-n iad, afară.

Ochii i se închiseră pentru un moment, apoi îi deschise și se uită spre el. Privirea lor îi era atât de familiară.

– Tu ești Dan.

El aprobă din cap, incapabil să deschidă gura. Gândurile îi alergau haotic prin minte. Trăia un vis.

– Tu cine ești?

– Kendra.

– Kendra a murit. Cine ești?

– O, dragule. Am uitat că trebuie să-ți explic totul înainte.

– Cine ești? repetă el.

– Condu, porunci ea, fluturându-și mâna prin fața lui. Putem vorbi între timp. Ce coincidență că te îndrepți tot către Big Bend, nu?

El încuviință din nou, tăcut. Ceva îi spuse să aștepte, răspunsurile vor veni. Din două în două secunde, privea în direcția ei, așteptându-se parcă să dispară.

– Cine ești? insistă bărbatul.

– Ai crede, dacă ți-aș spune că sunt sora geamănă a Kendrei?

– Nu.

– Dar ce ai crede?

– Că-mi lipsește Kendra atât de mult, încât am halucinații.

De ce naiba se certa cu propria lui închipuire? Așa ceva nu se putea întâmpla. Ed și Margaret identificaseră trupul Kendrei. Dar își dorea atât de mult s-o revadă, să-i explice ce simte, s-o audă vorbind, încât...

Femeia se așeză picior peste picior.

– Bun, să zicem că nu sunt decât un rod al imaginației tale, Dan. Îți pot auzi gândurile și-ți pot da răspunsurile de care ai nevoie. Când vom ajunge la Big Bend, voi dispărea. Apoi, îți vei continua viața, dar voi șterge din mintea ta orice amintire legată de mine. Ți-o vei aminti pe Kendra, dar nu pe mine.

Vocea ei șoptea, dar o auzea foarte bine. Ah, nu era nebun.

Trebuia numai să-și controleze emoțiile care o luaseră razna.

– Kendra a murit, Dan, exact cum ți-au spus Ed și Margaret. A fost lovită de o mașină la ieșirea din cinematograf.

– Cum? De ce?

– Pentru că nu se uita pe unde merge. Se gândea la altceva. La tine.

– De unde știi? Doamne, sunt nebun! Nici măcar nu te afli aici. Am suferit un șoc atât de mare încât mi-am pierdut mințile.

– Nu vrei să afli răspunsurile pe care le aștepți? Ți le pot spune. Kendra m-a rugat să fac asta în locul ei.

Femeia se afla încă acolo, în ciuda efortului său de a-i nega existența. Ochii ei îl priveau... Ochii ei căprui...

– Și la ce se gândea? capitulă el.

– Că ești o persoană mai bună decât ea. Voia să se revanșeze față de tine pentru toată durerea pe care ți-a provocat-o în acești ultimi ani. Spera ca voi doi să aveți șansa de a o lua de la capăt.

Dan clătină din cap.

– Ce naiba se petrece aici? Nu înțeleg! La naiba!

Era nervos și frustrat.

Ea ridică din umeri.

– Încetișor. Până la urmă, toate lucrurile astea sunt la fel de noi și pentru mine. Pregătirea pe care am primit-o nu acoperă în întregime situațiile concrete. Dar dacă nu vrei să știi...

– Ce să știu?

– Răspunsurile la întrebările care te chinuie. De fiecare dată când ești singur și n-ai nimic altceva de făcut, te întrebi de mii de ori dacă ai greșit sau nu. Descoperi mii de răspunsuri, dar niciodată

nu reușești să privești lucrurile din perspectiva corectă. Nu poți accepta că soția ta ar fi avut vreo vină.

– N-a avut, ripostă el.

– Să-ți fie rușine, ridică ea vocea. Ești destul de mare pentru a ști că nimeni n-are pe de-a-ntregul dreptate și nimeni nu se înșală total. Exemplul Kendrei, deci. Nu uita că a fost singurul copil al unor părinți prea protectori. N-a avut niciodată de-a face cu problemele vieții reale, n-a învățat să fie puternică. Înainte de moartea lui Hannah, ea a condus căsnicia voastră. Era un copil răsfățat.

– Cum?

– Nu pricep de ce, dar întotdeauna ai crezut că ai făcut ceva foarte rău, de care nu ești conștient. Ceva atât de rău încât ai îndepărtat-o de tine.

Profunzimea gândirii ei îl uimi.

– Să pui benzină, Dan, înainte să rămânem cu rezervorul gol.

Bărbatul își fixă din nou atenția asupra ei. Stătea calmă alături de el, cu o expresie de mulțumire pe chip.

Cu o supunere tăcută străină lui, opri la o benzinărie din apropiere. După ce o privi încă o dată lung pe femeia de lângă el, coborî din mașină și făcu plinul, întrebându-se când își va reveni în simțiri și când anume va reuși să scape de această imagine a Kendrei.

Se urcă înapoi în mașină, dar femeia se afla tot acolo. Aștepta, calmă, să pornească mai departe. Fără s-o scape din ochi, începu să se gândească la vorbele ei de mai devreme.

– Ce pregătire? întrebă el. Ziceai ceva de o pregătire...

– Avem casete în care suntem învățați despre obiceiurile pământenilor. Din ele aflăm cum să vorbim ca voi, istoria voastră și evenimentele actuale.

El o privi uimit:

– Ce ești tu?

Kendra își plecă fruntea într-o parte și zâmbi:

– Sunt o herfronită.

– Ce naiba înseamnă asta? replică el, frustrat. Lucrurile o luaseră razna complet.

– E o planetă aflată la o galaxie depărtare.

Dan apăsă frâna, oprind brusc mașina. Se întoarse spre femeie și o prinse de umeri, nervos. Dar chiar în clipa în care o atinse, gestul se transformă într-o mângâiere.

– Nu mă răni, Dan. Să nu mă rănești niciodată.

– Ce ai face dacă te-aș bate?

Ochii ei mari și căprui îl priviră atât de calm, încât se liniști imediat.

– Te-aș adormi și apoi aș pleca îndată. Când te-ai trezi, n-ai mai ști nimic de mine, nici măcar că m-ai întâlnit vreodată. Mai rău, ai uita tot ce s-a întâmplat în această săptămână. Ar trebui să afli din nou despre moartea Kendrei și să retrăiești durerea de a-i vedea părinții și mormântul.

– Poți face așa ceva? întrebă el, privind fascinat în ochii ei.

– Da. N-am mai făcut-o niciodată, dar casetele ne-au învățat metodele pe care le putem folosi.

Începuse s-o creadă.

– Și cum vei face asta?

– Îți voi amorți mintea, apoi voi șterge amintirile pe care le vreau și le voi înlocui cu alte întâmplări. Știam că vei veni și că mă vei lua de pe autostradă, continuă ea explicațiile. Nu crezi că e cam mare coincidența?

– Mi s-a părut c-o văd pe Kendra, se justifică el. De aceea am oprit. Dar nu ești ea. Îi semeni, dar nu ești ea.

– Așa e. Dar amintirile ei din ultimele șase luni au devenit ale mele. Am fost acolo când a murit și i-am absorbit toate amintirile.

– De ce ai vrut să mă întâlnești?

– Pentru că m-a rugat să-ți spun gândurile ei și i-am promis s-o ajut.

– Cum? Dar puteai foarte bine să promiți și să nu te ții de cuvânt.

– Noi ne ținem promisiunile. N-ar trebui să promitem nimic nimănui de aici, dar Kendra era atât de... vulnerabilă.

– Asta-i prea de tot, replică el. Era mai ușor să nege ce auzea decât să accepte această ciudată realitate.

Un nou gând își făcu loc în mintea lui.

– Ai omorât-o?

– Nu, m-am aflat la locul potrivit în momentul potrivit. Kendra a fost legătura mea cu personalitatea umană.

– Legătură?

– A fost ființa de care am avut nevoie pentru a-mi crea o identitate aici, pe Pământ.

– Dar nu ești umană!

– Nu, suntem mais, adică o a treia generație de... corcituri. Planeta noastră este foarte bună în matematică și inginerie. Specia

noastră este foarte inteligentă, dar slabă din punct de vedere fizic. Am început să căutăm o rasă cu care să ne combinăm genele, o rasă care să ne ofere putere fizică și în același timp să ne permită să ne păstrăm puterile mentale. Am lucrat la asta timp de sute de ani și în sfârșit am reușit.

– Vrei să spui...

– ... că sunt umană din punct de vedere fizic, dar capacitățile mele mentale sunt herfronite.

– Sunt nebun, sunt cu adevărat nebun, repetă el.

– Nu, zise ea, atingându-i brațul. Ești numai foarte, foarte obosit. De ce nu mă lași pe mine să conduc? Ai putea să dormi câteva ore pe bancheta din spate.

– Nu, eu voi conduce.

– Cum vrei, răspunse ea, privind drept înainte și așteptând să pornească mașina.

El vârî cheia în contact și porni la drum. O bornă kilometrică arăta distanța până la Castroville. Dacă nu era nebun și femeia asta era într-adevăr cine pretindea că este, ar putea să oprească în acest oraș și să ceară ajutor. Zâmbi cu tristețe, imaginându-se dând buzna într-o secție de poliție și țipând în gura mare că fusese atacat de invadatori de pe altă planetă. Părea o scenă ruptă dintr-un film fantastic de proastă calitate. Vor crede că e nebun!

Conduse în tăcere o jumătate de oră înainte să ajungă în Castroville. Oare trebuia să oprească?

Nu vei rezolva nimic, Dan, și apoi te vei face de râs, răsună o voce în capul lui. Ah, era vocea ei, nu se înșela.

– Tu ai făcut asta, o acuză el.

Ea recunoscu.

– Cum ai reușit?

– E o tehnică specială. Pot să vorbesc direct minții tale.

– Eu pot să fac același lucru?

– Mie? Da. Celor din rasa ta, nu. Nu încă, în orice caz. Mai aveți cinci sute de ani până să învățați asta.

– De unde știi?

Ea ridică din umeri.

– Casetele...

– A, da. Casetele pregătitoare. Dar mi-ai spus că ești pe jumătate pământeană. A treia generație. De ce îți spui her...

– Herfronită?

– Da. Explică-mi.

– Pământenii au făcut progrese mari în genetică în ultimii cincizeci de ani. Dar înainte de experimentele de laborator, vă alegeați perechea în funcție de teoria lui Darwin. Cele mai puternice și mai inteligente specimene se cuplau între ele.

– Asta e valabil numai pentru animale, protestă Dan.

– Ascultă-mă! Chiar și în timpuri medievale, se dorea unirea puterii și a frumuseții pentru obținerea unor progenituri reușite. Așa e și pe planeta mea. Fiecare generație vrea tot ce-i mai bun pentru descendenții ei.

– Nu prea cred că asta e același lucru cu a te juca de-a genetica.

– Este exact același lucru, îl corectă ea cu blândețe. Doar că voi sunteți ceva mai primitivi încă.

– Înțeleg. Pentru tine, pământenii nu reprezintă decât niște cobai numai buni de studiat, spuse el tăios.

Ea păru surprinsă că Dan pricepea atât de repede.

– Exact! replică ea fericită.

– Îți bați joc de mine? țipă el.

– Nu.

– Vrei să spui că folosiți oamenii pentru experimente?

– Da. În felul ăsta m-am născut eu.

– Prin mixarea celor două specii? Prin amestecul genelor?

– La început, da.

– Cum?

– În felul obișnuit, chicoti ea.

– Vrei să spui că o herfronită a venit pe planeta noastră, s-a împerecheat cu un pământean, a avut un copil și pe urmă l-a trimis pe el din nou pe Pământ să repete procedura?

– Da, se încruntă ea. O metodă primitivă, dar eficientă. Acum, folosim alte mijloace. E mai simplu.

– Femeie, ești nebună, constată el cu dezgust. Cred că locul tău e într-un spital specializat în probleme psihiatrice.

– De ce?

– Pentru că mi-e greu să cred că un om ar face dragoste cu o ființă ciudată de pe altă planetă.

– De ce?

– Pentru că e dezgustător, de aia!

Ea întoarse capul și-l privi cu ochii ei mari și căprui de parcă s-ar fi uitat la el prin microscop.

Mâinile lui se încleștară pe volan. Încercă din răsputeri să lupte împotriva căldurii care-i cuprinse măruntaiele, dar efortul lui fu zadarnic.

– Oprește-te! șopti el printre dinți, și imediat presiunea simțită începu să scadă.

Kendra se lăsă pe spate, cu ochii închiși. Părea foarte obosită.

Trecură prin Castroville fără să încetinească. Ochii Kendrei rămase închiși, iar capul i se sprijinea în continuare de spătarul scaunului. Știa că nu doarme, ci că era doar epuizată. Oare faptul că-i putea controla mintea și trupul o făcuse să obosească atât de tare? În cazul ăsta, trebuia s-o obosească și mai mult. Dar la ce bun? se întrebă el. Nu putea face nimic altceva decât s-o lase pe marginea drumului și să fugă. În schimb, dacă ar asculta-o, poate ar afla răspunsurile la problemele legate de Kendra, poate ar înțelege de ce viața lor împreună se schimbase atât de dramatic.

Dacă femeia asta spunea adevărul, însemna că soția lui nu sărise în fața mașinii, ci fusese un accident, așa cum îi spusese Ed.

– Voia să aibă un copil, voia să devină mamă încă o dată, după pierderea fetiței...

– Ești nebună, iar eu sunt și mai nebun că te ascult, zise el pe nerăsuflate. Nu exiști decât în imaginația mea. Te-am plăsmuit chiar eu, pentru că nu vreau să accept încă moartea Kendrei. E prea dureros, așa că mecanismul meu de autoapărare și-a intrat în rol.

– Crezi ce vrei, eu îți spun adevărul.

Soarele puternic al după-amiezii lovea în geamul dinspre partea ei și Kendra se întoarse cu spatele.

– Kendra? o strigă el.

– Da?

– De ce? De ce m-a părăsit?

Am fost întotdeauna alături de ea.

După moartea lui Hannah, încercase să-i ușureze durerea, dar Kendra părea că-l alungase deja din viața ei. Nu mai avea nevoie de tandrețea și de apropierea lui. Apoi, începuse să se lipsească și de prezența lui. Lui îi lipsea atingerea ei, la fel cum îi lipseau conversațiile lor. Îl durea această înstrăinare.

– Îi era frică să nu rămână iarăși gravidă, răspunse femeia.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Simțea că tu cauți să uiți totul muncind din greu, iar ea nu putea uita. Când veneai acasă, se temea că vei încerca să faci dragoste cu ea și că va rămâne din nou gravidă. Nu mai putea înfrunta o nouă tragedie. Nu-și mai dorea atingerea ta, prezența ta, mintea ei era în altă parte. Când venea momentul să vă culcați, atunci presiunea pe care o simțea era și mai mare.

– Dar nu mi-a spus niciodată că nu mai voia să facem dragoste, se apără el.

– Voia să scape de teama ei absurdă și încerca să lupte. Dar nu reușea. N-a fost niciodată prea puternică, Dan.

– Nu-i adevărat. Făcea lucruri pe care numai o persoană puternică le putea face. Când eram plecat, se descurca singură cu toate sarcinile casei.

Kendra îl privi cu uimire.

– Nu uita, Dan, că-i lăsai bani pentru fiecare factură și o servitoare venea săptămânal să facă ordine în casă. Avea destui bani la dispoziție... Unde era stresul?

– Era singură.

Kendra aprobă.

– Dar asta e altceva, observă ea.

Kendra fusese viața lui. Iar acum, o pierduse. O iubise din toată inima. Ar fi făcut orice s-o știe fericită, dar nu știuse ce anume.

– Am încercat, răspunse el.

– Știu.

Lovi cu pumnii în volan.

– În fiecare an, plecam împreună la Big Bend și încercam să fac această excursie cât mai frumoasă cu putință.

– Îi plăcea, te asigur. Atunci, erați numai voi doi. Te concentrai numai asupra ei.

– Atunci, de ce n-a mai vrut să meargă?

– Din același motiv. Îi era teamă că vei descoperi temerile care o măcinau. Nu credea că mai poate trece printr-o altă tragedie, Dan. Oricât de mult te-ar fi iubit, se temea de tine. A pus capăt acestor excursii și în final căsătoriei voastre.

Dan își aminti. Venise de la New York și o anunțase că urmau să plece la Big Bend. Cu cât el era mai entuziasmat, cu atât ea devenea mai tăcută. În acea noapte, o luase în brațe, dar ea pretinsese că era bolnavă. El se întorsese pe partea lui de pat și, cu un oftat dureros, adormise.

A doua zi, ea plecase la părinții ei. El nu aflase decât când se întorsese acasă și descoperise pe masă un bilet. Plecase definitiv.

Mai întâi, fusese furios. Cum îndrăznea să-l părăsească astfel? Apoi, i se făcuse frică. Oare se va mai întoarce? Și dacă da, atunci în ce condiții?

Dar, după ce telefonase acasă la părinții ei, confuzia se adâncise. Ed îi povestise că soția lui plânsese mult și că fusese dusă la doctor. De aici, i se dăduse o recomandare către un psiholog.

Cum de nu observase semnele? Dacă și-ar fi dat seama, ar fi putut acționa, ar fi putut opri această cădere nervoasă.

Rămăsese la părinții ei și el o vizita adesea. De fiecare dată când o vedea însă, Kendra era și mai distantă. Simțea că prăpastia dintre ei se adâncește și tremura la gândul că, poate, o pierduse pentru totdeauna. O implora să se întoarcă acasă. Ea răspundea mereu nu.

După doi ani, se hotărâse că, dacă și de data asta va zice nu, va accepta răspunsul ei. Că va prelua contractul din Israel și va începe o viață nouă.

Dan nu mai primise niciodată vreo explicație pentru plecarea Kendrei. Se gândise fără încetare la mariajul lor, dar nu descoperise nici un răspuns. Acum știa. Asta presupunând că era încă întreg la minte și că străina care semăna cu soția lui stătea într-adevăr lângă el în clipa asta.

Capitolul 2

Întinsa cmpie pustie se preschimbă treptat într-un peisaj cu mici tufișuri și iarbă rară. Dan obișnuia să-i spună Kendrei că, atunci când Dumnezeu se hotărâse să schimbe înfățișarea locurilor, nu voise să-și șocheze supușii, și de aceea crease această zonă de tranziție. Trecură repede prin orașul Brackettville. Datorită peisajului său, acesta fusese scena a numeroase filme western. Dan continuă drumul spre Del Rio. Mâinile îi stăteau ferme pe volan, picioarele pe pedale. Dar mintea îi era preocupată de alte lucruri.

Kendra dormea.

În curând, începu să se zărească orașul în care se decisese să-și petreacă noaptea. Încetini când traficul deveni aglomerat.

– Kendra, trezește-te! șopti el, aproape speriat de propria îndrăzneală. Atât de multe lucruri aflase de când o luase de pe autostradă, că nici n-avusese timp să le înțeleagă total. Poate la trezire, se va transforma într-o femeie obișnuită și nu va mai obține nici un răspuns.

Tânăra care semăna atât de mult cu soția lui își îndreptă spatele și-și întinse mâinile în față, aproape atingându-l. Deși părea relaxată, ceva din gesturile ei în sugeră că era ușor alarmată.

– Hmm, murmură ea, privind în jur. Aici ne vom opri să mâncăm? întrebă apoi, privindu-l direct în ochi.

– Da.

– La restaurantul acela drăguț din apropiere?

– De unde știi? se miră Dan.

Ea își răsuci o suviță de păr pe deget.

– L-am văzut când te gândeai la el.

Iată că nu visase. Femeia asta rămăsese la fel de ciudată.

Kendra așteptă un răspuns, dar bărbatul se concentră asupra drumului.

– Nu vrei să te mai gândești la nimic?

– Nu, replică el scurt.

– Mă lași să-ți citesc gândurile?

– Nu văd cum te-aș putea opri, răspunse el cu o voce încărcată de furie.

Nu era neapărat furios pe ea, cât pe situația confuză în care se găsea și pe emoțiile lui, care nu-i mai dădeau pace.

– O, dar e destul de ușor, spuse ea, ridicând din umeri. Nu trebuie decât să gândești non-emoțional.

– Și nu le vei mai putea citi?

– Nu la fel de ușor. Am realizat că abilitatea mea de a citi gândurile a început să scadă încă de când am sosit aici. Am încercat să descopăr motivele, dar există prea multe posibilități. Poate că rațiunea pentru care cei de pe planeta mea nu trebuie să rămână

prea mult aici este aceea că își pierd calitățile care-i fac diferiți în raport cu voi.

– Prin diferiți înțelegi "superiori"?

– Dacă vrei, da.

– Cum sunteți voi?

– Comparați cu rasa voastră, suntem un popor în adevăratul sens al cuvântului. Muncim împreună în toate proiectele și, de obicei, reușim în tot ce ne propunem.

– Dar sunteți parțial umani.

– Da, dar nu în ceea ce contează. Avem mintea herfronită.

Vorbea de parcă în lumea ei nu exista greșeală, dar viața îl învățase pe Dan că nimic nu era perfect.

– Atunci, de ce au început să-ți scadă puterile?

Ea se încruntă.

– Nu știu, dar am fost avertizați că așa ceva se poate întâmpla. Și apoi, e vorba numai de comunicarea cu cei din rasa mea. Nu-i pot localiza pe cei alături de care am venit pe Pământ, dar nu mă deranjează. Îmi plac oamenii.

– Și cei care au venit cu tine sunt herfroniți sau tot a treia generație de metiși?

– Nu ni s-a spus. Reprezentanți kaus, din a doua generație, au fost trimiși aici în același scop, dar au apărut niște probleme. Unii au murit, alții au înnebunit înainte de a se putea întoarce pe Herfron.

– Cum e casa voastră?

– E la fel ca estul Texasului. Avem o planetă foarte bogată și nu ducem niciodată lipsă de mâncare.

– Atmosfera e caldă?

– Rece. Orașele noastre beneficiază de o temperatură controlată, pentru că noi – și în special kaus și mais – suntem mai sensibili la frig decât alte rase.

– Mai există mulți herfroniți originali?

– Desigur, răspunse ea mirată. Ei sunt liderii noștri.

– Ce spui îmi amintește de George Orwell, comentă Dan, parcând lângă restaurant. Poveștile tale pot fi reale sau pot fi numai o născocire a minții mele.

Ea zâmbi.

– Ai dreptate. Pot fi unul dintre aceste două lucruri.

Pe când intrau în restaurant, Dan se întrebă care presupunere era totuși cea adevărată.

Vorbele mele sunt adevărate, îi transmise ea telepatic. La fel de adevărate pe cât este existența ta.

Dan închise ochii și-și alungă frica.

– Să mergem, mormăi el.

Ea îl urmă calmă, se așeză pe scaun și comandă. Cel puțin, n-avea de gând să-l facă de râs comportându-se ciudat.

Kendra comandă o salată mare și o mâncă vizibil încântată, în timp ce bău câteva pahare de ceai cu gheață.

– Delicios, comentă ea, așezând șervetul alături de farfuria goală.

Dan se uită la hamburgerul său numai pe jumătate mâncat și împinse farfuria deoparte. Își pierduse pofta de mâncare.

– Cred că este foarte gustos, zise ea blând.

– De unde știi? Ai mai mâncat aici?

Dan își dădu seama că ridicase tonul, dar nu știa cum altfel să acționeze. Lucrurile scăpaseră de sub control și nu știa cum anume să-și recâștige autoritatea.

– Nu, dar ceilalți oameni din restaurant cred asta. Eu nu mănânc decât vegetale.

– Atunci, nu vorbi despre ce nu știi.

– Îmi pare rău.

Dan scoase portofelul, aruncă banii pe masă și se ridică.

– Hai să plecăm! ordonă el.

Se întoarse cu spatele și părăsi restaurantul, fără să mai arunce măcar o singură privire către femeia care rămăsese în urmă privindu-l cu ochi mari. Adusese cu ea atâtea emoții contradictorii, încât Dan nu știa dacă avea să se descurce vreodată în hățișul lor. Îi era teamă că nu-l va urma, dar la fel de înspăimântat era și de posibilitatea ca ea să vină după el.

Kendra îl urmă.

După numai câțiva kilometri, Dan opri mașina în fața unui hotel.

– Vom petrece noaptea aici, zise el către Kendra.

– Bine. La ce oră vrei să pleci mâine dimineață?

– Devreme. De ce?

– Aș vrea să fac un mic ocol. Mi-ar plăcea să văd cum arătau primii călători veniți pe Pământ de pe Herfronit. I-am văzut și pe casete, dar în realitate este altceva.

– Și cum îi vei vedea în realitate? întrebă Dan, ieșind din mașină.

– Există niște desene în peșterile din apropiere, explică ea.

El se uită spre cer. Era aproape noapte.

– Merg și eu cu tine, spuse el.

– Nu-i nevoie. Pot găsi și singură drumul spre Del Rio.

– Am mers împreună atâta drum și încă nu ne-am omorât între noi. Te voi conduce până acolo, insistă el.

Ea aprobă din cap și se îndepărtă. Dan se gândi la sfârșitul călătoriei. El va rămâne aici, iar ea va pleca acolo unde pretindea că e casa ei.

Intrară în holul liniștit și curat al hotelului și Dan ceru o singură cameră pentru amândoi. Deodată, devenise foarte temător că o va pierde. Nu voia să piardă contactul cu ea.

Își spuse că o dorea în preajma lui pentru că era ultima lui legătură cu soția pierdută – femeia pe care o iubise și alături de care trăise mai mulți ani decât putea număra. Femeia pe care n-o cunoscuse mai deloc până astăzi, dacă extraterestra care-i luase înfățișarea era demnă de încredere.

Partea interesantă era că o credea cu adevărat.

În cameră era răcoare. Obloanele întunecau încăperea și doar o singură lampă de căpătâi lumina difuz interiorul. Două paturi gemene și mari se aflau unul lângă altul. Dan închise ușa și se sprijini de zid. Era epuizat de evenimentele zilei și înspăimântat de cele ce vor urma mâine.

Kendra stătea lângă ușa de la baie, cu geanta pe umăr. Cu mâna pe clanță, îi zâmbi misterios.

– De ce te-aș omorî, Dan? întrebă ea cu blândețe, răspunzând gândurilor lui.

El se întoarse spre ea cu mâinile în șold.

– Tu să-mi spui.

– Herfroniții nu omoară. Și apoi, îți pot șterge amintirile foarte ușor. Vezi? Nu-i nevoie să te omor. Mă vei duce acolo unde vreau, iar eu te voi ajuta să treci peste momentul dureros al morții Kendrei și astfel îmi voi ține promisiunea față de ea. Suntem chit.

Toate astea sunau bine, dar ce garanții avea el? Vorbea cu un extraterestru, la naiba!

– Cât de multe știi despre Kendra?

– Despre relația voastră?

Evitând să vorbească de teamă ca vocea să nu-l trădeze, Dan încuviință din cap.

– Aproape tot. Nu s-a gândit la nimic altceva în aceste șase luni. Știu mai puține despre copilăria ei decât despre viața voastră comună. Se pregătea pentru întoarcerea ta.

El închise ochii de durere. Cuvintele ei îl loveau direct în inimă. Dacă soția lui ar fi trăit, această întoarcere ar fi fost atât de diferită! S-ar fi împăcat și în seara asta ar fi ținut-o în brațe, simțindu-se în sfârșit în siguranță și salvat de singurătate...

Ușa de la baie se închise. Rămăsese singur în cameră. Și totuși, nu se mișcă, încercând să-și revină după toate aceste întâmplări ciudate.

Ai răbdare! Te voi ajuta! Mesajul ei îl uimi, dându-și seama că puteau comunica și prin ușa închisă.

În sfârșit, se hotărî să se miște. "Fă lucruri normale și viața ta va redevi normală".

Dan nu putu să adoarmă vreme îndelungată. Dușul fierbinte, păhărelul de coniac, promisiunea că va afla mai multe mâine, nimic din toate astea nu-i liniști mintea plină de gânduri haotice. Zăcu în

pat cu ochii deschiși și cu mâinile sub cap, privind tavanul până aproape de ziuă.

Simțea cum gândurile ei se întrepătrund cu ale sale.

– Oprește-te! o certă el.

Într-adevăr, senzația de pace dispăru, dar magia ei îl ajutase. În sfârșit, reuși să adoarmă.

***

– Aici! arătă Kendra, strigând pentru a acoperi zgomotul motorului.

Dan urmă instrucțiunile ei și se îndreptă într-acolo. Kendra stătea în partea din față a bărcii gonflabile, iar părul ei negru era bătut de vânt ca un drapel al gloriei.

Mexicul se afla în dreapta lor, iar America în stânga. Dan privi de-a lungul apei și realiză pentru prima dată că, în afară de un pescar mexican aflat într-o barcă lucrată artizanal, nu mai era nimeni în preajmă.

– Ancorează aici, ordonă ea.

De seara trecută, de când fusese atât de dur cu ea, vorbea cu el numai strictul necesar. Ieri, i se păruse plină de veselie, de umor, de viață. Acum, redevenise un extraterestru de pe altă planetă, interesată numai de trecutul alor ei. Ura acest sentiment, dar începuse să-i fie dor de femeia care fusese atunci când o întâlnise prima oară.

Făcu ceea ce-i ceruse, apoi coborî, întinzându-i Kendrei mâna, protector. Ea își lăsă mâna într-a lui și sări pe docul plutitor, privindu-l cu interes.

El o întrebă curios:

– La ce te gândești?

– Mă gândesc la tine, ești trist. Curios lucru, și eu simt aceeași tristețe. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Era întodeauna atât de directă! Oare nu știa deloc să mintă?

– Nu. Cel puțin, nu foarte bine, răspunse ea gândurilor lui, zâmbindu-i fericită.

Acest zâmbet avu asupra lui un efect absolut neprevăzut. Deveni dintr-o dată mai vesel. Mâna ei moale se afla încă într-a lui.

– Când cei din jur îți pot citi gândurile, trebuie să spui mereu adevărul. Altfel, cheltuiești timp și energie construind un zid în jurul propriilor tale gânduri. Iar când ceilalți îl simt, știu că minți.

Mâna ei era caldă, iar degetele sale îi strânseră ușor palma, transmițându-i un nou val de căldură, care-i străbătu întreg corpul. Speriat, Dan îi lăsă mâna și-i întoarse spatele.

– Încotro? întrebă el.

– În sus. Urmează-mă.

Și începu să urce rapid și cu mare ușurință. La jumătatea urcușului, se opri și începu să râdă fericită, îmbrățișând lumina soarelui. Râsul ei era liber și natural, asemenea vântului care bătea ușor în jurul lor.

– Ce e? întrebă el privind în jur, curios să vadă dacă a ratat ceva important.

– Nimic, răspunse ea, privind în urmă, către el.

E doar o zi minunată. Atât.

– Continuă să mergi, se răsti el, nemulțumit.

Ea îl ascultă. Ajunse sus mult mai repede decât el și se întoarse, oferindu-i mâna. Dan îi ignoră însă gestul, și se sprijini demn de un tufiș pentru putea urca în vârf. Nu era pregătit s-o atingă. De fiecare dată când se întâmpla, căldura pe care o simțea era intensă. Și dacă această femeie nu era Kendra – și nu era – atunci ceea ce simțea era greșit.

"Îmi pare rău că asta crezi."

– Nu-mi mai invada mintea, țipă el.

Un zâmbet apăru pe buzele ei de culoarea piersicii pârguite.

– Să trăiți, domnule! răspunse ea, salutându-l militărește.

Dan zâmbi la rândul lui, fără să vrea.

Kendra continuă să meargă și el o urmă îndeaproape. În sfârșit, se opriră.

– Iată, zise ea. Strămoșii mei și ai tăi. Cred că voi numiți aceste desene pictograme.

Zidul din fața lor era acoperit cu picturi galbene și ocru-roșiatice. Prima imagine care-i atrase atenția fu o uriașă panteră roșie a cărei coadă părea să se întârtă în aer ca un bici. Deși desenul pălise în timp, culoarea era încă destul de puternică pentru a capta atenția privitorului.

Acum, când șocul inițial trecuse, Dan realiză că desenele erau foarte bine armonizate între ele, închipuind un tablou interesant și emoționant. Omul primitiv simțea nevoia de a-și comunica emoțiile prin aceste picturi și, astfel, nu se deosebea prea mult de urmașii lui de azi.

Fascinat, Dan le studie pe rând, începând cu pictogramele de mai mici dimensiuni. Unele erau abia schițate, altele lucrate în detaliu, dar toate erau pline de viață, sintetizând poveștile trecutului. Deodată, privirea i se opri pe un desen din preajma panterei.

Ceea ce semnifica era foarte clar, și totuși atât de straniu! Era vorba despre un cosmonaut în costum spațial.

– Uită-te în dreapta, spuse Kendra în șoaptă.

El ascultă și-și întoarse privirea. Lângă cosmonaut se afla o farfurie zburătoare schițată primitiv. Uimit, Dan zise, clătinând din cap:

– Nu-mi vine să cred! Kendra chicoti.

– Dacă nu m-ai fi întâlnit pe mine, te-ai fi uitat la desenele astea și ai fi zâmbit amuzat, gândindu-te că artiștii primitivi aveau foarte multă imaginație.

Știind că avea dreptate, Dan negă însă cu tărie.

– N-ai de unde să știi asta.

– Ba da. Mii de oameni au văzut deja acest loc. Nici unul – sau foarte puțini – și-au dat seama că reprezintă indivizi de pe altă planetă care au venit cândva pe aceste teritorii. Tot ce au înțeles a fost că primitivii aveau o imaginație bogată. În schimb, tu negi cu bună știință evidența, pentru că nu poți accepta că sunt o extraterestră. Nu încă.

– Și crezi că mai târziu mă voi obișnui cu ideea? replică el, cercetându-i chipul în căutarea unor trăsături extraterestre.

Nu descoperi nimic altceva decât că era o femeie foarte frumoasă.

– Cred că mintea ta a și acceptat realitatea, și asta îndată ce ne-am întâlnit. Dar sentimentele sunt cele care te împiedică să mă crezi total. Așa se întâmplă cu toți oamenii.

– Cei de pe Herfronit nu sunt emoționali? întrebă el nervos, fără să știe exact de ce și pe cine.

Nu mai știa sigur nici de ce îi nega cu atâta tărie vorbele. În sinea lui, știa că femeia avea dreptate.

– Ba da, dar nu la nivelul la care sunteți voi. Parametrii de comportament și emoționali sunt, la noi, foarte concreți și bine cunoscuți de toată lumea. Regulile noastre – sociale și economice – sunt foarte clare și toate lucrurile sunt mai simple. E simplu, când știi exact care este comportamentul acceptabil și când orice faptă care depășește normele este aspru pedepsită.

Dan privi din nou către imaginile de pe zid, vechi de șapte mii de ani sau poate mai mult. Oare strămoșii lui acceptaseră pur și simplu existența unor creaturi atât de ciudate?

– Liniștește-te! zise ea încet, punându-și mâna pe umărul lui.

Dan simți din nou căldura atingerii sale și reacționă nervos.

– Îmi spui că herfroniții au venit mereu pe Pământ de-a lungul istoriei și îmi ceri să primesc calm această veste? Unul dintre noi doi e nebun, femeie, și nu sunt deloc convins că acela sunt eu, se răsti el, îndepărtându-i mâna și începând să coboare.

După câteva clipe, ea îl urmă. Dan îi simți prezența în spatele lui și se forță să nu se mai gândească la nimic. Nu mai voia să fie auzit, studiat, analizat...

Faptul că văzuse, în spațiul izolat al zonei Big Bend, desene vechi de mii de ani reprezentând astronauți îl tulburase peste

măsură. Mai ales după ce întâlnise o femeie care absorbise amintirile soției sale moarte sau care pretindea că făcuse asta.

Din motive necunoscute, o așteptă să revină pe barca închiriată. Ar fi fost mult mai simplu să plece fără ea, s-o părăsească acolo, dar rămânea astfel fără răspunsurile așteptate. Și avea atâtea întrebări!

Porni barca. Era timpul să se întoarcă la Big Bend. Între timp, trebuia s-o întrebe tot ce voia să știe. Nu se va mai lăsa pradă emoțiilor. Dacă trebuia să se confrunte cu ea pentru a afla adevărul, atunci trebuia s-o facă de la același nivel.

Se aflau pe drumul de întoarcere, după ce returnară barca. Dan devenise tăcut. De aproape o oră și jumătate nu mai spusese nici un cuvânt.

– La naiba, murmură ea, privindu-și degetul.

– Ce e?

– Mi-am rupt o unghie, răspunse ea cu un glas nemulțumit.

El îi privi mâna și zise ironic:

– Ai devenit cumva mai mult emoțională decât rațională? Se pare că genele tale umane își spun cuvântul.

Ea zâmbi, dar nu spuse nimic. După câteva clipe, începu să râdă și Dan i se alătură vesel.

– Ai dreptate, admise ea. Pe planeta mea, avem unghii scurte, potrivite pentru muncă. Nimeni n-are unghii lungi. Dar aici, unghiile mari sunt un lucru obișnuit pentru femei. Mă simt chiar furioasă că s-a rupt. Din câte am văzut, continuă ea, femeile par mai vulnerabile din afară, dar sunt destul de puternice în interior. Sunt mai rapide în a citi gândurile și intențiile cuiva decât bărbații.

Dan n-avea de gând să-i dea dreptate.

– Și ce părere ai despre bărbați?

– Exact contrară. Bărbații par foarte puternici priviți din afară, dar de fapt sunt foarte nesiguri. Le e teamă să descifreze propriile emoții sau pe ale altora. Se simt mai bine atunci când se limitează la reacții superficiale.

– Toți psihologii ar spune același lucru, șopti el.

– Probabil.

Herfroniții pot citi atât gândurile, cât și semnele trupului. Pentru noi, e un stil de viață.

– Dacă sunteți atât de grozavi, de ce vă mai obosiți să-i copiați pe sărmanii pământeni?

– N-am zis că sunteți "sărmani". Și apoi, motivul e simplu. Ne trebuie puterea voastră fizică. Nouă ne lipsește. Mixând cele mai bune caracteristici ale celor două rase, sperăm să obținem o ființă mai apropiată de perfecțiune.

– Chiar nu-ți dai seama că ești mai mult umană decât herfronită? întrebă el.

Ea îi zâmbi ca un copil care știe că a greșit și vrea să-și ceară scuze. Dar privirea și efectul ei asupra lui Dan nu fură nicidecum copilărești.

– În țara voastră există negri, care reprezintă de fapt un amestec de rase. Dar continuați să-i numiți negri, chiar dacă s-au îndepărtat de rasa lor originară. Eu sunt numai a treia generație de herfroniți. Prin urmare, sunt mult mai mult herfronită decât majoritatea negrilor sunt negri.

– Ești nebună, zise el, negăsind o replică destul de bună pentru a o contrazice. Și apoi, nu-i neapărat necesar să cred că ești

herfronită doar pentru că am văzut o peșteră cu desene în care tu ți-ai recunoscut strămoșii.

– Și atunci, cum de-ți citesc gândurile?

– Abia mi-am pierdut soția și sunt foarte vulnerabil psihic. Foarte probabil, toate evenimentele astea se întâmplă numai în capul meu. Tu nici nu exiști, nici măcar nu te-am luat de pe autostradă. Sau, dacă asta s-a întâmplat, probabil te-am ajutat să scapi de la vreun spital de boli nervoase.

Ea se întoarse către el.

– Dacă aș putea, ți-aș arăta nava, dar am promis că nu voi face niciodată așa ceva.

– Cine va ști?

– Tu și cu mine. Și astfel, în curând, și alții herfroniți vor afla.

Clătină din cap și părul ei ca mătasea străluci în lumina soarelui, aruncând scântei de foc în jur.

– E imposibil, adăugă ea. Cuvântul de onoare e tot ce am și e destul de important încât să mor pentru a-l respecta.

– Dar nu trebuia nici să-i promiți nimic Kendrei ce i-ai promis, și totuși ai făcut-o.

– Era singurul mod în care o puteam ajuta, argumentă ea. Le voi explica asta superiorilor mei și ei mă vor înțelege.

– Unde e nava?

– În apropiere de râu.

– Unde?

– Dacă ți-aș spune, mi-aș călca promisiunea. Ar fi exact același lucru cu a te conduce acolo.

– Nu-i adevărat.

O voi găsi singur, și nimeni nu te va putea învinovăți.

– Dar eu voi ști, și asta înseamnă că și superiorii mei vor afla.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Dan

– Pe jos, răspunse Kendra, ridicând din umeri.

– De la Lajitas? se miră bărbatul. E un drum lung.

– Da, răspunse ea vag.

– Și unde trebuie să ajungi?

– Plănuiam să mă lași la Parcul Național din Big Bend.

– Te duc oriunde vrei. Nu voi putea să stau liniștit până când nu voi fi convins că ești la adăpost de orice rău ți s-ar putea întâmpla aici. Cu înfățișarea ta, Dumnezeu știe ce surprize pot apărea.

– Dar nu sunt mulți oameni în parc.

– Totuși, cred că ar fi mai simplu să ajungi la navă pe apă.

– Acum, cine citește gânduri?

– A fost doar o presupunere, răspunse Dan calm, fără să se obosească să-i dezvăluie că foarte multe farfurii zburătoare fuseseră zărite în aceste locuri.

– Nava e aproape, comentă ea.

– Te voi duce cu barca până la Rio Grande. Ea se lăsă în scaun, gânditoare. Părul îi ascundea chipul ca o perdea întunecată.

– Vrei să mă iei cu tine?

– Desigur.

– Dar nu te voi lăsa să vezi nava, îl avertiză ea.

– Înțeleg.

Kendra zâmbi, satisfăcută.

– Voi aduna informații prețioase pentru casetele de memorii, zise ea.

Ezită o clipă, apoi aprobă din cap ca pentru sine.

– Da, te voi însoți.

– Grozav, exclamă el.

Era fericit că o convinsese. Dacă ajungea destul de aproape, poate va reuși să vadă obiectul acela misterios numit farfurie zburătoare. Va ști o dată pentru totdeauna, adevărul despre femeia de lângă el.

O auzi oftând și se întoarse către ea.

– Trebuie să ajung acolo într-un fel sau altul, așa că mi-e totuna dacă e pe uscat sau pe apă, spuse ea. Această experiență va fi importantă pentru poporul meu.

Kendra tăcu câteva minute. Dan ar fi vrut să-i afle gândurile, dar îi era teamă să-i întrerupă reveria. Relația lor avea ceva fascinant, nu voia să-i pună capăt. Nu încă. Mintea lui de inginer știa că toate cele spuse de ea erau logice, deși ciudate.

– Ciudat, vorbi ea într-un sfârșit, dar vreau să mă crezi, atât de dragul meu, cât și al soției tale. Vezi tu, i-am făcut o promisiune Kendrei, i-am spus că îți voi împărtăși toate sentimentele pe care le-a avut pentru tine. Dacă nu mă crezi acum, atunci când îți voi șterge amintirile despre mine nu vei mai ști ce să crezi despre ea. Iar asta va însemna să-mi calc promisiunea.

– Bun, înțeleg, de dragul soției... Dar care sunt motivele tale, de ce vrei să te cred?

Ea își lăsă capul pe spate.

– Nu știu. E un experiment interesant. Acasă, nu aveam niciodată dificultăți în a mă face înțeleasă. Acolo, nimeni nu îndrăznește să mintă. Aici, minciuna este trecută în codul bunelor

maniere. Trebuie să minți ca să nu-l jignești pe cel de lângă tine. E ciudat, dar pentru pământeni pare să funcționeze foarte bine acest concept.

– Deci, promisiunea asta te leagă de mine?

– Cred că da.

Dan fu foarte mulțumit de acest răspuns. Nu-și putea permite s-o piardă.

Capitolul 3

Micul orășel Lajitas se afla la numai câțiva zeci de kilometri de Terlingua, un fost oraș de mineri. Câțiva copaci creșteau lângă clădirile cu ziduri de chirpici răspândite pe malul râului Rio Grande.

Vreo două sute de oameni locuiau la Lajitas sau în jurul lui, majoritatea lucrând pentru companiile care făceau curse regulate peste râu sau într-unul dintre hotelurile unde poposeau cei care traversau râul.

Dan parcă jeepul în fața unor magazine amenajate în așa fel încât să amintească de vestul sălbatic.

– Ce faci? întrebă Kendra.

Aplecându-se ușor peste ea, Dan apăsă butonul buzunarului de bord și scoase cartea de credit.

– Nu-mi citești gândurile?

– Nu, replică ea, iritată. M-ai blocat de la Del Rio încoace.

El ridică din sprâncene cu un aer sceptic.

– Nu credeam că e atât de ușor.

– Nu e, dar nu mă străduiesc foarte tare.

– De ce? se miră el.

– Pentru că herfroniții nu trebuie să rănească pe nimeni, iar o cercetare mai profundă exact la asta ar duce.

– După câte mi-ai spus, până acum ai încălcat multe alte reguli. Atunci, ce te oprește s-o încalci și pe asta? În fond, e vorba doar de o slabă și vulnerabilă minte umană...

Ea îi atinse brațul, oprindu-l pe loc, în mașină.

– Te rog, haide să fim prieteni. Avem atât de puțin timp la dispoziție! Să-l petrecem în mod plăcut, te rog!

Dan oftă, recunoscând în sinea lui că femeia avea dreptate. De la aflarea devastatoarei vești despre moartea Kendrei, fusese necontenit furios, cinic și frustrat. Poate că venise momentul să se oprească. Putea măcar să se comporte civilizat până când obținea răspunsurile de care avea nevoie.

– Bine, răspunse el.

– Bine, zâmbi ea.

Dan constată cu neplăcere că tânăra de lângă el devenea mai frumoasă atunci când zâmbea. Iar asta nu-i plăcea deloc. Era chiar mai fermecătoare decât Kendra, dacă așa ceva era posibil. Și apoi, era parcă și mai sociabilă, mai vorbăreață. Imediat însă, se simți vinovat că în mintea lui se născuse o astfel de comparație. Întreaga situație era de-a dreptul nebunească.

Dan întinse mâna să deschidă portiera, dar se opri și se întoarse către Kendra.

– Vrei să ne petrecem noaptea aici sau pe râu? întrebă el.

Ea răspunse imediat:

– Pe râu!

– Bine, aprobă el, uitându-se la ceas. Dar să știi că nu vom avea mult timp la dispoziție pe apă. E aproape patru.

– Nu contează, zise ea încrezătoare, ca și cum ar fi știut ceva necunoscut lui.

– Mă întorc îndată, promise el, cu zâmbetul pe buze.

Fusese atât de furios și de frustrat, încât nu-i acordase niciodată atenția pe care o merita. Era senzuală, fermecătoare, spontană. Nu era deloc rea pentru o extraterestră.

***

Kendra aștepta calmă întoarcerea lui Dan de la biroul de închirieri și încerca din răsputeri să intre în comunicare cu un individ din rasa ei. În zonă, ar fi trebuit să se afle câțiva hefroniți.

Era ciudat că numai într-o săptămână petrecută la San Antonio reușise să descopere atâtea despre specia lui Dan. Pregătirea ei de acasă n-o avertizase asupra surprizelor oferite de acești pământeni. Cruzi și tandri în același timp, oamenii nu erau deloc atât de barbari pe cât crezuse. Erau complecși, contradictorii, plini de calități și de resurse ascunse.

Mult mai mulți decât ar fi bănuit aveau capacități psihice neobișnuite, dar majoritatea, inclusiv Dan, preferau să le nege, să le ascundă, să le țină în frâu. Ciudat.

Își limpezi mintea și încercă încă o dată să intre în legătură cu un herfronit. O undă discretă ajunse până la ea, apoi dispăru. Se strădui să capteze acest gând timid, dar fără succes. Oare ce se întâmpla?

Începu să rememoreze amintirile acumulate în ultima săptămână, pe fiecare zi în parte, contorizând forța sau slăbiciunea puterilor ei telepatice la începutul și la sfârșitul fiecărei zile. La început, comunicase cu foarte mulți dintre semenii ei care făcuseră călătoria de pe Herfronit pe Pământ. Apoi, treptat, aceștia se îndepărtaseră. Unul sau doi refuzaseră chiar să vorbească și dispăruseră complet. Oare era vina ei? Oare greșise cu ceva? Oare puterile ei fuseseră șterse?

Se încruntă, mușcându-și buzele exact cum făcea Kendra. Abia acum își dădea seama că puterile ei deveniseră tot mai slabe, cu fiecare zi ce trecea. Să fi fost singura care se confrunta cu un astfel de efect? Sau ceilalți călători simțiseră același lucru?

Își aminti avertismentul primit la plecare. "Întotdeauna ascultă regulile. Dacă un herfronit încalcă vreo regulă, anunță-i imediat pe ceilalți." Și, mai important! "Niciodată nu sta pe Pământ mai mult de o săptămână, dacă n-ai alături de tine un gardian care să te vegheze." Oare folosise prea multă energie pentru a acumula amintirile Kendrei? Nu știa. Poate va afla toate acestea când se va întâlni cu ceilalți la navă, peste două zile.

Un ciudat și dureros regret o cuprinse la gândul că trebuia să părăsească Terra. Se obișnuise prea mult cu stilul de viață al pământenilor, iar această reacție era prea umană și prea puțin herfronită. Se implicase emoțional în relația cu Dan.

Încălcase reguli pe care n-ar fi trebuit niciodată să le încalce și-și găsise întotdeauna scuze pentru nesupunerea ei. De exemplu, se gândea că poporul ei va putea beneficia de informațiile culese. Era ceva de neconceput și greu de admis, chiar și față de sine însăși. Se schimbase mult. Poate Kendra fusese mai rebelă decât lăsase să se creadă...

Nu era întotdeauna sigură ce emoții aparțineau Kendrei și care erau propriile ei sentimente. Începuse să simtă pentru Dan un soi de tandrețe amestecată cu o mare simpatie și o vagă îndoiosare față de vulnerabilitatea lui. Iar acestea erau sentimente umane. Și mai era ceva, ceva foarte puternic, dar necunoscut ei, ceva ce n-avea încă nume.

Dan se întoarse la mașină, deschise portiera și se așeză la volan. O privi cu ochii lui albaștri pătrunzători și păru să-și dea seama că era supărată.

– Ești bine? se interesă el.

Ea aprobă din cap, tăcută. Dan porni mașina și opri la mică distanță, în fața unei imense construcții metalice.

– Cei de aici ne vor duce jeepul de partea cealaltă a râului.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles, dar nu spuse nimic.

Șalupa îi aștepta lângă doc, pregătită.

Gândurile și amintirile Kendrei din ultimele șase luni nu înregistraseră lucrurile practice din călătoria anuală la Rio Grande, ci numai părțile plăcute ale ei. Frânturi de conversații, priviri schimbate pe furiș care spuneau mai mult decât vorbele, atingeri tandre. Amintiri care nu implicau neapărat o relație fizică, dar care țineau de sentimentul acela vag cunoscut numit dragoste.

Noua Kendra clătină din cap cu mirare. Acum două zile, nu putea crede că soția lui Dan putuse să fie atât de absorbită în trăirea acestor amintiri, încât să nu vadă literalmente pe unde merge. Dar de când începuse să experimenteze aceleași emoții, înțelegea prea bine cum așa ceva fusese posibil. Căută în propriile amintiri, își cercetă gândurile și ajunse la o concluzie surprinzătoare: sentimentele ei nu erau foarte diferite de ale Kendrei. Și spera din tot sufletul ca Dan să spună, să simtă și să facă acele lucruri de care vechea Kendra își amintea. Numai că în locul Kendrei se afla ea. Acest gând o înspăimântă.

În spatele ei, Kendra auzi zgomotul apei și fu străbătută de un fior. Deși exista apă și pe planeta ei, rasa herfronită o considera o amenințare naturală a mediului înconjurător. Pământul planetei nu era cultivat și nu absorbea repede apa. În schimb, aveau de înfruntat potopuri înspăimântătoare. Herfroniții erau masivi și înceți. Erau niște înotători teribil de neîndemânatici. Chiar și sunetul apei era de-ajuns să-i sperie. Echivala cu un avertisment neplăcut.

Dan o privi și-i observă reacția de spaimă.

– Ți-e frică?

– Puțin, șopti ea.

Kendra reacționă lent, copleșită de emoții. Era încă înspăimântată de zgomotul apei, dar conștientiza că teama ei n-avea nici un rost și nici o explicație. Trupul ei era acum uman.

Dan își continuă treaba, în timp ce Kendra se apropie de el timid.

– Te pot ajuta? întrebă ea.

– Nu, replică el. Stai liniștită.

– Nu sunt neajutorată, să știi.

Bărbatul se opri și o privi cu ochii îngustați, care coborâră ușor pe trupul ei delicat și senzual și ezitând doar o clipă asupra sânilor. Kendra se simți invadată de o căldură necunoscută. Bărbatul își văzu apoi de treabă, explicându-i:

– Asat e o treabă de bărbat.

Tânăra rămase pe loc, cu mâinile în șold, mușcându-și buzele.

În câteva minute, totul fu gata pentru călătorie. Când termină ce avea de făcut, Dan se îndreptă către Kendra, întrebând-o:

– Unde-ți sunt hainele?

– În mașină.

– Adu-le aici.

Ea îl ascultă. N-avea decât un rând de haine de schimb. Nici nu-i trebuia mai mult pentru o singură săptămână petrecută pe Pământ.

Bărbatul îi privi bagajul.

– Asta-i tot? făcu el mirat.

Ea dădu din cap, privindu-l provocator. Numai să îndrăznească să comenteze ceva! Descoperea acum, plină de mirare, că devenise foarte iritabilă. Se înfuria din te miri ce și-i plăcea să-și măsoare puterile cu acest pământean. Probabil că Dan își dăduse seama că era nervoasă, pentru că o privi îndelung cu mirare, dar nu zise nimic.

Kendra oftă. Trecură câteva secunde până să-și dea seama că începuse să descifreze reacțiile celui de lângă ea într-o manieră umană, și nu herfronită.

Interpretase limbajul trupului lui Dan, nu-i citise gândurile.

Toate aceste schimbări îi provocau teamă.

Doi bărbați se apropiară de ei și Dan îi zâmbi, aruncându-i cheile de la mașină.

– Mulțumesc, băieți, ne întâlnim dincolo.

– Bine, răspunse tânărul și se urcă în jeepul lui Dan, demarând rapid.

Dan verifică șalupa și clătină din cap mulțumit.

– Urcă, ordonă el.

Kendra privi cu teamă fragila ambarcațiune, apoi se uită spre valurile mari care începeau către larg.

– Unde voi sta?

– La prora. Capătul îngust, explică el.

Kendra avea încredere în Dan – în fond, nu exista altă alternativă – și se urcă în barca deja plină de foarte multe lucruri. Încă o dată, apelă la amintirile Kendrei. Patru vâsle, trei veste de salvare portocalii, doi saci de dormit, chibrituri, o mică lopată, opt litri de apă.

– Pune-ți vesta, spuse Dan, ajungând lângă ea.

Fericită că bărbatul se afla atât de aproape de ea, se îndreptă spre vestă, dar nu fără să protesteze:

– Încetează să-mi mai dai ordine!

Dan păru surprins. Kendra lui nu-l contrazisese niciodată.

– Scuze, mă gândeam în altă parte, răspunse el prostește.

Tânăra nu încercă să-i invadeze mintea pentru a afla la ce anume. Nu mai avea încredere în propriile reacții, și asta încă de când realizase că experimenta emoții noi, umane. Nu trebuia ca

Dan să afle toate astea, lucru care s-ar fi întâmplat cu siguranță dacă i-ar fi pătruns în minte și gândurile li s-ar fi amestecat.

Observându-i mișcările, tânăra le imită fidel, reușind să-și pună până la urmă vesta de salvare.

Dan îndepărtă barca de țărm, grijuliu să n-o atingă pe Kendra când se întinse după vâslă, și călătoria începu. O tristețe copleșitoare o cuprinse pe Kendra. Nu mai avea decât două zile de stat alături de Dan. Termenul despărțirii se apropia cu pași repezi.

Când sunetul apei grăbite se lovi de stâncile canionului Colorado, Dan ascultă acest zgomot familiar cu satisfacție. Prima oară după mult timp, știa în sfârșit ce trebuia să facă. Acest șerpuit drum pe apă era ceva real, concret, ceva ce putea controla, lua în stăpânire. Să manevreze barca necesita forță și îndemânare. Alese deci să ignore silueta delicată aflată în fața lui și să se concentreze asupra vâslitului.

Kendra îl privi cu un zâmbet.

– E minunat aici, nu? întrebă ea.

– Da, răspunse el cu indiferență.

Ochii ei îl priviră cu simpatie și Dan se simți invadat de emoții. Părul lui castaniu era ușor ud și rebel răvășit pe frunte.

– Ar trebui să locuiești aici, și nu în oraș. În sufletul tău, ești însetat după o astfel de viață.

Dan se încruntă.

Încă o dată, preferă s-o atace decât să recunoască faptul că era atras de ea.

– Parcă ziceai că te afli aici doar de o săptămână. Ce naiba poți ști tu despre aceste locuri?

– Am fost pregătiți pentru a ne îndrepta către orice colț de pe Pământ, dar am fost aleși special pentru un anume loc. Mie mi s-a dat în grijă America, apoi Texasul, apoi orașul San Antonio.

Vâslele se opriră o clipă.

– Vrei să spui că ai venit pe Pământ împreună cu mai mulți?

– Da, aprobă ea.

– Câți?

– Vreo douăzeci, din câte știu.

– Numai femei?

– De data asta, da. Dan tăcu, îngândurat. Era chinuit de o întrebare la care ar fi vrut să afle de mult răspunsul, dar pe care n-avusese curajul s-o formuleze. Și asta pentru că existaseră atât de multe elemente noi cu care se confruntase în ultima vreme, încât nu era pregătit pentru o nouă surpriză.

– De ce vă aflați aici? Spune-mi adevărul, nu generalități.

– Așa vorbeai și cu soția ta?

– Cum anume?

– Ca un șef.

– Da, replică el. Nu schimba subiectul. De ce vă aflați aici? Spune-mi!

– Nu pot. Nici nu-i de mirare că n-avea încredere în propriile decizii. Erai atât de sigur pe ea, încât nu mai simțea nevoia să aibă încredere în sine însăși.

– Dacă nu-i convenea ceva, putea să-mi spună. Tu așa faci.

Râul devenise mai blând, mai liniștit.

– Răspunde-mi la ce te-am întrebat sau te las aici, o amenință el, conștient că nu va fi crezut.

– Nu, refuză ea.

– Încercați să cuceriți Pământul? Asta e? Ați rămas fără apă, aer sau mâncare și aveți nevoie de resursele noastre pentru a supraviețui?

Kendra se apropie de el. Aproape că genunchii li se atingeau.

– N-avem nevoie de nimic din toate astea.

– Atunci?

– Nu-ți pot spune. Dar îți pot promite că nu vă vom face rău. Nu veți duce dorul lucrurilor de care noi avem nevoie.

Dan începu să privească apa cu atenție, ca și cum pe suprafața ei ar fi citit răspunsurile pe care le voia. Discul portocaliu al soarelui alunecă dincolo de peretele canionului, începându-și drumul nocturn. Umbrele se transformară în forme grotești.

Nu-i plăceau ghicitorile, nici engimele. Nu-i cerea foarte mult dacă pretindea răspunsuri fără ocolișuri la întrebările lui directe. Dar știa că nu va obține nimic de la ea. Sau poate nu încă. Mai târziu, când o va surprinde nepregătită, își promise însă că va afla tot ce dorea. Își privi ceasul. Era momentul să găsească un loc pentru odihna de noapte. Îndreptă barca pe malul mexican, într-un loc cu iarbă înaltă și copaci înfloriți.

– Vom înnopta aici, zise el, sărind în apa adâncă până la genunchi și trăgând barca gonflabilă deasupra stâncilor.

Kendra luă bagajele mai ușoare și urmări cu atenție mișcările lui Dan. Bărbatul îi simți privirea și încercarea timidă de a-i citi gândurile. Învățase să-i contracareze acțiunile în aceste ultime zile, astfel că renunță la gândurile personale și se concentră numai asupra mișcărilor pe care le făcea.

Atingerea ușoară a mâinii ei pe umărul lui îl făcu să se oprească.

– Te rog, nu mă alunga, zise ea.

– De ce naiba te interesează ce gândesc? replică el. Nu ești om. Nici măcar nu aparții acestei planete. Și nu vrei să-mi spui de ce te afli. Din câte înțeleg eu, poți foarte bine să ai o misiune de distrugere.

– Nu fi ridicol! Știi foarte bine că n-aș face așa ceva și nici n-aș permite altcuiva să vă facă rău. Herfroniții nu cred în violență. Și apoi, sunt și eu în parte umană. Asta nu contează în ochii tăi? Țin la voi. Am încălcat atâtea reguli numai pentru a vă ajuta. Și vreau s-o fac în continuare.

– Cum mă poți tu ajuta? Nici măcar nu vrei să-mi răspunzi la întrebări.

– Îți voi povesti despre Kendra.

Furia lui pieri ca prin farmec, lăsând loc unei teribile triste ți.

– Nu te cred, șopti el.

Ea făcu un gest grăbit din cap, și părul îi flutură ușor în briza serii.

– Îți voi povesti, insistă ea. Sunt atâtea lucruri pe care încă nu le știi. Îți voi explica totul.

Dan aruncă sacul de dormit pe jos.

– Să auzim, acceptă el.

Kendra își trecu limba peste buze cu un gest nervos și-și întoarse privirea de la el.

– După ce ne instalăm, răspunse ea.

Cu o privire semnificativă, Dan adună restul lucrurilor și începu să despacheteze. Desfăcu sacii de dormit și-i așeză la o distanță de

treizeci de centimetri unul de altul, suficient spațiu pentru a se asigura că nu se vor atinge în somn.

Neavând nimic altceva de făcut, Kendra adună câteva crengi și le așează grămadă lângă unul dintre sacii de dormit. Apoi se așează și așteptă tăcută pregătirile.

Dan se întoarse și scoase din cutia frigorifică două beri și două sandvișuri.

– Asta este masa din noaptea asta. Sunt niște sandvișuri cam... neîndemânatice, glumi el.

Ea luă pachetul întins și se uită cu mirare la bucata de carne.

Dan oftă.

– Bine, aprobă el. Voi lua carnea, dar mănâncă brânza și pâinea. Dacă îți e foame în continuare, îți ofer un măr sau o pară.

Zâmbetul ei de ușurare veni atât de neașteptat, încât încălzi inima bărbatului ca o rază de soare.

– Mulțumesc, șopti ea.

Stând turcește, Kendra desfăcu sandvișul și scoase carnea cu grijă, întinzându-i-o lui Dan. Bărbatul o luă și-i dădu în schimb brânza și salata lui.

– Mai povestește-mi despre poporul tău, o rugă el.

– Ce vrei să știi? întrebă ea, mușcând din sandviș. Credeam că ți-am spus tot ce era interesant de aflat.

– Când ați început să ne vizitați planeta?

– Acum câteva mii de ani.

– De ce?

– Să învățăm, să studiem.

– Vizitați și alte galaxii sau doar noi suntem norocoșii aleși?

– Vizităm multe galaxii. Pe fiecare dintre ele există cel puțin o formă de viață. Unele au sute, altele una singură.

– De ce ați venit aici? De ce ați ales Terra? reveni el cu întrebarea care-l interesa.

Kendra luă ultima înghițitură din sandviș și puse hârtia deoparte. Dan termină și el de mâncat, mototoli hârtia și o puse în punga de plastic specială.

– Nu știu. Nu știu mai multe decât tine, chiar dacă fac parte din civilizația herfronită. Nu ni se oferă toate datele, toate informațiile. Și apoi, nu te-am căutam ca să-ți povestesc despre planeta mea, ci pentru a te ajuta s-o înțelegi pe Kendra. I-am promis că voi face asta înainte să plec. Nu vrei să știi mai multe despre ea?

Dan se întinse pe sacul de dormit și-și puse mâinile sub cap, privind cerul întunecat, doar ici și colo pătat de un albastru indigo. Se vedeau doar câteva stele. Printre ele, cea pe care Kendra o căuta mereu pe cer. Ar fi vrut să afle ce stea era.

– Ba da, răspunse el.

Se simțea de parcă ar fi vorbit despre altcineva, nu despre soția lui. Nu știa de ce sau cum să schimbe această situație. La naiba, nu știa nici măcar dacă voia s-o schimbe! Cu noua Kendra în fața lui, putea pretinde că soția lui mai era încă în viață. Era mai puțin dureros astfel. Dar nu și foarte realist. Știa că nu mai putea nega multă vreme moartea soției.

– Ce-ar fi vrut ea să știu?

– Că te iubea foarte mult, dar că n-a putut să lupte pentru această dragoste.

Cuvintele ei îl loviră direct în inimă.

– Atunci, iubirea ei n-a fost prea puternică, nu?

Ea îl privi, certându-l parcă pentru aceste vorbe.

– Kendra s-a gândit numai la asta în ultimii ani. Se simțea vinovată pentru că nu se putea deschide în fața ta și pentru că nu ți-a permis să vezi cât de speriată era. Ce lucru ciudat, să te simți vinovată pentru atâta lucru!

– Vrei să spui că se simțea atât de vinovată, încât după opt ani de căsnicie n-a mai putut suporta vinovăția și m-a părăsit, apoi a avut o cădere nervoasă? Ești sigură că n-ai un frate pe nume Grimm?

– Nu, vinovăția ei, ciudată cum era, i-a devenit atât de obișnuită, încât se sprijinea pe ea.

– Nu cred, nu cred nimic. Înseamnă că nu m-a iubit suficient. E simplu, de ce să ne ascundem după cuvinte?

Deși nega cu putere, Dan credea în logica spuselor ei. Ceva îi spunea că avea dreptate. Prea multe lucruri convergeau. Amintiri de mult uitate îi reveniră în minte. Își aminti schimbarea care se petrecuse cu ea în al doilea an de liceu. Crezuse că metamorfoza se datora maturizării, dar se înșelase.

– Nu, repetă el, cu o voce distrusă.

– Te-a iubit prea mult și a fost prea slabă. Și cu cât o protejai mai mult, cu atât devenea mai vulnerabilă. Până la urmă, a ales să rămână singură, să te părăsească. Prefera să moară, mai degrabă decât să trăiască fără să aibă copii, dar în același timp nu se simțea destul de curajoasă pentru a înfrunta moartea unui alt rod al iubirii voastre. Căderea nervoasă a avut ca motiv și faptul că nu mai putea suporta pierderea unui al doilea copil.

– Nu te cred, șopti el.

Închise ochii, dorindu-și ca întunericul de afară să-l învăluie. Nu mai suporta realitatea, nu mai voia să afle adevărul. Iată că piesele lipsă ale jocului de puzzle se îmbinau într-un desen mostruos.

– Ba da, mă crezi. Preferi însă să negi. Te iubea, dar n-a fost persoana pe care o credeai. Înainte să moară, se hotărâse să se confrunte cu tine și să vadă dacă puteți continua relația. Și totuși, credea că nu mai reprezintă de mult o prioritate pentru tine, că te-ai hotărât să-ți continui viața fără ea, că nu mai ai nevoie de o astfel de povară. Credea că-i vei cere cât de curând să divorțeze. Așa e?

Kendra lui, iubita lui, repetă el în gând. Ar fi dat orice s-o mai țină măcar o singură dată în brațe. Avusese dreptate, se gândise la divorț. Ea îi ghicise reacția; el nu putuse niciodată să-i descifreze gândurile.

Lacrimi amare îi umplură ochii. Nu-i mai păsa. Acum, aflase totul. Temerile Kendrei, propriile greșeli... Oare ar fi putut să se împace? Să-și schimbe felul de a fi? Chiar dacă soția lui s-ar fi întors la el, se îndoia că puteau trece cu bine peste toate cele întâmplate.

Durerea îl străbătu ca un cuțit, oprindu-i răsuflarea. Strânse din dinți ca să poată rezista.

– O, Dan, nu plânge, spuse Kendra rugătoare, venind mai aproape de el și ștergându-i lacrimile. Nu, repetă ea, sărutându-l pe obraz cu tandrețe.

Cu ochii închiși de durere, el întinse mâna spre ea, căutându-i apropierea.

Ea se lipi de el, continuând să-i sărute obrazul cu buze moi și calde. Atingerea ei era atât de dulce, de liniștitoare!

– Kendra, șopti el cu voce răgușită.

Murmurul lui fu ca un strigăt de ajutor. Nu mai știa dacă vorbește cu soția lui sau cu noua Kendra.

– Stai lângă mine!

– Da, răspunse ea, îmbrățișându-l.

Dan suspină adânc. Kendra. Kendra lui era din nou în brațele sale.

Capitolul 4

Sânii ei moi îi atingeau pieptul, încingându-i sângele ca mii de promisiuni minunate.

Avea nevoie de o șansă să se revanșeze față de Kendra, să-i spună că o iubește, că o așteptase...

Dar nu! Ea nu era Kendra. Era o altă femeie.

Tânăra vru să se îndepărteze, dar Dan nu-i permise.

– Nu pleca, o imploră el.

– Nu plec, promise ea. Nici nu vreau, nici nu pot. E prea frumos ce simt...

– Asta înseamnă că vrei să continuu? întrebă el, ușurat că nu voia să se îndepărteze de el.

– Da, da, răspunse ea, în timp ce degetele ei fine îi desfăceau fermoarul bluzei.

Dan se lăsă pradă noilor emoții. Atingerea Kendrei îl emoționa întotdeauna. Un fior îl străbătu ca o undă de șoc.

– Da, șopti el, atingându-i sânul moale.

Senzațiile erau la fel, și totuși diferite. Încă o dată, își dădu seama de caracteristicile diferite ale celor două femei. Erau asemănătoare, și totuși atât de deosebite!

Încet, ezitând, ea îl atinse. Dan o sărută pe gât și coborî pe pielea ca de satin a pieptului, lăsând de-a lungul lui o urmă răcoaroasă.

Kendra gemu și el îi zâmbi.

Comunicau mental și gesturile lor se îmbinau armonios. Dan simțea cum Kendra răspundea mișcărilor sale, experimentând toate aceste noi emoții pentru prima dată. Kendra nu mai fusese niciodată atât de fericită. Se simțea răvășită de senzații tulburătoare.

Închise ochii, extaziată. Mâna i se întinse către el, mângâindu-l.

Senzații copleșitoare, așa cum nu mai simțise vreodată, îl invadară pe Dan, tăindu-i răsuflarea. Gânduri incoerente îi străbăteau mintea.

Kendra auzi frânturile de gânduri și râse fericită. Își încolăci brațele în jurul trupului său.

"Ești specială...

Dumnezeule... ești atât de minunată... de frumoasă... râsul tău e divin... atât de..."

Nu știură când își scoaseră hainele, rămânând goi.

Pielea ei era fină și miroasea fermecător, atingerea ei era mai senzuală decât îi fusese dat să cunoască vreodată.

Kendra gemu. Răsuflarea ei era ușoară și proaspătă. Mâinile lor se uniră. Senzațiile pe care le încerca erau minunate. Mii de culori îi apărură în fața ochilor. Amândoi simțiră un val de extaz cuprinzându-i.

Respirația lui deveni mai rară, răsuflare cu răsuflare, încercând să se potrivească respirației ei. O ținea pe Kendra în brațe, încercând să se adapteze acestei incredibile realități.

Cu o mână tremurătoare, îi dădu la o parte părul negru de pe obraz.

– Ești bine? o întrebă el.

Ea zâmbi, cu ochii închiși, și dădu aprobator din cap.

– A fost atât de frumos... De asta rasa ta e atât de preocupată de sex?

Dan râse și-i mângâie gâtul.

– Asta crezi? Că suntem preocupați de sex?

Kendra zâmbi.

– Ni s-a spus să nu facem dragoste cu nici un pământean. Altfel, am rămâne însărcinate, fără să avem timpul de a analiza genele în căutarea bolilor și a defectelor genetice. Dar nu știam că e atât de minunat...

– Ce ai experimentat tu, draga mea, e un avantaj exclusiv uman.

– Ar trebui să-l împărtiți și cu alții. E... minunat, repetă ea.

– Dar nu se întâmplă chiar tuturor oamenilor. Unii nu simt niciodată ce am simțit noi acum.

– De ce? Ceva atât de frumos trebuie experimentat tot timpul, nu doar o dată sau de două ori.

– De acord, râse Dan.

Kendra se încruntă.

– De ce tocmai noi? Da, știu, își aminti ea, încruntându-se. E vorba de... chimicale, parcă.

– Cum?

– Elementele chimice ale trupului uman reacționează între ele cu o mare intensitate.

– Ce? repetă el, ridicându-se în coate.

Luna plină îi lumina Kendrei doar chipul.

– E vorba... începu ea.

– Da, te-am auzit, dar nu pot să cred așa ceva. Vrei să spui că femeile și bărbații se simt atrași unul de altul din pricina elementelor chimice din corpul lor?

– Am studiat toate astea înainte de a veni aici.

– Pe planeta voastră cum se face dragoste?

Ea îl privi uimită.

– Nu se face. Reproducerea era motivul principal al împerecherii, dar această funcție este acum realizată în laboratoare. Stau și mă întreb de ce am eliminat experiența asta din viața noastră. Poate că la noi nu există această atracție chimică.

El o luă din nou în brațe. Nu se mai sătura de trupul ei.

– Nu-mi pasă cum numiți voi dragostea. Eu știu că înseamnă mult mai mult decât atât.

– Dar chiar dacă s-ar reduce numai la asta, nu mă interesează, spuse ea. Mai vreau.

El gemu aprobator.

I se părea atât de firesc să facă dragoste cu ea, și totuși atât de ciudat. Era o experiență nouă. Emoții cum nu mai simțise niciodată îl invadau, copleșindu-l.

Această Kendra era diferită de soția lui, și totuși, în mod ciudat, simțea că făcând dragoste cu ea se împacă în sfârșit cu spiritul soției sale moarte.

Li se făcu somn. Ultimul gând al lui Dan fu pentru Kendra de lângă el, pentru femeia care-l legănase în brațele ei și-i liniștise plânsul.

***

Dan trase din nou barca pe apă, îndreptându-se către malul american.

Bărbatul zâmbi către Kendra, care stătea chiar în fața lui, ghemuită în barcă.

Făcuseră dragoste toată noaptea, plini de pasiune, și repetară experiența din nou în această dimineață. Nu se sătura de prezența ei, iar ea era la fel de înfometată de el.

Chiar dacă era extraterestră, nu mai conta. Dan ar fi făcut-o orice să n-o piardă.

În adâncul sufletului, înțelegea că femeia asta nu era Kendra. Își amintea asta ori de câte ori vorbea despre subiecte de care Kendra n-ar fi fost interesată, de fiecare dată când încerca o nouă modalitatea de a face dragoste – lucru de care Kendra era atât de înspăimântată – de fiecare dată când îl privea ca și cum i s-ar fi oferit întreagă – trup și... gânduri. Dacă ar fi putut s-o descifreze pe vechea Kendra la fel de bine pe cât o înțelegea pe cea nouă, le-ar fi fost atât de bine împreună! Cu ajutorul acestei femei însă, reușise să-și găsească pacea și în privința soției sale. Toate regretele dispăruseră prin simplul fapt că-i permisese Kendrei să facă lumină

în greșelile sale. Ea îl ajutase să-și depășească tristețea și durerea. Nu era foarte logic, dar prezența ei îi ușurase vindecarea.

– E atât de frumos, șopti ea, privind către cerul senin.

Apoi, zărind o pasăre trecând prin fața lor, îngustă ochii s-o vadă mai bine.

– Un șoim, șopti ea, fascinată.

– Voi n-aveți păsări? întrebă el, plin de curiozitate.

– Nu, n-avem nimic atât de... exotic. Doar barbuni, doar ei au mai rămas din animalele planetei noastre.

– Barbuni? Ea încuviință din cap absentă, cu privirea fixată asupra zborului maiestuos al păsării.

– Da, sunt niște animale mici, un fel de șopârlă încrucișată cu un vierme. Au un limbaj asemănător cu cel al delfinilor voștri.

– Doamne! exclamă Dan

Ea îl privi uimită.

– Ce e? întrebă tânăra.

– Sună groaznic.

– Sunt foarte folositori. Sapă pământul umed și-i grăbesc uscarea. Rezistă bine bolilor și sunt absolut inofensivi pentru noi. În plus, ne anunță în limba lor când pământul sau aerul se află în pericol și au nevoie de ajutor.

Dan încuviință, de parcă ar fi priceput totul, deși multe dintre aceste lucruri i se păreau stranii. Era însă mulțumit că ea îl lăsa în sfârșit să pătrundă în universul misterios al planetei sale și să afle diferențele dintre civilizațiile lor.

Văzându-l atât de serios și știind că nu pricepe mare lucru din vorbele ei, Kendra începu să râdă. Dan se uită spre ea cu

surprindere. Era atât de plăcut s-o audă râzând! Era foarte diferită de soția lui și în această privință. Râsul ei creștea în intensitate treptat, sunând ca muzica unui delicat instrument.

Deodată, Dan realiză cât de puține lucruri știa de fapt despre lumea ei. Întrebările reveniră cu intensitate. Ar fi vrut să afle mai multe din tainele teritoriului atât de enigmatic din care făcea parte iubita lui.

Kendra oftă. "Cu timpul, vei afla mai multe, Dan, îi comunică ea telepatic. Dar nu acum. Trebuie să ne bucurăm de ziua asta."

Dan îi auzi cuvintele cu claritate, deși buzele ei nu se mișcaseră. Acceptă bucuros această amânare pentru un termen nedefinit. Relația lor era prea tandră, prea tânără pentru a nu se bucura de ea total, fără să se gândească la lucrurile care-i despărțeau.

Ar fi vrut s-o țină în brațe și să-i simtă parfumul absolut special, unic. Voia să-i simtă capul lângă inima lui, s-o facă să-i asculte bătăile inimii, ritmul nebun al pasiunii inspirate de ea.

– Nu vrei să dansăm? întrebă el deodată.

– Să dansăm? Pe râu? repetă ea, șocată.

– Poți dansa pe râu? reluă Dan, și mai șocat.

– Nu, dar...

Se priviră și amândoi izbucniră în râs de această confuzie. Dan era mulțumit că iubita lui n-avea încă un talent ciudat de care el nu știa.

– Nu, explică el, voiam să te invit la dans la Lajitas. Vom ajunge acolo pe la patru după-amiază. De obicei, se organizează o seară de dans o dată pe săptămână și acea zi e azi.

Ea îi răspunse cu o privire plină de recunoștință.

– Da, mi-ar plăcea foarte mult. Dar ne vor permite accesul, chiar dacă suntem îmbrăcați în șort și tricou?

Kendra era atât de sofisticată, și totuși atât de naivă! Era o combinație irezistibilă, care-l fermeca mai mult decât orice.

– Ne vom îngrijora de asta atunci când va veni momentul.

Răspunsul lui brusc și faptul că trebuia să se concentreze asupra navigatului puseră capăt conversației.

Ajunseră în orașul Lajitas puțin după ora patru, puseră barca la adăpost, făcură cumpărăturile necesare și rezervară o cameră de hotel pentru noapte. În timp ce Kendra intră sub duș, Dan ieși și vizită magazinele de haine în căutarea unei ținute potrivite pentru o seară de dans. Cumpără o fustă ciclam și o bluză roz pentru Kendra, completând ținuta cu o pereche de sandale tipic mexicane.

După ce desfăcură cadourile în camera de hotel și Kendra îl copleși cu săruturi de mulțumire, făcură din nou dragoste. Dormiră o oră și se treziră fericiți.

Petrecerea începu devreme. În sala de dans locală, o formație mexicană cânta melodii tradiționale. Dansatorii loveau podeaua cu mult foc, înaintând alături în cerc, râzând și bând în același timp.

Sala era plină de americani și de mexicani. Dan o ținea în brațe pe Kendra, care râdea veselă, privindu-l de jos în sus. Dan era înalt, suplu și foarte agil. Picioarele li se mișcau în ritmul muzicii, atingându-se și umplându-i de o căldură ciudată.

Se amestecară în grupul colorat și vesel de dansatori transpirați. Kendra își trecu brațul pe după gâtul lui și-l trase către ea, săturându-l pe buze.

– Ești un om minunat, Dan Lovejoy, șopti ea.

Răspunsul lui fu un sărut amețitor, care o făcu să închidă ochii și să-și strângă mai tare brațele în jurul lui. Emoții despre care credea că sunt de mult pierdute renăscură în el. Se simțea din nou un adolescent. Kendra se afla în brațele sale și speranța într-un viitor fericit renăscuse. De data aceasta însă, fericirea era mai puternică. Noua Kendra era mai înțeleaptă și mai stăpână pe propriile acțiuni, legându-l de ea prin mii de fire nevăzute dar puternice.

Ea se dădu un pas înapoi, mângâindu-l pe obraz cu o mână caldă.

– Nu sunt cu adevărat Kendra, zise ea.

Dan îi acoperi mâna, apăsându-i-o mai tare pe obraz, ca și cum atingerea ei ușoară nu-i era de-ajuns.

– Ar trebui să-mi citești gândurile mai des, replică el în șoaptă. Știu cine ești, știu că ce se întâmplă între noi e diferit. E mai bine.

Ea zâmbi, încântată. Dansau liberi, fericiți.

Dan nu știa cum avea să se descurce fără ea pentru tot restul vieții, dar important era că o avea lângă el acum. Era numai a lui. Pentru moment.

Deodată, Kendra se îndepărtă ușor, privind în jur cu mirare. Îl trase apoi spre ea și-i șopti la ureche:

– Gândește-te la râu! Trebuie să te imaginezi încă acolo, pe ape, adăugă ea grăbită.

Trupul Kendrei deveni rigid în brațele sale. El o îmbrățișă mai strâns.

– De ce? întrebă Dan De ce, Kendra?

– Blochează-ți gândurile, îi ordonă ea în șoaptă.

Cineva încerca să-i pătrundă în minte. Cineva care nu era ea.

Frica simțită de Kendra îl copleși și pe el. Ascultă ordinul ei și începu să se gândească la sunetul apei. Se concentră cu toate puterile asupra apei curgătoare, al cărei zgomot discret se transformă treptat într-un muget copleșitor.

Tentativa de a-i citi gândurile reveni, mai puternică. El continuă să se concentreze.

Auzi un țipăt și se gândi la o pasăre de noapte care a descoperit vizuina unui șoarece. O șopârlă se ridică pe malul mlăștinos, apoi sări pe o creangă joasă. Râul se afla mereu în gândurile lui. Nimic altceva nu mai conta.

Sondarea gândurilor încetă, dar el continuă să asculte sunetul apei și să vadă râul cu ochii minții.

Muzica se opri, apoi reîncepu, dar el nu observă nimic din toate astea. Totuși, continuă să-și miște picioarele ca un automat, într-un ritm aleatoriu.

A doua încercare de a-i pătrunde în gânduri fu atât de puternică, încât îl duru. Se simțea de parcă cineva i-ar fi străpuns creierul cu ceva ascuțit. Fu nevoie de toată puterea lui de concentrare pentru a-și păstra imaginea asupra râului. Își închipui bărci alunecând pe apa liniștită sau agitată, purtate departe pe vârtejurile râului, și oameni care vâsleau încordați, luptând cu forța curentului. Aproape că auzea zgomotele, aproape că simțea apa lovindu-l în față. Era o apă întunecată, rapid mișcătoare.

Cercetarea minții încetă din nou.

De data asta însă, văzu și persoana care încercase să-i citească gândurile. Era un cowboy înalt și slab, încălțat cu cizme de călărie,

care stătea la intrarea în sala de dans cu o bere în mână. O pălărie imensă dintr-un material negru îi acoperea fața. Părea o figură amenințătoare. După o clipă însă, silueta dispăru.

Dan continuă să danseze, fără să-și dea seama că o trăgea cu putere pe Kendra după el, în cercuri nebunești.

– Liniștește-te, zise ea. Acum am scăpat.

Dar Dan continuă să se miște.

– Hei, mă doare. Oprește-te. A plecat.

El mai făcu doi pași.

Mâna ei îi atinse chipul.

– Gata, Dan. Poți să te oprești.

Ochii lui se fixară încet asupra femeii pe care o ținea în brațe. Respira cu greutate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Unul dintre semenii mei se afla în mulțime. Voia niște răspunsuri, așa că i le-am oferit.

– Dar de ce m-a sondat pe mine?

Amintirea durerii simțite îi reveni. O transpirație rece îl inundă.

– Verifica ceva. Au, țipă tânăra. Mă doare, Dan.

Bărbatul își privi mâinile, înstrăinat. Brațele sale o strângeau cu putere pe Kendra. Cu un imens efort, reuși să se relaxeze.

Ea răsuflă ușurată.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Și eu vreau niște răspunsuri, țipă el.

Nu-i mai păsa cine-l aude.

– Trebuie să-l găsim pe ticălosul ăla! adăugă bărbatul.

– Nu acum, nu aici, încercă ea să-l calmeze.

– E aici, l-am văzut.

– Nu acum, repetă tânăra.

– Te-a rănit?

– Nu, răspunse ea zâmbind. Nu voia decât niște informații și i-am dat răspunsurile. E unul dintre ai mei, Dan, și se află aici ca să se asigure că herfroniții sunt bine ghidați în călătoria lor pe Pământ.

– Nu-mi pasă ce misiune are. Îl voi face să plătească.

– A plecat.

El respiră adânc și se strădui să se calmeze. Pentru prima dată realiză că oamenii din jur dansau într-un ritm alert, pe când el se mișca încă în pași de baladă. O luă repede de mână pe Kendra și ieși din sală în întunericul de afară.

Ajunși pe malul râului, observară că apa era exact așa cum și-o imaginaseră mai devreme. Oare chiar auzise toate aceste sunete sau le invetntase din ce-și mai aducea aminte?

– Le-ai auzit, replică ea.

– De unde știi?

– Eu am fost cea dintâi care ți-a citit gândurile.

Dan își aminti atunci prima încercare de a-i pătrunde în minte mai blândă, mai tandră.

– De ce? întrebă el.

– Ca să mă asigur că vei face exact ce-ți spun.

– Și ce ai fi făcut dacă nu te ascultam?

Ea ridică din umeri, în timp ce lumina lunii îi alunecă pe părul întunecat.

– Nu știu. Cred că aș fi încercat să-ți protejez gândurile chiar eu, dar atunci ar fi aflat că te ajut.

– În ce privință?

– Că te protejez de tentativa noastră de citire a gândurilor.

– A noastră? Adică a ta și a lui?

– Nu, a noastră ca specie, explică ea. Suntem o societate colectivă. Orice facem noi este în beneficiul tuturora. Nu-i doar pentru "mine".

– Ești pe trei sferturi umană și trăiești într-o societate colectivă?

– Da, confirmă ea.

– Atunci, de ce mă protejezi?

Ea îi căută privirea.

– Nu știu. Nu voiam să afle cât de mult ținem unul la altul. E împotriva regulilor să te implici emoțional într-o relație cu oamenii. Dacă o facem, s-ar putea să nu mai vrem să ne întoarcem în lumea noastră. Cei bătrâni ne-au explicat această regulă, dar nu pot spune că am priceput-o prea bine.

Deci, ținea la el. O putea convinge să rămână, putea avea o nouă șansă la fericire.

– Stai cu mine, o rugă el. Nu te duce înapoi.

Ea clătină din cap.

– Nu se poate, ne vor găsi oricum.

– Cât de departe pot ajunge cu puterea gândului?

– Ne pot găsi pe o distanță de trei kilometri.

– Atunci, putem scăpa de ei.

– Nu-i chiar atât de ușor să ne ascundem.

– Dacă nu te pot găsi să-ți citească gândurile, este foarte ușor.

– Te pot căuta și pe tine, îi aminti ea.

– Cum? Sunt unul din milioanele de oameni care trăiesc aici.

Pe tine te pot găsi mai ușor.

Ea îl contrazise.

– Dacă ți-au citit gândurile o dată, te pot găsi rapid oricând. E ca și cum ai lăsa o urmă ușor de depistat.

– Dar nu mi-a citit gândurile. Doar a încercat, zâmbi el.

Ea îl privi plină de speranță.

– Crezi?

Dan chicoti. În sfârșit, putea controla ceva.

– Da, răspunse el plin de siguranță. Ne vom descurca. Te asigur.

Zâmbetul ei se topi însă rapid.

– Nu contează, am încălcat și așa prea multe reguli. Trebuie să mă întorc și să-mi repar greșelile. Sunt mulți herfroniți care se bazează pe mine, șopti ea. Dar pentru încă două-trei zile puteam pretinde că nu ne vom despărți niciodată, adugă ea pe un ton timid. Mi-aș dori să fiu cu tine mereu.

Dan își simți inima bătând cu putere. Va lupta pentru ea, pentru a o avea mereu alături.

– Suntem de acord măcar asupra acestui lucru, zâmbi el. Nu te îngrijora, vom rezolva totul. Împreună.

Kendra își puse capul pe umărul lui, și Dan îi simți aroma părului. Greierii cântau, apa se lovea încet de maluri, stelele străluceau deasupra lor. În ciuda acestui peisaj idilic, bărbatul se simțea parcă prins în capcană. Profunzimea sentimentelor pentru femeia din brațele lui îl îndurera, pentru că exista posibilitatea s-o piardă pentru totdeauna.

O privi cu suprindere. Cum de un popor putea fi atât de sofisticat și totodată atât de naiv? Nu putea pricepe. Ceva îi spunea

că risca mult încercând s-o răpească pe Kendra și s-o îndepărteze de rasa ei, dar nu-i păsa. O voia alături de el. Ea dorea să rămână lângă el. Asta era tot ce conta. Toate celelalte lucruri erau neimportante.

– Nu-mi face alegerea mai grea decât este deja, șopti ea.

Îi citise din nou gândurile.

– Nu e o alegerea grea.

– Relația noastră nu poate dura pentru totdeauna. Trebuie să mă duc acasă.

– Doar câteva zile îți mai cer.

– Câteva zile, repetă ea, zâmbind.

Buzele lui se lipiră de ale Kendrei.

– Să plecăm de aici, zise el.

Se îndreptară tăcuți spre hotel.

Capitolul 5

Când soarele răsări peste deșert, Dan și Kendra împinseră barca pe ape. Câteva minute mai târziu, orașul Lajitas dispăruse din ochii lor.

Cu cât înaintau de-a lungul râului, cu atât Dan devenea mai calm, mai relaxat. Kendra, dimpotrivă, se simțea din ce în ce mai încordată.

Ochii ei îl priveau cu mirare. Încercă să-i citească gândurile. El se lăsă cercetat, permițându-i să afle dragostea care-i inunda inima.

– Dar pentru care Kendra e această dragoste? întrebă ea șoptit.

– Pentru tine, draga mea.

Ea clătină din cap, confuză.

– Nu știu, Dan. Nu cred că mai știi diferențele dintre noi.

– Citește-mi gândurile.

– Degeaba, nu-ți pot simți emoțiile. Nu știu dacă sentimentele tale sunt pentru mine.

Răsuflarea ei era grea, părea speriată.

– N-am mai simțit niciodată așa ceva și nu-i deloc un sentiment plăcut, îi mărturisi ea.

– Simți îndoială, simți teamă. Toți oamenii experimentează aceste lucruri.

Ea se gândi la vorbele lui, ignorând sarcasmul care se citea dincolo de ele. Apoi își dădu părul pe spate, emoționată.

– De unde știi că despre asta e vorba? întrebă ea.

– Pentru că te iubesc. Cred că ești exact ceea ce am căutat atunci când m-am îndrăgostit de cealaltă Kendra, zise el după o vreme de tăcere, în care-și căută cuvintele potrivite. Când sunt cu tine, totul e minunat.

Dar cuvintele lui nu-i ușurară suferința. Părea chiar mai însăpimântată.

– Vreau să știi că te iubesc.

– Nu, nu-i adevărat. Nu mă poți iubi.

– Mai avem două zile la dispoziție. Îți pot demonstra, dragostea mea.

– Ne aflăm la mai puțin de o zi depărtare de nava mea, îl contrazise ea. Când vom ajunge acolo, va trebui să ne despărțim.

– Să trăiesc fără tine? se miră el.

– Trebuie să mă duc acasă, iar tu trebuie să te regăsești pe tine. N-avem de ales. Așa trebuie să fie.

O tristețe imensă îl cuprinse, dar reuși s-o alunge mințindu-se că iubita lui nu-l va părăsi.

N-avea rost să se certe cu ea acum. Nu-l va asculta oricum. Mai târziu, când o va ține în brațe și o va săruta, o va convinge că trebuie să rămână lângă el.

– Și ce se va întâmpla cu amintirile mele? Îmi vei lua înapoi timpul petrecut alături de tine?

– Nu mă întreba asta încă, îl imploră ea.

Kendra închise ochii.

– Nu știu ce să fac, explică ea.

El tăcu. După încercarea de ieri de a-i sonda mintea, venită de la o forță străină, Dan realizase cât de puternică era rasa ei. Se simțea vulnerabil, neputincios. Trăia în plin coșmar. Îi era teamă să n-o piardă pe Kendra și nu mai voia să i se cerceteze mintea. Durerea era insuportabilă.

– Nu-i chiar așa, zise ea cu voce tare.

Kendra era deci capabilă să-i citească gândurile, fără să simtă nimic. Era foarte iscusită.

– Ba da, reluă el. Mă simt vulnerabil când nu mai am control asupra gândurilor și acțiunilor mele.

– Nu fi pesimist, îl certă ea.

Dan conducea barca pe mijlocul râului. Alunecau în tăcere pe suprafața apei, fiecare cu gândurile lui.

Dacă pierderea Kendrei însemnase pentru el iadul, pierderea iubitei lui pentru a doua oară era ceva insuportabil.

Și sentimentul cel mai frustrant era că n-avea deloc control asupra acestei noi pierderi. N-o putea salva. N-o putea proteja de acești diavoli pe care-i numea rasa ei.

La naiba, nici nu mai știa ce simte! Contrar celor spuse, amândouă femeile din viața lui, deși diferite, se amestecau într-una singură. Deveniseră o singură ființă, o combinație a celor două, plus încă ceva inefabil, intangibil.

Kendra întinse mâna către el.

– Te rog, nu te mai îngrijora.

– De ce îți pasă? replică el cu amărăciune. Vei pleca în curând, iar eu voi rămâne aici, fără tine.

Dan îndreptă barca spre malul mexican și o legă de un copac.

– Înainte de a pleca, îți promit că te voi ajuta.

Vocea ei dulce îl făcu și mai nervos.

– La naiba! țipă el. Nu-mi poți citi gândurile? De ce nu-ți dai seama că ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l faci? Din pricina plecării tale iminente sufăr!

Mâinile lui i se așezară pe umeri. Bărbatul răsuflă adânc și zise cu voce timidă, învinsă:

– Trebuie să trec peste problema asta, nu s-o ignor.

– Dan, nu pricep logica umană. Dacă poți fi ajutat să nu mai suferi, de ce nu te lași ajutat?

– Cred că e o caracteristică tipic umană, răspunse el.

Kendra îi mângâie chipul. Era singurul lucru pe care i-l putea dărui, o mângâiere. Știa că o iubește și că nimeni nu-i va putea lua locul în inima lui. Dar și ea îl iubea nespus.

Îl ajută să-și uite durerea, atingându-l plină de tandrețe. Dan nu mai protestă. Avea nevoie de ea, avea nevoie de atingerea lui.

– Kendra, zise el, dar degetele ei i se așezară e buze, oprindu-l.

– Amândoi știm foarte bine, îl întrerupse tânăra, că nu aparțin acestui loc, Dan. Trebuie să mă întorc la poporul meu. Acolo cunosc regulile și înțeleg ce e corect și ce nu. Legile herfronite sunt logice, astfel că e mai ușor să trăiesc în societatea mea. Poporul meu a fost întotdeauna bun cu mine. Nu-i pot răsplăti astfel, nu-i

pot părăsi. E datoria mea să mă întorc și să le spun ce am aflat în călătoria pe Pământ.

Dan închise ochii, concetrându-se asupra atingerii ei, a aromei ei fermecătoare. O trase aproape de el, aplecându-și capul pe părul ei întunecat.

Soarele strălucea deasupra lor. Era foarte cald.

Dan continuă s-o țină în strânsoarea brațelor sale, fericit că o avea atât de aproape. Încercă din răsputeri să-și întipărească în minte această amintire, pentru ca nimeni și nimic să nu i-o poată șterge.

– Dan , șopti ea.

El tresări. Oare încerca din nou să-i afle gândurile? Sau cowboy-ul se afla pe urmele lor? În ciuda negării ei, știa că herfronitul îi va urmări ca să se asigure că iubita lui își îndeplinește sarcinile. Asta era treaba lui, s-o țină pe Kendra departe de el. O furie imensă îl cuprinse. Voia să lovească pe cineva, să rănească... Voia să...

– Dan, te rog, șopti ea.

– Stai liniștită draga mea, sunt aici.

– Nu pot să respir, zise ea.

– Îmi pare rău, iubito, uit mereu cât ești de fragilă.

Kendra zâmbi.

– Acum mi-e mai bine.

Fără să adauge nimic, Dan dezlegă barca și puse mâna pe vâslă. Peste câteva secunde, se aflau din nou în mijlocul râului.

Călătoriră pe curentul Rio Grande două ore. Ora prânzului trecu, dar Dan ignoră acest aspect.

Totuși, când foamea îi cuprinse pe amândoi, bărbatul trase barca pe mal.

Dan începu să pregătească un prânz frugal, iar Kendra scoase sacii de dormit și-i întinse pe jos. Se așeză pe unul dintre ei și-l privi pe Dan, curioasă.

Bărbatul se apropie de ea, întinzându-i cutia cu alimente.

– Mai bine îți prepari singură ceva, zise el brusc.

Ea îl privi întrebătoare.

– Am făcut ceva care te-a deranjat?

– Nu.

– Te-am rănit în vreun fel?

– Da.

– Te pot ajuta?

– Nu. Nu vei mai fi lângă mine să mă ajuți, așa că mai bine mă obișnuiesc cu durerea, răspunse el.

Își dădu seama că se comporta ca un copil răsfățat, dar n-avea ce face. Era foarte confuz și ura din tot sufletul faptul că se simțea lipsit de ajutor. În tăcere, Kendra se ocupă de sandvișuri.

– Îmi citești gândurile? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

– Atunci, de ce nu simt?

– Pentru că ești foarte, foarte nervos.

– Vrei să spui că nu sunt atent?

– Dacă sunt destul de discretă, iar tu ești preocupat de altceva, îți pot descifra gândurile fără să-ți dai seama.

Dan își mâncă rapid sandvișul, apoi se întinse pe spate, cu mâinile sub cap.

– Învață-mă cum să citesc gânduri, o rugă el.

– E nevoie de mult exercițiu și n-avem timpul necesar pentru asta.

– Cât de departe se află nava ta?

– Mai aproape decât crezi. Am zărit creasta muntelui cu pricina din barcă. Mai avem doar două ore până ajungem acolo.

– Atunci, învață-mă în timpul rămas.

Kendra oftă.

– Ai meditat vreodată? întrebă ea.

– Nu, niciodată.

– Întinde-te pe pate, cu mâinile pe lângă corp.

– Credeam că trebuie să stau turcește și să-mi împreunez mâinile.

– Numai dacă ești obișnuit cu această poziție. Dacă nu, nu ne va fi de folos, pentru că peste cinci minute te vei simți incomod și nu te vei mai putea concentra.

Dan observă a mia oară cât era de logică și, nemulțumit, mormăi un răspuns aprobator. Apoi îi ceru noi instrucțiuni. Ea îi zâmbi și furia lui dispăru ca prin farmec.

– Stai nemișcat, zise ea. Acum, închide ochii.

El se supuse. Vocea ei deveni o șoaptă blândă.

– Concentrează-te asupra sunetului vântului, al apei, al frunzelor.

El încercă, dar gândurile îl invadară.

– Alungă-ți din minte toate gândurile.

Tonul ei era blând, cald, fermecător. Dan se simți mai relaxat.

– Încearcă să faci ceea ce ai reușit aseară, când te-am avertizat

despre cel care voia să-ți citească gândurile. Dar de data asta străduiește-te mai mult.

El continuă să se concentreze asupra lucrurilor înconjurătoare.

– Lasă-ți întreaga greutate pe pământ, Dan. Lasă-te absorbit de pământ, fii una cu el.

Gândurile continuară să-l invadeze, dar le ignoră.

– Respiră adânc, simte-ți inima.

Dan încercă să-i urmărească ordinele cum putea mai bine. În ciuda gândurilor care nu-i dădeau pace și care-l asaltau ca mii de săgeți, începu să simtă că plutește deasupra pământului. Pe piept simțea căldura soarelui.

– Acum, încearcă să vii spre mine, ca și cum ai fi atras de o forță invizibilă.

El ascultă instrucțiunile și veni spre ea, dar o descoperi deja în brațele lui. Abia acum realiză că plutește deasupra pământului.

– Te descurci bine, Dan, zise Kendra.

– Nu-mi distrage atenția, îi replică el.

Răspunsul ei fu o scurtă exclamație de bucurie. Era un sunet minunat, care vibră puternic înăuntrul lui.

Dan deschise ochii.

– Ai vorbit cu mine? întrebă el.

Kendra încuviință cu un zâmbet.

– Eu am ajuns la tine sau tu la mine?

– Tu.

– Da? întrebă bărbatul, bucuros.

– Da, dar mai ai multe de învățat, Dan. Ăsta a fost doar un experiment, care ne-a demonstrat că ai toate capacitățile necesare.

Dar eu ți-am permis să intri în mintea mea și apoi sunt un bun canal de comunicare. Majoritatea oamenilor nu sunt. Mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le știi.

– Dar am reușit, nu?

– Da.

– Învață-mă mai multe, ceru el.

– Nu acum. Zâmbetul ei păli și privirea i se îndreptă cercetătoare de-a lungului râului. Trebuie să plecăm, adăugă ea.

– Se află aici?

– Cred că da.

– Ne urmărește?

– Da, răspunse Kendra. Haide să mergem.

– Ți-e frică?

– Puțin. Era foarte nervos seara trecută, după ce a aflat că am încălcat toate acele reguli.

– Dacă vrea să-ți facă rău, ticălosul ăla va avea de-a face cu mine, strigă el.

– Nu-i treaba ta, Dan. Nu te amesteca.

– Dar...

– Nici un dar. Promite-mi că nu vei interveni.

– Nu-ți pot promite așa ceva.

– E un gardian, are autoritatea de a mă verifica. Nu-mi va face rău. N-avea rost să se mai certe cu ea. Era convinsă de lucrurile pe care le susținea.

Dură numai cinci minute să strângă totul și pornească din nou la drum. Cinci minute în care Dan ar fi dat orice să întoarcă timpul înapoi.

Fiecare val, fiecare mișcare a vâslei îi aducea și mai aproape de momentul despărțirii. Nu mai aveau nici măcar o singură noapte în față. Chiar azi trebuia să se despartă. Va fi din nou singur, fără femeia pe care o iubea.

Știa că o iubea pe noua Kendra, dar nu voia s-o mai iubească. Nu voia să mai simtă dragostea niciodată, nici măcar nu mai voia să audă pomenindu-se cuvântul iubire în preajma lui. Era prea dureros. Și apoi, sentimentele pe care le avea pentru această Kendra și pentru soția lui se îmbinau atât de armonios, încât nu le mai putea deosebi. Poate că, în timp, lucrurile aveau să se schimbe, dar deocamdată era atât de legat de această femeie, încât nu-și mai amintea ce o diferenția de cealaltă.

Și iată că le pierdea pe amândouă. Nu conta de ce. Conta numai că va suferi. Singura lui șansă era s-o poată convinge să rămână.

– Aici, arătă ea către un mic golf din apropiere.

Dan îndreptă barca spre malul american și o legă de o salcie. Kendra sări pe țărm și Dan o urmă. Tânăra privi cu atenție muntele. Părea că observă ceva numai de ea știut. Dan nu vedea nimic. Era un munte ca orice altul, cu peșteri ca oricare altele. Nimic nu părea diferit.

Kendra se întoarse spre el cu o privire tristă.

– Îmi va fi dor de tine, Dan Lovejoy, spuse ea încet. Foarte mult.

– Stai cu mine, șopti el. Lacrimile îl sufocau. Rămâi.

– Nu pot. Am încălcat oricum prea multe reguli. Trebuie să plec. Te rog să înțelegi.

Dan se simți înfrânt.

– Ești sigură că asta vrei?

– Da.

– Voi aștepta aici încă puțin, în caz că te răzgândești. Dacă nu te întorci în următoarele zece minute, voi pleca, promise el.

– Dan... începu ea.

El o sărută cu buze fierbinți.

– Nu, te voi aștepta zece minute, atât. Dacă n-aș face-o, n-ai ști că ți-am mai dat o șansă să te răzgândești. M-aș întreba tot restul vieții dacă nu cumva ai fi vrut să te întorci.

– Bine, dar nu mă voi întoarce.

Lacrimile îi întunecară privirea și se apropie de el, implorându-l s-o lase să plece.

Dan n-avu de ales.

– Adio, Kendra Lovejoy. Nu te voi uita niciodată.

– Vei spune cuiva despre mine?

El clătină din cap. Un zâmbet trist îi apăru pe chip.

– Nu. De altfel, cine mă va crede?

– Da, cine te va crede? repetă ea. La revedere.

Îl mângâie ușor pe obraz, apoi se întoarse și începu să urce panta. Călca sigură pe sine pe cărarea abruptă, pe care Dan o remarcă abia atunci.

Deodată, i se păru că va cădea și inima i se făcu mică de emoție. "Oprește-te! își zise el. Ăsta-i teritoriul ei, nu al tău." Nu era un cavaler de legendă, nici un erou, iar Kendra era perfect capabilă să-și poarte de grijă.

Când o pierdu din ochi, îl cuprinse însă panica. Știa că-i promisese să se despartă, știa că ea nu mai voia să-l vadă, dar nu putea rămâne aici, fără să știe dacă iubita lui se afla în siguranță.

Începu s-o urmeze. Kendra era prea preocupată de propriul drum pentru a realiza că Dan se afla în spatele său. Se îndreptau către mica platformă aflată în vârful muntelui. Bărbatul privi în jos și realiză că singurul mijloc de a vedea cărarea pe care se aflau era să ajungi sus.

Când Kendra se opri, el se afla chiar în urma ei. Se opri la rândul lui, ținându-și răsuflarea când o văzu dispărând în deschiderea din munte. Își continuă drumul și ajunse și el la locul cu pricina.

Priveliștea îi tăie răsuflarea. Ascunsă în adâncul grotei, ca un nou-născut în brațele mamei, se afla o navă de forma unei țigarete. Avea dimensiunile unui submarin și era perfect compactă. Nu se vedeau nici punte de comandă, nici aripi sau ferestre.

– Sfinte Dumnezeule! șopti el

Numai gândul că obiectul din fața lui era real îl paraliză. Era la fel de real ca toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultimele trei zile.

Culoarea navei nu era strălucitoare sau metalică, așa cum își imaginase. Obiectul avea o nuanță cenușie care nu reflecta lumina. Dan întinse mâna și o atinse. Deși era ascunsă într-un loc răcoros și nu era expusă razelor solare, nava era caldă la atingere.

Kendra se afla în fața capsulei conice, privind în sus și punându-și palmele pe învelișul ei cenușiu. După câteva secunde, se auzi un zgomot ca un vaiet.

Dan vru să plece, să dispară. Instinctul îi spunea să fugă ca să-și salveze viața. Dar nu se putu mișca.

O văzu pe Kendra îndreptându-se către peretele de piatră din fața ei și o urmă la mică distanță. Sunetul straniu de mai devreme

anunța desprinderea unei punți din navă. O urmări pe Kendra călcând pe discul negru și ridicându-se în aer până în fața intrării. Dispăru înăuntru și Dan așteptă să vadă ce se va întâmpla în continuare. Dar nimic nu se mai petrecu. Discul reapăru și, după o scurtă ezitare, bărbatul se urcă pe el, sperând să ajungă cu bine înăuntru. N-avea de gând să se lupte cu vreun herfronit, voia doar să se asigure că iubita lui ajunsese cu bine acasă.

O ciudată răceală umedă îl învălui. În jur, miroasea a pământ și a iarbă. Privi încăperea cu teamă, dar nu se vedea nici o plantă. Interiorul arăta ca o sală de mese. Un singur perete era plin de butoane, lumini și ecrane.

Kendra se afla în fața unui aparat care semăna cu un duș, scoțând o serie de sunete mărunte. Se părea că era vorba despre un sistem de identificare, pentru că o ușă se deschise, dând la iveală niște ciudate instrumente de laborator.

După ce apăsă câteva butoane, o altă ușă, din sticlă, se deschise. Kendra își lăsă hainele și intră înăuntru. Rămase pe loc, dreaptă, privind un ecran pe care se roteau numere și simboluri.

Dan nu se putu mișca. Privea fascinat scanarea Kendrei, care stătea goală din cap până-n picioare în fața lui. Totul se petrecu rapid; zgomotul se opri. Ușa se redeschise și ea păși afară, cu o expresie mirată.

El îi ieși în întâmpinare.

– Kendra! o strigă el.

Ea îngheță, apoi se întoarse ușor către el. Privirea ei era surprinsă și șocată.

– N-ar trebui să te afli aici, zise ea.

– Voiam să știu că ești bine, explică el.

– Te-a văzut cineva?

– Nu-i nimeni afară, o asigură el.

Înainte să poată protesta, el o îmbrățișă cu putere.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Pari foarte speriată.

– Încearcă să-mi citești gândurile, replică ea, îmbrățișându-l la rândul ei.

El încercă, dar imaginile se amestecau într-un tot lipsit de sens.

– Nu pot, recunoscu el.

Kendra își plecă fruntea.

– Sunt însărcinată, explică ea.

Dan se simți copleșit.

– E copilul meu, șopti el.

– Desigur. N-am mai fost cu nici un alt pământean.

Bărbatul o sărută pe buzele întredeschise, ținând-o aproape de trupul lui și sperând ca ea să-i poată citi bucuria. Era o veste minunată.

– Trebuie să plecăm, spuse el.

– Să plecăm? repetă ea. Nu pot. Trebuie să mă întorc la poporul meu. Am încă atâtea lucruri de descoperit... O, Dan, zâmbi ea. Nu-i așa că e minunat ce se întâmplă? Vom avea un copil. N-aș fi crezut niciodată că pot îndeplini acest rol. N-am fost aleasă pentru asta, dar am reușit!

Evident, iubita lui nu înțelegea. Dan încercă să-i explice.

– Nu te poți întoarce. E vorba de copilul meu!

– M-ai ajutat, dar acum e copilul meu. Voi avea grijă de el. Promit. E o fetiță, adăugă ea.

– O fetiță? Știi deja asta?

Ea zâmbi.

– Da, va fi foarte frumoasă. Sunt sigură că genele noastre sunt bune, deși n-au fost alese în laborator.

– E copila mea, Kendra, o vreau lângă mine, murmură el. Locul ei e aici, pe Pământ, nu alături de rasa ta.

– E o herfronită și va rămâne cu mine, îl contrazise Kendra. Eu sunt mama și am toate drepturile. Voi adopta un tată cu care să împart responsabilitățile creșterii ei.

– Nu, reluă el furios. Eu sunt tatăl și mă aflu chiar aici, în fața ta, nu pe o altă planetă. Eu o voi crește. Copila e a mea și va învăța să fie om. În fond, este mai mult pământeană decât herfronită.

Kendra își luă hainele și se îmbrăcă rapid, ascunzându-și trupul frumos de ochii lui posesivi. Apoi, îl înfruntă cu o expresie demnă și fermă.

– Nu trebuie să ne mai certăm. Copilul va rămâne la mine și gata!

– Stai, o rugă el. Nu-mi lua copilul. Dacă va fi o paria, dacă...

– E timpul să pleci, Dan, înainte să te descopere cineva aici. Dacă se va întâmpla așa ceva, va trebuie să-ți șterg memoria.

– Kendra! insistă el.

– Nu. Nu-ți dai seama că n-am de ales? Pentru asta am fost pregătită. Trebuie să-mi îndeplinesc misiunea. Iar tu trebuie să te întorci la viața ta.

Nu era o consolare, era un ordin. Kendra îi întoarse spatele.

Apoi, căută în geanta ei supradimensionată și scoase o cutiuță, pe care o amplasă pe o consolă și o deschise. Din interiorul ei

scoase mai multe flacoane din sticlă. Dan rămase în mijlocul camerei, nesigur. Un singur lucru știa, că nu va ceda fără luptă. Kendra era femeia pe care o iubea și era însărcinată cu fetița lui. Ce altă șansă la fericire avea? Dacă pleca acum, n-o va mai revedea niciodată. Chiar dacă ea ar dori să se întoarcă la el, herfroniții o vor opri. De asta era sigur.

Unul câte unul, flacoanele erau analizate și rezultatele erau afișate pe un ecran sub formă de coduri. Dan se apropie și privi ecranul de aproape.

– Ce se află în flacoane?

Kendra studia cu atenție rezultatele.

– Pleacă, Dan.

– Spune-mi.

Ea ridică din umeri și răspunse:

– ADN.

Dan îngheță.

– ADN uman?

– Bineînțeles, răspunse ea, rotind calmă un buton.

Bărbatul se simți cuprins de un val de furie. De parcă n-ar fi fost de-ajuns că voia să plece pe planeta ei răpindu-i copilul, iată că fura și ADN-ul altor oameni.

– Sper că glumești, tună el.

Ea se întoarse către Dan, uimită de tonul lui.

– De ce aș glumi în legătură cu munca mea?

– Munca ta? repetă el în culmea mirării.

– Desigur. De asta am fost trimisă aici.

– Ca să faceți mai mulți herfroniți?

– Da. De fapt, mixaje între oameni și herfroniți.

– Distruge mostrele! ordonă el. N-ai nici un drept să iei ADN de la noi fără permisiunea noastră.

– Prea târziu, vorbi ea calm, continuând să lucreze.

– Distruge-le. Acum, țipă el, încleștându-și pumnii.

Ea nu răspunse. Apăsă un buton și un flacon ieși la iveală din aparat.

Dan o prinse de umeri cu furie.

– La naiba! Ascultă-mă când îți vorbesc! Trebuie să distrugi mostrele!

– Nu mă atinge.

Tonul ei fu atât de dur și de rece, încât Dan îngheță.

– Dă-mi-le, insistă el.

Kendra se întoarse ușor către el, cu o expresie surprinzător de blândă. În schimb, cuvintele care i se formară în minte erau cât se poate de dure: "Nu mă mai atinge niciodată când ești nervos!"

– Și dacă o voi face, ce se va întâmpla?

– Nu ți se va mai permite să rămâi conștient.

Dan deveni din ce în ce mai nervos.

Kendra oftă adânc.

– Uite ce e, băiatule, începu ea cu o voce dură.

– Nu-mi spune mie băiatule! urlă el. Vreau înapoi ceea ce aparține rasei mele! Kendra clătină din cap cu mirare.

– Nu te înțeleg, Dan. N-am luat decât minuscule bucăți de piele. Sarcina mea e să-mi întăresc rasa, pentru a deveni mai puternică. ADN-ul ăsta poate rezolva această problemă și n-am rănit pe nimeni ca să-l obțin. De ce îl vrei înapoi?

– Pentru că l-ai luat pe ascuns.

– Nimeni n-a știut că l-am luat, așa e, dar asta a fost spre binele lor.

– E al nostru, repetă bărbatul.

Ea îl privi cu dezgust. Dan simți că privirea ei e justificată, dar nu era pregătit să renunțe. Întinse mâna și, într-o fracțiune de secundă, luă flacoanele. Kendra încercă să-l oprească, dar gesturile ei erau foarte încete. Toate flacoanele căzură jos.

– La naiba! strigă ea, pierzându-i cumpătul pentru prima oară. N-aveai dreptul să faci așa ceva. Le-ai distrus! Ai distrus o viață întreagă de muncă, pe care n-o voi putea niciodată recupera.

– Tu chiar nu pricepi? ADN-ul ăsta nu-ți aparținea. Nici dacă jefuiai pe cineva în plină stradă cu pistolul nu făceai o hoție mai mare! Nu-i destul că vrei să-mi iei copilul? Vrei să obții clone ale acestor oameni pe planeta ta?

Kendra se uită la el, de parcă ar fi debitat cine știe ce tâmpenii.

Mânia îl cuprinse, crescând în el ca lava unui vulcan. Se simțea ca și cum ar fi fost la un pas de implozie.

Ar fi vrut s-o țină în brațe și s-o facă să înțeleagă că are dreptate. Voia ca mesajul lui să-i ajungă la inimă, dar nu-și mai găsea cuvintele.

În schimb, își dădu seama că ea îi sondează creierul, diminunându-i mânia. Mii de emoții îl străbătură.

– Nu înțeleg ce-mi spui, dar îți respect dorința, îi zise ea în sfârșit.

Deodată, altcineva interveni în mintea lui. Imediat își blocă toate gândurile, imaginându-și perspectiva spațiului exterior navei.

Privirea Kendrei era înfricoșată. Iubita lui îi atinse mâna.

– Trebuie să pleci, șopti ea.

Cu pași grăbiți, ieși din încăpere și se îndreptă spre ieșire. Frica ei era aproape palpabilă.

El o urmă, păstrând în minte peisajul muntelui. Durerea îl străpunse ca un cuțit. Dan realiză că era din nou acțiunea cowboy-ului. De data asta însă, îi transmitea un mesaj, acela de a pleca îndată de pe navă. Bărbatul pricepu că sarcina Kendrei și flacoanele cu ADN își pierdeau importanța în fața acestei amenințări. Dacă nu pleca îndată, nu va rămâne în viață pentru a lupta.

Capitolul 6

Kendra îl conduse afară, apoi rămase pe loc, încercând să afle locația herfronitului și să-i citească gândurile.

La rândul lui, cowboy-ul îl testă încă o dată pe Dan. Durerea era acută, insuportabilă. Bărbatul închise ochii, căutând să nu geamă. Când scanarea încetă, trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru următoarea probă.

Foarte rapid, aceasta începu.

– Nu te gândi la nimic altceva, decât la durerea pe care ți-o provoacă. Astfel, o va putea simți și el, șopti Kendra.

El își ținu răsuflarea și se concentră asupra ácelor dureroase care-i străpungeau creierul. Herfronitul avu o scurtă ezitare, apoi își reluă sondarea, cu forțe proaspete. Când în sfârșit încetă definitiv, Dan era slăbit și tremura din toate încheieturile.

– Gata, îl liniști ea, atingându-l ușor, cu blândețe. E aproape, șopti ea. De asta e atât de puternic. Trebuie să pleci. Vei fi în siguranță când vei părăsi zona navei.

– Cum? Mă va găsi oricum. Ai spus-o chiar tu.

– Nu, nu te caută pe tine. Cu mine are o problemă, pentru că știe că am încălcat multe reguli și vrea să se asigure că voi rămâne aici și mă voi îndrepta spre casă.

Kendra îl conduse către cărarea care cobora. Începură să alunece pe panta abruptă, rapid, fără să le pese dacă se răneau. Dan se resimțea în urma citirii gândurilor de către herfronitul gardian.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă cât mai repde la barcă...

Când ajunse pe mal, sondarea gândurilor reveni pe neașteptate și fu nevoit să se oprească pentru a se concentra. Dezlegă cu mâini tremurânde barca și sări în ea. Privi o clipă către Kendra. Nu voia s-o lase aici, s-o supună torturii herfronite. Nu era drept. Trebuia să vină cu el.

Dar n-o mai întrebă dacă voia să-l urmeze. Îi știa deja părerea. Kendra îi putea lua fetița, iar el nu putea face nimic în această privință. Știind ce gândește, ea îi răspunse în gând, confirmându-i încă o dată imposibilitatea de a rămâne pe Pământ.

– Vei fi în siguranță? întrebă el.

Chipul ei era palid, iar ochii îi erau întunecați. Nu vorbi, dar confirmă din cap. Dar fața ei șocată demonstra exact contrariul. Dan avu sentimentul că lucrurile nu stăteau deloc bine. Kendra îi ascundea ceva.

– E cowboy-ul, nu?

Ea încuviință din nou.

– Spune-i să se ducă dracului, strigă el.

– Știe despre flacoane, răspunse ea cu o voce slabă.

O ciudată satisfacție îl cuprinse. Le zădărnicise planurile!

Nu-i mai păsa de furia lor. Nimeni n-avea dreptul să facă ce făceau ei. Kendra îi auzi gândurile și drept răspuns îl îmbrățișă.

Dorința de răzbunare și furia îi pieriră. Nu putea să se urce în barcă singur. În ciuda durerii pe care avea s-o înfrunte dacă mai rămânea aici, nu putea să renunțe la Kendra lui. Își mai încercă o dată șansa, deși știa deja răspunsul.

– Vino cu mine, te rog, spuse el.

Dându-se înapoi, ea clătină din cap, cu ochii în lacrimi.

– Trebuie să mă întorc, n-am de ales. Herfron e casa mea, așa cum Pământul este a ta. Și apoi, trebuie să-mi explic comportamentul în fața superiorilor. Trebuie să mă întorc.

– De ce? Ești trei sferturi umană și doar un sfert herfronită. Ai voie la un an de vacanță aici. Nu crezi că fiica noastră ar trebui să-și cunoască familia de pe Pământ mai întâi? glumi el.

– O, Dan, șopti ea. Mi-aș dori...

Se întrerupse, strângându-i încet mâna.

Dan simți că herfronitul îi citește din nou gândurile, dar mai puțin intens. Cu toate astea, un gând ajunse până la el. Herfronitul care-i urmărea luase o decizie. Mesajul era clar: avea să-i omoare pe amândoi.

Expresia Kendrei îl avertiză că și ea primise același mesaj și era peste măsură de uimită. Deveni și mai palidă. Spaima i se citea în ochi.

Dan îi lăsă rapid mâna și luă vâsla. În sfârșit, putea controla lucrurile, redevenise stăpân pe sine. Fie că voia sau nu, Kendra va veni cu el.

– Urcă! porunci el.

– Dan, eu...

– N-avem timp, o întrerupse el. Urcă!

Kendra ascultă comanda lui. Dan împinse barca către mijlocul râului, unde curenții erau mai rapizi. Întreaga atenție i se concentră asupra navigării. Atâta vreme cât iubita lui se afla lângă el, n-avea de ce să se îngrijoreze. Trebuia numai să se asigure că distanța dintre ei și herfronit era tot mai mare. Știa că voia să-i prindă vii.

Încă o dată, își aminti amenințarea cowboy-ului. Un fior îl străbătu; parcă simțea degetele de gheață ale fricii atingându-i trupul. Era fericit că o poate salva pe Kendra de rasa ei înspăimântătoare. Îi purta copilul, fetița lui!

– Ne vom descurca, spuse Kendra, pe când mâna ei îi mângâia spatele. Într-un fel sau altul, vom ajunge la o înțelegere.

– Doamne, Kendra, herfronitul vrea să ne omoare pe amândoi! Nu cred că vrea să cadă la învoială cu tine!

Ea tăcu. Cu fiecare vârtej, cu fiecare val, se îndepărtau de pericol. Dan se simțea tot mai ușurat. Distanța dintre ei și cowboy se mărea.

În mod normal, ar fi navigat în josul râului până la apus, dar Dan voia să-și surprindă urmăritorul. Acum câțiva ani, descoperise o ramificaie a râului, care ducea către alt canion. Dacă ar fi putut să-l găsească!

Către după-amiază, aproape că trecu de locul cu pricina, dar îl zări la timp și trase barca la mal. După ce o ancoră, nu-i luă mai mult de zece minute s-o golească și să ducă toate lucrurile pe colina abruptă din față. Alese un loc de campare și o lăsă pe Kendra acolo, întorcându-se după barcă.

N-o putea lăsa pe mal, astfel încât cowboy-ul s-o vadă. Era vizibilă și pe timp de noapte. Barca era singura lor șansă de a merge mai departe pe râu, dar putea fi și lucrul care i-ar fi dat de gol rapid, arătând exact locul în care se aflau.

Îi luă mai mult de cincisprezece minute să dezumfle barca din cauciuc și s-o care până la locul de campare.

Dar cum pompa de picior se afla în mașina care-i aștepta în parcarea situată la câțiva kilometri distanță în josul râului, mâine dimineață îi va lua triplu s-o umfle.

Între timp, avea câteva întrebări pentru Kendra. Cel mai bun mod de a învinge un inamic era să-l cunoști. Dușmanul lui îl cunoștea prea bine, dar el n-avea același avantaj asupra lui. Trebuia să existe un mod de a echilibra balanța.

***

Kendra se întinse pe sacul de dormit, privind cerul de un albastru profund. Mai erau câteva ore până când se însera și-și putea vedea casa.

Încă mai tremura de teamă. Era înspăimântată, teribil de înspăimântată. Gardianul ei o amenințase cu moartea. Încă nu-i venea să creadă. Îi spusese că nu era un specimen bun, că încălcase prea multe reguli și că-i permisese pământeanului accesul pe navă. Și apoi, mostrele fuseseră distruse din pricina neglijenței sale. Trebuia să piară. Ceea ce o surprinsese însă cel mai tare fusese

faptul că herfronitul se aștepta să rămână pe loc, până când ajungea la ea să-și îndeplinească amenințarea. Probabil că alți semeni ai ei ar fi ascultat porunca. Dar nu și ea. Nu acum, când trebuia să-și protejeze copila și iubitul.

Cel care o făcuse să se gândească la Pământ ca la propria casă.

Acum o saptămână, nici n-ar fi visat să se ascundă de semenii ei. Simțea că trebuie să găsească alți herfroniți care s-o ajute să intre în legătură cu bătrânii. Poate ei îi vor proteja pe ea și pe Dan până când neînțelegerile se lămureau.

Dar acest gând născu o nouă întrebare. Dacă ea ajunsese prima pe navă, unde erau ceilalți? Ce se întâmplase cu ei?

Oricare ar fi fost răspunsurile, știa că trebuie să se întoarcă acasă. Această scurtă perioadă petrecută cu Dan nu era decât o amânare a sentinței, nu o soluție.

Ceilalți se vor întoarce și ei peste o zi sau două. Când vor sosi, poate cowboy-ul se va răzgândi, se va îmbuna. Poate... Dar nu, știa prea bine că se minte singură. Ceilalți nu puteau schimba părerea gardianului. Nu era atât de naivă încât să creadă așa ceva.

Dan se apropia, cu barca dezumflată în brațe. Inima începu să-i bată cu putere.

Dar bărbatul își bloca gândurile și nu-l mai putu citi. Oare știa că ea îl cerceta?

Își dăduse seama că voia să-i afle gândurile și se ferea de ea?

El aruncă barca pe jos, lângă sacul de dormit, și se uită la ea.

– Trebuie să vorbim, zâmbi el.

Kendra știa deja asta și era pregătită.

– Nu m-ai lăsat să-ți aflu gândurile. De ce? întrebă ea.

– Pentru că n-am de unde să știu dacă ești tu sau vreun herfronit care vrea să descopere ce gândesc și unde ne aflăm.

Kendra se ridică, dându-și pletele pe spate. Dan devenise mai logic decât ea!

– Desigur, nu m-am gândit la asta.

Încercă să se calmeze și începu să caute chiar ea în jur după un herfronit. După o clipă, zâmbi.

– Nu cred că trebuie să ne îngrijim de asta acum. Muntele din spatele nostru pare să blocheze citirea gândurilor.

– Bine. Dar cu cât ne vom îndepărta de aceste locuri, cu atât ne va fi mai ușor să ne salvăm. Pericolul e foarte real, Kendra. Pentru amândoi.

– Știu. Îmi pare rău că te-am implicat în asta. N-ar fi trebuit să intru în viața ta, n-ar fi trebuit să te opresc atunci, pe autostradă.

– Da, dar eu am ales să te iau în mașină, explică el. Nu te mai gândi la asta. Trebuie doar să scăpăm cu viață.

– Spune-mi ce pot face.

– Trebuie să știu despre cowboy tot ce știi și tu. Orice informație poate fi prețioasă în lupta asta. Trebuie să-l eliminăm.

– Să-l eliminăm? Să-l omorâm?

– Dacă e necesar, da.

– Nu te pot lăsa să faci asta. Ar fi o mare greșeală.

– S-ar putea să n-avem de ales.

– Herfroniții nu iartă crima, insistă Kendra, deși știa că împotrivirea ei era absurdă.

– Cum? Dar cowboy-ul ăsta ce crezi că urmărește? Să ne poarte de grijă? Amândoi i-am citit gândurile și știm ce vrea.

Nu conta ce credeau alții, ea una nu putea accepta crima. Cowboy-ul era o excepție. Poate va afla mai târziu ce-l făcea să se poarte astfel...

Kendra respiră adânc. Apoi, cu un oftat, bătu cu palma pământul.

– Stai jos, spuse ea. Hai să discutăm. Apoi, vom hotărî ce să facem.

Dan se așeză lângă ea.

– Care este numele lui și de când se află aici? întrebă el.

– Se numește Dirk și e aici de multă vreme. Se pare că a supravegheat foarte multe călătorii, veniri și plecări. În tradiția noastră, se numește un păzitor al porților.

– Pe naiba, răspunse el. Dacă se află aici de multă vreme, înseamnă că lucrează pe cont propriu.

– Ce vrei să spui?

– Dacă a fost rupt atâta vreme de propria rasă, poate că nici nu comunică adesea cu ei. Poate lucrează singur și ia decizii fără să se consulte cu nimeni. Superiorii lui ar putea să nici nu știe ce face.

– Nu, îl contrazise Kendra, clătind din cap. Nu se poate întâmpla așa ceva.

– Atunci, ce explicație există pentru comportamentul lui? Vrea să ne omoare pe amândoi, fără să aibă motive întemeiate. Știa foarte bine că-mi poți șterge oricând memoria. Nu-i nevoie să mă ucizi.

– Știe că ai distrus mostrele ADN și mă crede pe mine responsabilă.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să murim.

– N-am respectat regulile, continuă ea.

– Doamne, dar sunteți un popor foarte dur. Nici una dintre așa-zisele tale greșeli nu merită pedeapsa cu moartea.

Kendra se încruntă, uimită de logica lui. Iubitul ei nu trebuia să moară.

De fapt, nici unul dintre ei. Ea voia să se întoarcă acasă și nu refuzase niciodată să părăsească Pământul. Comportamentul lui Dirk era absolut lipsit de sens.

Singura explicație logică era cea oferită de Dan. Dirk acționa pe cont propriu.

Kendra simți cum o invizibilă, imensă greutate îi apasă deodată umerii. Într-adevăr, Dirk îi vâna fără motiv. Și, orice ar fi spus Dan, știa că Dirk îi va prinde în cele din urmă. Pe planeta lor, herfroniții erau înceți. Pe Terra însă, deveneau foarte puternici.

Pe ambele planete, mintea lor era limpede și precisă; aveau o logică perfectă. De aceea, acțiunile lui Dirk păreau atât de misterioase. Care era oare planul său? De ce voia să omoare un semen, când Kendra îi comunicase nu o dată că voia să se întoarcă acasă?

Ori Dirk își pierduse logica, ori Kendrei îi lipsea o importantă piesă din acest puzzle.

Dan se întoarse spre ea.

– Dacă te-ai fi întors pe Herfron, ce le-ai fi spus oamenilor tăi?

– Nu încape nici un "dacă", Dan, îi aminti ea. Mă voi întoarce și le voi povesti tot ce s-a întâmplat, dacă-mi voi păstra memoria. Și le voi mai spune că mi-ar plăcea să mă întorc și să trăiesc pe Terra.

– Și crezi că vei avea vreo șansă?

– Nu știu. Dar problema e că procedura standard prevede ștergerea amintirilor acumulate pe Pământ în drum spre casă și stocarea lor în fișiere speciale.

– Are cineva acces la ele?

– Numai bătrânii.

– Cine ia hotărâri legate de aceste amintiri?

– Tot ei.

– Ei bine, spuse Dan gânditor, înseamnă că nu sunt chiar atât de atotștiutori cum credeam, dacă Dirk își permite să facă tot ce face. Sau face toate astea cu acordul lor.

– Nu cred. E imposibil, îl contrazise ea.

– De ce?

– Deciziile se bazează pe o regulă simplă. Toate acțiunile trebuie să fie spre binele rasei noastre.

– Dacă e adevărat, atunci moartea ta poate fi considerată folositoare.

– Nu spune asta, îl certă ea.

Și totuși, în sinea ei își dădea seama că Dan are dreptate. Pentru prima oară în viață simțea ce înseamnă frica.

– Dan? îl strigă ea.

Brațele lui se deschiseră și o strânse la piept, liniștindu-i teama care i se citea în priviri.

Teama ei se topi încetul cu încetul.

– Totul va fi bine, promise el cu voce gravă.

Kendra aprobă tăcută.

Dar amândoi știau că lucrurile nu se vor opri aici. Chiar dacă scăpaseră de cowboy de această dată, gardianul îi va urmări fără

încetare. Trebuia să-și păstreze vigilența. Până când Kendra va putea să intre în legătură cu bătrânii, fuga va fi singura lor scăpare.

– Dar totul se va termina, reluă Dan, mai devreme sau mai târziu.

– Ai devenit foarte bun în citirea gândurilor, râse Kendra. Trebuie să am grijă ce gândesc.

– Nu mă bloca, draga mea.

– Poți ghici la ce mă gândesc în aceste clipe? întrebă în șoaptă.

Expresia lui se schimbă.

– Ești sigură? se miră el.

– Foarte, foarte sigură, reluă ea.

Un zâmbet plin de tandrețe apăru pe chipul lui Dan.

– Atunci, cu mare plăcere, răspunse el.

Se întinse pe spate pe sacul de dormit și o luă din nou în brațe. O sărută cu pasiune, spunându-i în gând cât de mult își dorea s-o țină mereu aproape de el. Oftatul ei se trasformă într-un geamăt de plăcere. Respirația i se acceleră.

Mângâierile lui Dan o făcură să uite de toate grijile, de toată tristețea.

– La naiba, spune cu voce tare! zise el.

Kendra îi ridică fruntea și-l forță s-o privească direct în ochi.

– Te vreau, Dan, mărturisi ea. El oftă ușurat și fericit. Amândoi simțeau același lucru. Atingerea ei era cel mai puternic afrodiziac. Căldura ei era mai puternică decât soarele. Mai târziu, întunericul îi acoperi cu o mantie neagră, brodată cu mii de lumini strălucitoare.

Dan o ținea încă în brațe. Prezența ei îi era dragă.

Atunci, realiză că era îndrăgostit de ea.

Capitolul 7

Dură două ore până când Dan umflă barca. Kendra încercă să-l ajute, dar plămânii ei nu erau suficient de puternici nici măcar pentru a stinge o lumânare.

Se lăsă în curând păgubașă și-și petrecu timpul meditând pe o stâncă, bine ascunsă de ochi curioși. Acționa exact ca un radar, încercând să prindă urma cowboy-ului. Dan bănuia că Dirk credea că-și vor continua călătoria pe râu în jos.

Când barca fu umflată, Dan o încărcă rapid și se întoarse la Kendra. Tânăra stătea cu picioarele încrucișate, cu fața către râu, cu ochii închiși.

Acum câțiva ani, Dan ar fi râs de oricine ar fi făcut ceva atât de extravagant, dar nu și acum. Acum, nimic nu-l mai surprindea. Femeia pe care o iubea, pe care o considera cea mai frumoasă, mai iubitoare și mai tandră din lume era o extraterestră.

Kendra încerca să ignore faptul că aveau să se despartă curând, dar el era conștient de asta în fiecare clipă. Pentru el, fiecare

moment împreună era furat sorții, de aceea prețuia timpul mai mult ca niciodată.

– Ești gata? întrebă ea, privindu-l cu atenție.

– Ești minunat de frumoasă, replică el.

– Mulțumesc. Și soția ta a fost la fel.

– Nu, soția mea a fost drăguță, dar problemele n-au lăsat-o niciodată să fie frumoasă acolo unde conta – în interior.

Ochii căprui ei Kendrei se luminară de o scânteie neobișnuită. Îi făcuse cel mai frumos compliment. Îi spusese că sufletul ei este frumos.

În loc să-i spună un simplu mulțumesc, de data asta îl învălui în propriile ei emoții, făcându-l să înțeleagă cât de mult însemnau pentru ea aceste cuvinte.

Dan se simți copleșit de muta lor comunicare. Fără să spună nimic, întinse brațele spre ea, chemând-o lângă el, pentru a-i simți trupul lângă al său.

Cu grația ei înnăscută, Kendra se ridică și se apropie de el, îmbrățișându-l. Dan își puse palma deschisă pe pântecul ei, acolo unde se afla copila lui nenăscută.

Viitorul era nesigur, trecutul era irevocabil, dar prezentul se desfășura sub ochii lor, acum și aici.

Iar Dan se afla exact acolo unde își dorea. Kendra era în brațele sale, copila lor îi unea pe amândoi într-o legătură indestructibilă.

Călătoria pe râu începu calmă. Dan stătea în continuare la pândă, dar nimic nu se întâmplă.

Deocamdată. Kendra era neobișnuit de tăcută, dar nu simțea prezența cowboy-ului.

Auziră în schimb frânturi de conversații și râsetele turiștilor care navigau în apropierea lor.

Vârtejurile apei erau acum mai frecvente. Se aflau în Parcul Național Big Bend, îndreptându-se spre canionul Santa Elena. Pentru majoritatea turiștilor, începea cea mai interesantă parte a călătoriei. Pentru cei care navigau în caiac, era momentul culminant al testării îndemânării lor de navigatori. Era un loc periculos.

– Trebuie să ne îndepărtăm de râu, zise Dan.

– De ce? Ne apropiem de mașină?

– Nu, dar gardianul tău știe probabil unde se află jeepul și ne așteaptă acolo. Când o va găsi, va realiza că ne aflăm încă pe râu. Singura noastră șansă e să-l derutăm.

Cu aceste cuvinte, începu să îndrepte barca spre mal.

– Există prin preajmă un alt parching important. Vom vedea dacă găsim pe cineva care să ne transporte până la Del Rio sau până la Alpine. De acolo, vom închiria o mașină.

Odată ajunși pe țărm, Dan o luă de mână și se îndreptară către zona de parcare. O familie de șase membri încărca duba cu care veniseră, pregătindu-se de plecare. Doi copii gemeni se certau pe locul de la fereastră, în timp ce adolescenții păreau prea preocupați cu împachetarea pentru a se certa. Zece alte vehicule erau parcate acolo. O altă dubă, albă, se găsea în celălalt capăt.

Dan se îndreptă către aceasta. Încercă portierele – erau încuiate. Dar pe jos, în mașină, se aflau cheile de contact. Proprietarul n-avea cu el decât cheile de la uși.

Dan se încruntă și se întoarse către Kendra.

– Draga mea, zise el, vrei să te ocupi tu de descărcarea bărcii? Vin să te ajut îndată ce reușesc să deschid mașina.

Ea îi citi gândurile și se rușină de strategia pe care el o pusese la cale. Cu toate astea, îi dădu replica dorită:

– Ce vrei să spui? De ce nu poți deschide mașina?

– N-am vrut să te îngrijorez, draga mea, dar am scăpat cheile în râu când am legat barca ieri seară. Trebuie să forțez portiera.

– O, Doamne, cum poți fi atât de neglijent! răspunse ea, prefăcându-se nemulțumită. Ți-am propus să le țin eu, dar n-ai vrut. Acum, ce vom face? Asigurarea nu va acoperi dauna. Și asta numai datorită neglijenței tale!

– Nu-mi mai ține discursuri, draga mea. Mă simt și așa destul de prost, replică Dan, părând nervos. Fă ce te-am rugat, da?

Cu pași foarte înceți, Kendra se îndreptă spre mal. Când trecu pe lângă numeroasa familie, privi din nou către Dan. Bărbatul se prefăcu în continuare preocupat de mașină, încercând pentru ultima oară ușile, înainte de a sparge geamul.

– V-ați pierdut cheile? întrebă capul familiei privind către Dan.

Dan aprobă din cap.

– Vreți să le încercați pe ale noatre? Câteodată se potrivesc.

Dan nu se gândise la asta. Era un avantaj nesperat.

– Merită să încercăm, răspunse el. Mulțumesc.

Celălalt bărbat se apropie încet, căută cheia și o vârî în broască. Învârti ușor și se întoarse zâmbind către Dan.

– Se mai întâmplă să meargă, v-am spus eu, zise el cu satisfacție în glas. Cineva mi-a spus că o cheie se potrivește la una din zece mașini.

– Auzi, auzi! se miră Dan, părând neîncrezător.

Cuprins de o mare ușurare, încercă să-i transmită Kendrei același sentiment.

Celălalt ridică din umeri, vizibil mândru de realizarea sa.

– Dacă n-ar fi mers, am fi găsit o altă soluție, îl asigură el.

Când Kendra se întoarse cu brațele pline, Dan zâmbi și-i făcu un semn din mână.

– Acest domn a fost foarte amabil și ne-a ajutat să deschidem mașina, îi explică el, aplecându-se și luând cheile din interior.

Tânăra îl salută pe salvatorul lor și-i mulțumi veselă.

– Cu mare plăcere, replică acesta.

Dar chiar în acea clipă, bărbatul își duse mâna la tâmplă, strâmbându-se de durere. Dan se uită spre Kendra, dar ea zâmbea încă.

– Urcă, porunci bărbatul în șoaptă. Lăsăm restul lucrurilor aici.

– Oh, dar sunt atâtea...

– Asta e, viețile noastre sunt mai importante.

– Dar sărmanii oameni a căror mașină o furăm? Se vor întoarce și vor descoperi că au fost jefuiți.

El deschise portiera și o împinse înăuntru.

– Prefer să fie ei jefuiți decât să fim noi uciși. Uciși, repetă el. Ai înțeles?

Vârî cheia în contact și porni mașina. Din fericire, rezervorul părea aproape plin.

Kendra continuă să vorbească.

– Vor fi disperați. Copiii vor fi obosiți, iar mama își va pierde repede răbdarea, se vor certa...

Dan apăsă pe accelerație.

– Acum, poți citi și viitorul?

– Nu, dar mi-l pot imagina.

– Poți să ghicești dacă bărbatul care are mașina asta e căsătorit și are copii?

– Nu, nu pot decât să ghicesc gânduri... Asta-i tot. Nici măcar nu știu să zbor.

– Să zbori? repetă el mirat.

– Da, ca extratereștrii din filme.

Dan râse și apăsă mai tare accelerația.

După o oră, ajunseră la ieșirea din zona Parcului.

– Blochează-ți gândurile! îl avertiză Kendra dintr-o dată.

Dan o ascultă, rugându-se ca herfronitul să nu-i poată simți frica. Îndreptă mașina pe drumul principal, care ducea afară din parc, și continuă să conducă încet, cu prudență. Își dădu seama că era din nou vorba despre cowboy, chiar înainte de a-i auzi amenințarea.

"Când vă voi prinde – și asta se va întâmpla în curând – nimeni nu va afla unde v-am îngropat."

Oftă adânc și se uită spre Kendra. Ea privea drept înainte, încremenită. Îl lăsase în pace pe Dan și se ocupa acum de ea. Bărbatul accelera și alunecă pe șosea cu viteză foarte mare. Nu era mașina lui și nu-i păsa ce se va întâmpla cu ea, atâta vreme cât le servea pentru a scăpa de herfronit.

Când se apropiau de ieșirea parcului, privi din nou către Kendra.

– Ești bine? întrebă el.

– Nu vrei să încetinești? întrebă ea la rândul ei.

– De asta ți-e frică?

– Acum, da. Există mai multe mijloace de a muri.

El încetini.

– Mergi drept înainte, îl sfătui Kendra. Spre Del Rio.

– Dar drumul ăla e mai aproape de râu. Dacă herfronitul merge pe apă, ne poate prinde când ajungem la granița cu Mexicul.

– Dirk nu mai merge pe apă. Se îndreaptă spre San Antonio.

– De unde știi?

– Pot să citesc gânduri, ai uitat? Vrea încă să ne găsească și să ne omoare.

– Îi poți citi gândurile?

Ea îl privi uimită.

– Bineînțeles. Și tu ai putut, mai devreme.

– Da? se miră el. Credeam că el e cel care-mi trimite un mesaj, explică el. Ea se uită pe fereastră.

– Mă refeream la momentul ăsta. Îi poți citi gândurile?

Ea încuviință.

– Și?

– Crede că mă duc înapoi la San Antonio, pentru că e singurul loc pe care-l cunosc bine și pentru că e locul unde noi doi ne-am întâlnit.

– Are o gândire logică. Adună faptele și construiește ipoteze.

– Da, dar greșește.

– Nu fi supărată din atâta lucru! glumi el. Imediat ce va afla că a făcut o greșeală, se va corecta. Nu uita că scopul lui este să ne omoare.

Simți că ochii Kendrei se fixară asupra lui vreme îndelungată, dar se forță să se concentreze asupra drumului.

Peste patru ore, ajunseră la Del Rio. Mușchii lui Dan erau atât de încordați, încât începu să tremure incontrolabil. Kendra stătea nemișcată, cu mâinile în poală, privind țintă în fața ei. Dan pricepu că această atitudine nu prevestea nimic bun.

Când opri la semafor, întinse mâna către ea și o atinse ușor. Pielea ei era rece și asudată.

– Ce vrei să mănânci, draga mea? încercă el să-i atragă atenția.

– Nimic, răspunse ea grăbită.

Dan intră în parcarea unui fast-food și opri.

– Ei bine, ne vom opri aici. Dacă totuși vrei ceva, anunță-mă.

Mâna Kendrei se prinse de brațul lui. Tânăra ridică privirea spre el. Era îngrozită.

– Te rog, nu mă părăsi, te rog! scânci ea.

– Totul va fi bine, o asigură el. Știi ceva ce eu nu știu, Kendra?

Ea scutură din cap.

– Nu, nu știu nimic. Nu pricep ce se întâmplă și asta mă sperie cel mai tare.

El o îmbrățișă și începu s-o legene ușor, ca pe un copil. Inima îl durea văzând-o suferind.

– Iubita mea, lumea ta e atât de logică și de exactă, încât e un miracol că ai reușit să supraviețuiești aici atâta vreme.

– Nu pricep nimic. Mai ales sentimentele noi care mă asaltează.

– Acum că ești ruptă de poporul tău, te simți rătăcită, pierdută, îi explică Dan. Ceea ce simți e frică, draga mea. Te vei obișnui cu ea în timp.

Ea se ghemui lângă el.

– Nu mă voi obișnui niciodată cu așa ceva.

În vocea ei se simțea amenințarea lacrimilor.

– Dacă vei sta aici destul de mult timp, te vei obișnui, îi spuse el. Ești încă nepregătită pentru viața de pe Pământ, Kendra. Hai să mâncăm ceva.

Peste cincizeci de minute, se aflau din nou pe drum, îndreptându-se către Uvalde. Dan mușca din al doilea hambruger, sorbind din când în când din ceaiul cu gheață. Kendra stătea lângă el, gustând din salata pe care o comandase, salată care arăta de parcă era făcută pentru King Kong. Dan era uimit. Era a doua salată pe care o mânca și mai avea încă două care o așteptau în mașină.

– În curând, vei ajunge să ții cură de slăbire, ca orice pământeană.

– Nu cred, replică ea, cu aceeași notă de umor în glas.

Până acum, nimeni nu-i căutase pentru furtul mașinii, iar cowboy-ul încă nu-i găsise. Kendra se simțea mai bine. Una peste alta, Dan era mulțumit de felul în care reușiseră să-și păcălească inamicii.

Până acum, nici măcar nu realizase cât de tandră, de bună era Kendra. Fusese prea ocupat s-o compare cu cealaltă Kendra. Dar cu cât petrecea mai mult timp alături de ea, cu atât o descoperea mai bine. Întotdeauna căuta o soluție împăciuitoare, ceea ce știa că nu era valabil și pentru el.

În timp ce Dan simțea că trebuie s-o protejeze pe Kendra, Kendra însăși îl proteja pe el. Iar asta era ceva uimitor. Nimeni nu-l mai protejase, niciodată. Era un sentiment ciudat și nu era

sigur că-i place. Nivelul ei de inteligență era uimitor. Înțelegea totul rapid, absorbea totul și aplica apoi noile cunoștințe în viața de zi cu zi. Și apoi, trebuia să facă totul corect și bine, după standardele herfronite.

Dan nu era sigur când anume proprietarii vehiculului vor raporta furtul. De vreme ce era sfârșitul week-end-ului, existau șanse ca poliția să afle de dispariția mașinii chiar astăzi. Și cum nu voia să fure alta în curând, își dorea să ajungă cât mai departe cu ajutorul ei.

Când ajunseră în micul oraș Uvalde, decise să schimbe tactica. În lipsa unui plan mai bun, schimbă drumul către Pearsall.

– Unde mergem?

– Citește-mi gândurile, răspunse el.

Ea ezită o clipă, apoi răspunse:

– Știam că ne îndreptăm spre Houston, dar acum nu mai înțeleg nimic. În felul ăsta, pierdem niște ore prețioase, care puteau fi scutite dacă o luai pe drumul principal.

– Dacă mergeam pe acolo, ar fi existat mai multe șanse să fim descoperiți de poliție. Și apoi, Dirk e convins că aceea va fi ruta noastră. Vreau să-l surprindem.

"Și pe noi", adăugă el ca pentru sine, neștiind încă încotro aveau să se îndrepte. Poate către apartamentul propriu. Dar de acolo?

– Crezi că știe cine sunt și unde locuiesc? întrebă Dan.

– Există destule șanse să fi aflat deja.

– Dar nu știi asta cu siguranță.

– Nu.

Dan se mișcă în scaun, căutându-și un loc mai comod.

Întreg trupul îi era epuizat de drumul lung, dar acum nu era momentul pentru relaxare. Își reaminti că fugea pentru a-și salva viața, viața lor.

Se uită spre Kendra, care-și terminase ultima salată și se ștergea la gură cu șervețelul. Stătea cu picioarele încrucișate în poziție de yoga, cu spatele drept și ochii ațintiți înainte. Își dădu seama că-l caută pe cowboy.

– Nu-i pe aproape, vorbi ea, dar ne urmărește. Hotărârea lui nu s-a schimbat. Vrea încă să ne omoare.

– Știam deja asta. Cel puțin, nu ne-a descoperit traseul încă, zâmbi el. Relaxează-te și bucură-te de drum cât mai poți, draga mea. Vreau să fii odihnită pentru ce va urma.

Kendra îi arătă că pricepuse și deveni mai relaxată. Cel puțin aparent.

El îi urmă exemplul și, cu un imens oftat, se întinse pe spate, eliberându-se de tensiunea ultimelor ore.

Peste cinci minute, Kendra adormi. Era mai bine așa. Unul dintre ei trebuia să rămână mereu la pândă, și Dan simțea că peste o oră sau două nu va mai fi capabil să-și țină ochii deschiși.

Întunericul căzu și drumul lor se continuă rapid prin orașe. După Pleasanton, urmă Stockdale, apoi Gonzales. Dar înainte de a ajunge în mica metropolă, Dan realiză că ochii i se închideau la fiecare două-trei minute. Conduse rapid prin micul oraș Nixon, apoi coti către nord. După câțiva kilometri, își dădu seama că ajunseseră pe un drum de țară, în preajma unor ferme. Când se întoarse din nou pe autostradă, Dan observă cu plăcere un temporar loc de odihnă. O căsuță albă ce părea părăsită se înălța în

fața lor. Stinse farurile și se ghidă doar după lumina lunii. Opri mașina și deschise geamurile, bucurându-se de aerul proaspăt al serii.

Kendra dormea încă. Mâine, va înfrunta toate pericolele. Dar în noaptea asta se va odihni și el.

Respiră adânc și închise ochii. Întinse mâna către brațul Kendrei și adormi instantaneu. Dar temerile care-l urmăriseră întreaga zi continuară să-l obsedeze și în somn...

Capitolul 8

Mieunatul unei pisici îl trezi. Deschise ochii și privi în jur. Veniseră zorii. Îi luă un moment să-și dea seama unde se află, apoi își reaminti. O văzu pe Kendra dormind lângă el și o auzi suspinând.

Chiar și în somn, lacrimile îi curgeau pe obraz. Pe Dan îl duru expresia ei tristă.

Plin de o tandrețe de care nu se mai credea capabil, o luă imediat în brațe și-i puse capul pe pieptul lui. Kendra nu se trezi în timpul mișcării, dar plânsul ei încetă când se ghemui lângă trupul lui cald.

Doamne, în ce se vârâse? Răspunsul se afla acolo, în mintea lui. Îl știa, îl simțea. Ani de zile, fusese îndrăgostit de o altă Kendra – de o fantasmă. În sufletul lui, îi dăruise soției sale calități minunate, transformând-o în femeia de care avea nevoie, dar care nu putea fi niciodată. Nu fusese niciodată mulțumit de relația lor. Chiar și după căsătorie, simțea o foame lăuntrică inexplicabilă. Când

mariajul lor luase sfârșit, Dan realizase că soția lui se simțea la rândul ei nemulțumită.

Amândoi visaseră la fericire și nici unul n-o atinsese cât timp fuseseră împreună. Și, în loc ca această înțelegere să-i aducă mai aproape unul de altul în căutarea a ceea ce-și doreau, el devenise cinic și trist, pentru că nu-și putea permite să fie furios pe partenera lui cu "probleme". Nu fusese lucrul cel mai înțelept pe care-l făcuse și nu era deloc mândru de asta. Dar amărăciunea simțită nu dispăruse de la sine, ci se cuibărise în adâncul minții și al sufletului său.

Până acum.

Acum, mulțumită noii Kendra, ajunsese să priceapă toate acele emoții pe care le trăise anterior, ca și pe ale soției sale. Emoții intense, complexe, profunde, pe care preferase să le ignore. Până săptămâna trecută, Dan nu realizase că era necesar să exploreze aceste sentimente și că numai astfel își putea găsi echilibrul.

Dar cel mai important gând era acela că, dacă n-ar fi întâlnit-o pe noua Kendra, n-ar fi aflat niciodată ce lipsise vieții lui atâta vreme. Problema era însă faptul că risca s-o piardă și pe noua lui iubită, și asta pentru că nu putea fi fericită dacă era ruptă de poporul ei. Dorința ei era să găsească o cale de împăcare cu gardianul și să se întoarcă acasă.

Și totuși, el o va iubi pentru tot restul vieții. Doamne, cât de mult avea să-i lipsească prezența ei!

Un oftat de adânc regret ridică pieptul femeii de lângă el. Kendra se așeză mai bine în brațele lui Dan. Chiar și în somn, acțiunile ei arătau cât de apropiați deveniseră. Avea încredere în el.

Oare îl iubea? Sau pentru ea era doar un simplu pământean? Spera că ține la el, dar nu se putea baza pe asta. Viața alături de cealaltă Kendra îl învățase să se aștepte la orice.

În următoarea jumătate de oră, Dan o păstră la pieptul lui, străduindu-se să se mintă că sunt un cuplu obișnuit aflat în drum spre casă.

Apoi, ochii i se închiseră și căzu într-un somn ușor, fără s-o lase din brațe pe Kendra.

Când iubita lui se trezi în sfârșit, descoperi că stătea ghemuită în brațele lui Dan, strângându-l tare cu brațele, de parcă ar fi luptat pentru viața ei în mijlocul oceanului. Comparația nu era chiar atât de departe de adevăr. Fără Dan, acum ar fi fost moartă.

Nu era sigură, dar bănuia că hefronitul care-i urmărea era exact ceea ce credea Dan că este – un rebel. Din câte simțise când intrase în legătură cu el, se afla pe Pământ de opt ani, acționând după propriile reguli. Kendra își aminti din statisticile citite că aproape douăzeci și cinci la sută dintre herfroniții trimiși pe Terra nu se mai întorceau. Cea mai comună cauză pentru acest lucru era moartea. La început, bănuia că era doar o întâmplare. De fapt, această impresie le fusese deliberat inoculată de către profesori. Dar oare nu exista o rațiune mai concretă pentru moartea semenilor ei pe Pământ? Oare cowboy-ul era implicat? Acum, avea toate motivele să creadă asta.

Trebuia să existe un mijloc de a găsi un alt herfronit și de a stabili o legătură cu el, ocolindu-l pe cowboy. Și trebuia să facă asta fără să-l afecteze pe Dan. Dacă i se întâmpla ceva iubitului ei, atunci ea își va pierde dorința de a trăi.

Trebuia să descopere un mijloc de a se apăra. Dan trebuia să rămână în viață, iar ea să se întoarcă acasă. Dar nu știa cum putea îndeplini aceste două scopuri.

Cu aceste gânduri în minte, adormi la loc. Se trezi iar, cu fruntea în poala lui Dan și cu întregul trup ghemuit în jurul corpului bărbatului. Privi bordul mașinii, înregistrând vag că trebuia să oprească în curând la o benzinărie.

– Ai dormit bine, iubito? întrebă Dan, cu o voce la fel de veselă ca lumina dimineții.

Fără să știe de ce, tonul lui o irită. Suprinsă, Kendra se întrebă ce se întâmpla cu ea. Nu putea fi supărată din pricina unui lucru atât de mărunt. Nu stătea în obiceiul herfroniților să se comporte astfel. Dar de ce se mai mira? Când viața îți e în pericol, obiceiurile se schimbă.

Se ridică, trecându-și degetele prin păr, dar fără să-l poată aranja cum se cuvine.

– Am dormit excelent, răspunse ea. Tu?

– Minunat. Iar dacă putem ajunge acasă întregi, mă pot considera cel mai norocos muritor.

– Acasă? Acasă la tine?

– Da, se miră el. De ce?

– Casa mea e puțin mai departe...

El nu obiectă nimic, dar Kendra îi simți supărarea. Dan spera ca "acasă" să însemne pentru amândoi același lucru.

– Casa mea nu-i aici, Dan, chiar dacă aș vrea să fie așa.

– Dar nu vrei, replică el ironic.

– Dan....

– Ajunge! țipă el. Nu-mi mai spune lucruri pe care știi că vreau să le aud.

– Dar nu fac asta.

– Vreau adevărul, continuă el, fără s-o asculte.

– Ești sigur?

– Da, desigur! exclamă bărbatul.

– Dragul meu, te cerți cu singura persoană care e alături de tine în toată povestea asta.

– Sunt chiar atât de rău? zâmbi el, îmblânzit.

– Da, îi întoarse ea surâsul.

– Ești și tu la fel de nervoasă ca mine?

– Nu, oftă ea.

– De ce? insistă bărbatul.

– Pentru că Dirk nu-și face decât datoria sau ce crede că e datoria lui. Necesitatea de a ucide reprezintă o povară și pentru el. Herfroniții nu ucid.

– Nu mi se pare măcinat de regrete sau de remușcări. Cred, dimpotrivă, că e obișnuit să omoare.

– Nu, clătină ea din cap cu hotărâre. Herfroniții nici măcar nu se gândesc la posibilitatea de a ucide. Nu suntem o rasă violentă.

– Atunci, Dirk e nebun. Și, cel mai important, ne urmărește ca să ne ucidă. Kendra fu nevoită să admită că avea dreptate.

– Poate.

– Nu există îndoială. Nu suntem primele lui victime.

– Poate că nu.

– Kendra, care sunt armele voastre acolo, pe Herfron? întrebă Dan.

– Nu aveam arme, răspunse ea sacadat, de parcă ar fi încercat să se facă înțeleasă în fața unui copil încăpățânat.

– Atunci, ce crezi că va folosi cowboy-ul ca să ne omoare? reluă el cu nerăbdare în glas.

– Presupun că un pistol. Pare arma cea mai căutată aici, pe Pământ, îl ironiză Kendra.

Apoi, după o scurtă ezitare, reluă:

– Au fost prea puține crime pe Herfron. Adevărul este că avem câteva arme, dar sunt rar folosite.

– Și crezi că Dirk are vreuna dintre aceste arme?

– Nu știu. Totul e posibil. Da, confirmă ea după o clipă. Trebuie să aibă. Vezi tu, e vorba despre un instrument medical care ne vindecă de foarte multe boli, dar care poate fi folosit și ca armă.

Dan respiră adânc.

– Nu vrei să-mi dai mai multe detalii?

– Nu trebuie să te enervezi, protestă Kendra. Faptul că suntem logici și telepați nu înseamnă că știm toate răspunsurile.

– Nu sunt nervos, o contrazise el, deși ochii lui albaștri erau încărcați de furie. Te întreb pur și simplu ce știi despre cel care are de gând să ne omoare. În fond, e de pe planeta ta. Sunt sigur că știi mai multe, dar nu vrei să-mi spui.

– Bine, zise Kendra lăsând capul în pământ. Am să-ți explic. Este vorba despre o armă asemănătoare unei telecomenzi și care acționează ca un laser. Dacă este special programată, poate paraliza victima câteva minute sau o poate omorî. Mai mult, poate transforma un trup uman în pulbere. E ca o minge de lumină foarte puternică. Poate străpunge orice material în câteva milisecunde.

– Visul oricărui om, comentă ironic Dan.

– Dar nu sunt foarte sigură că gardianul are o astfel de armă.

– De ce?

– Pentru că este foarte periculoasă și numai cineva foarte îndemânatic o poate folosi.

– Se poate totuși s-o aibă. În fond, treaba lui este să vă disciplineze pe voi, călătorii pe Pământ.

Kendra nu răspunse. Se gândea cât de sigură se simțise întotdeauna pe planeta ei și câtă încredere avusese în înțelepciunea societății sale. În mai puțin de două săptămâni petrecute pe Pământ, învățase să gândească mai individualist, iar acest lucru o tulbura. Poate pentru că nu reușise să absoarbă complet memoria Kendrei. În compensație, propria ei personalitate umpluse golurile, dând astfel naștere unei persoane complet diferite față de sine însăși și față de Kendra care murise.

Odată cu aceste revelații, veni și aceea că planeta ei putea să nu fie lumea perfectă în care crezuse.

Rememorând regulile și legile herfronite, realiză că existau două seturi diferite de coordonate – unul pentru cei de seama ei, altul pentru conducători. Atâtea lucruri pe care le crezuse adevărate se dovediseră greșite! Oare percepția ei asupra propriului popor era și ea greșită?

Pregătirea ei inclusese multe informații false despre pământeni. Nu erau o rasă violentă și lipsită de logică. Trăiau înconjurați de frumusețe. Poate erau naivi în ignoranța lor cu privire la restul universului, dar aceasta nu era majora lor preocupare, spre deosebire de herfroniți.

Acum că descoperise toate astea, trebuia să le recunoască față de Dan.

– Cred că am fost puțin cam neștiutoare în legătură cu Pământul la începutul călătoriei, dar recuperez repede.

– Da? replică bărbatul. N-am observat.

– Nu glumi, Dan. Altfel, îți șterg memoria, amenință ea.

– Atunci, mă potolesc, zâmbi el. Din fericire, nu va trebui să mă abțin mult. După ce vom scăpa de cowboy, vei putea să se întorci acasă așa după cum dorești.

Deși acesta era într-adevăr scopul ei, pe Kendra o durea auzindu-l vorbind astfel. Oricât de mult voia să se întoarcă acasă, nu voia nici să-l părăsească.

Dar în loc să-și exprime aceste gânduri, se mulțumi numai să dea aprobator din cap. Îl privi pe iubitul ei din profil. Barba care-i crescuse în aceste ultime două zile îi dădea un aer de pirat. Și-l putea imagina cu ușurință într-un astfel de rol romantic. Nasul lui era drept, iar genele care-i umbreau ochii erau lungi și întoarse. Era foarte arătos. Orice femeie ar fi fost mândră să-l aibă alături.

Acest gând o surprinse. Ajunsese să se gândească la ea ca la o femeie. Pe planeta lor, nu exista această distincție. Toți erau pur și simplu herfroniți, toată lumea era egală.

Mâna lui Dan îi atinse gâtul.

– Mulțumesc, zise el.

– Ai auzit ce gândeam? întrebă ea, uimită de complexitatea propriilor sentimente.

– Mă priveai cu un zâmbet și am crezut că te gândești la mine.

– Oh, exclamă ușurată Kendra.

– Și oamenii au felul lor de a ghici gândurile altora, și este cât se poate de eficient, reluă Dan.

– Înțeleg, răspunse ea laconic.

Trupul ei tânjea după atingerea bărbatului, dar cu cât îl voia mai mult, cu atât se temea mai tare de propriile emoții și-l respingea.

– Oricum am fi, nu suntem inferiori, draga mea. Suntem doar diferiți.

– Da? făcu ea, ridicând din sprâncene. N-am observat.

– Ba da, ai observat, zâmbi el.

Kendra nu răspunse.

Dan opri la o benzinărie, chiar la intrarea în fermecătorul oraș Gonzales. Ieși din mașină și începu să facă plinul. Era riscant să se expună astfel, de vreme ce dispariția mașinii fusese probabil deja reclamată la poliție, dar n-aveau de ales. Kendra pătrunse în gândurile bărbatului de la tejghea. Când afacerile mergeau prost, se ocupa și cu reținerea numerelor de mașină, în eventualitatea că putea identifica furturile.

Deodată, o mașină de poliție intră în benzinărie. Kendra își ținu respirația și-l căută pe Dan. Bărbatul văzuse cele întâmplate și era cuprins de teamă. Ea îl liniști, promițându-i că va afla toate informațiile necesare. După ce-l calmă, se întoarse către polițist.

Omul era supărat pe ceva ce soția lui făcuse de dimineață. Nu era ceva important, dar mereu făcea asta, deși știa că-l enervează.

Dar când privi plăcuțele de înmatriculare ale mașinii, Kendra își dădu seama că e ceva în neregulă, deși bărbatul nu-și traduse gândurile în vorbe. Se îndreptă spre Dan, înainte ca ea să-l poată avertiza. Dan păru surprins, apoi nervos. Dar se descurca destul de bine.

Când se întoarse în mașină, Kendra îl privi curioasă. Dan, ca și polițistul, reușiseră s-o blocheze, și puținul pe care-l pricepuse n-avea nici un sens.

– Despre ce a fost vorba? întrebă ea.

– Avem o plăcuță de înmatriculare pentru persoane cu handicap, vorbi Dan printre dinți.

Kendra nu era sigură că această informație avea vreo legătură cu problema lor.

– Dar ce a vrut polițistul? insistă ea.

– Voia să se asigure că nu folosim plăcuțele fără să existe o persoană handicapată în mașină. N-avem voie să profităm de un astfel de avantaj nemeritat.

Kendra aștepta ca povestea să continue, dar Dan rămase tăcut.

– Asta-i tot? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, răspunse el, privind în oglinda retrovizoare. Trebuie să plecăm, anunță bărbatul, pornind mașina.

– Da, da, aprobă Kendra nerăbdătoare.

Kendra nu se putu relaxa decât după ce depășiră orașul, îndreptându-se spre Houston.

– Dan, începu ea, nesigură. Te rog, lasă-mă la Houston, îl rugă ea.

– Nici nu se pune problema. Vei rămâne cu mine până la final.

– Dar nu-i logic, reluă ea. Asta e lumea ta, eu nu fac parte din ea. Dacă nu sunt lângă tine, Dirk va fi derutat, iar asta îți va oferi timp să te ascunzi. Oricum ar fi, trebuie să ne despărțim, ca să ne mărim șansele de supraviețuire.

– Logica herfronită nu funcționează mereu pe Pământ.

Dacă gardianul mi-a descoperit mașina, lucru de care sunt sigur, știe exact unde stau. Va ști deci încotro ne îndreptăm și toate drumurile posibile de a ajunge acolo. Și, din câte am văzut, nu va ezita să facă uz de violență.

– Nu știam, replică ea încet.

Lecțiile ei despre Pământ se dovedeau încă o dată ineficiente.

– Atunci, continuă ea, n-ar fi mai logic să ne ascundem în altă parte?

– La Houston sunt acasă, iubito. Iar cowboy-ul e rupt de elementul lui. Dacă ne-am duce în alt oraș, n-am mai avea nici un avantaj asupra lui. Ascultă-mă cu atenție, se pregătește o luptă pe viață și pe moarte. Nu se va opri până când nu ne va omorî, iar noi nu vom putea trăi până nu vom scăpa de el. Oricum, cineva va muri.

– Nu! strigă ea.

Dan nu reacționă. Știa că iubita nu era de acord cu violența, dar nu exista altă alternativă.

Kendra spera din tot sufletul să scape cu toții cu viață și se ruga fierbinte ca Dan să mai poată iubi o dată. Merita ca în viața lui să existe din nou dragoste. După toate lucrurile rele care i se întâmplaseră în viață, avea nevoie de o iubire care să nu se sfârșească în tragedie, care să dureze veșnic.

Kendra deschise gura, vrând să protesteze, dar se opri, speriată.

– Pregătește-te, îi zise ea lui Dan. Încearcă din nou să ne citească gândurile.

Apoi, își blocă mintea, gândindu-se doar la planeta ei. Dan apăsă pe accelerație. Kendra se concentră intens.

Tentativa de citire a gândurilor nu venea din partea cowboy-ului.

– Încetinește, zise ea.

Dan nu reacționă imediat, dar apoi apăsă ușor pe frâne.

– Oprește-te, ordonă ea. Trage pe dreapta.

Dan o privi cu mirare.

– Ai înnebunit? zise el. Vrei să murim amândoi?

– Te rog, fă cum îți spun, replică ea, încercând disperată să păstreze legătura slabă cu celălalt herfronit.

Dan ridică din umeri și ieși pe marginea drumului. Kendra se concentră mai tare.

Pentru Dan, minutele treceau mai greu ca orele. Iubita lui îl ignora, părând că poartă o conversație mentală cu cineva.

Persoana era un fermier din preajmă. Se afla pe Pământ de mai bine de nouă ani și venise într-o misiune de care Kendra nu mai auzise niciodată. Era un kau, un herfronit din a doua generație, și și-ar fi dorit să fi fost rezultatul unui experiment genetic mai reușit. Din pricina ciudățeniilor trupului său, doctorii de pe Pământ îl considerau un monstru. Era recunoscător totuși că nu era orb ca bătrânii.

Mai erau și alții, spunea el. Descoperiseră un mijloc de a trăi printre oameni, fără ca gardienii să-i poată identifica. Nu atrăgeau atenția asupra lor și nici nu păstrau legătura unii cu alții. Își creaseră o rețea de relații secrete și se întâlneau numai ocazional. Nimeni nu cerea mai mult. Își doreau numai să rămână pe Terra și să fie lăsați în pace. Când gardienii îi descopereau – ceea ce se întâmpla din când în când – herfroniții dispăreau misterios.

Dan prinse și el câteva dintre aceste gânduri și rămase uimit. Oare erau nebuni cu toții?

Kendra îl mai întrebă pe herfronit câte ceva despre gardieni și-i spuse că pe urmele lor se afla unul dintre ei. În toți anii ăștia petrecuți pe Pământ, nimeni nu-l vânase pe el.

Un moment mai târziu, bărbatul întrerupse comunicarea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dan.

Kendra nu știa ce să răspundă. I se părea incredibil că herfroniți de-ai ei se aflau de atâta vreme pe Pământ. De ce permiseseră bătrânii așa ceva? Unde se aflau gardienii? Oare fermierul avea dreptate, și pe Pământ mai trăiau încă mulți kau și mais? Și dacă da, unde se ascundeau? Ce făceau?

Pe Herfron, existau comunități care lucrau împreună la diferite programe, în beneficiul tuturor. Unii erau implicați în mai multe proiecte și erau fericiți că puteau munci din greu pentru societate. Dar aici, lucrurile stăteau foarte diferit. Fiecare persoană era o individualitate și-și vedea de treburile sale. Cum de puteau herfroniții să trăiască precum oamenii?

– Nu mai căuta mereu diferențele dintre noi, draga mea, zise Dan. Privește lucrurile care ne unesc.

În fața lor, o plăcuță anunța că orașul Houston se afla la patruzeci de kilometri distanță.

– Nu pricep, Dan. Pe Pământ, toată lumea acționează individual, dar se comportă la fel ca herfroniții când trebuie să servească o cauză comună.

– Ți-am spus că semănăm.

– Poate, da nu sunt sigură, șopti ea.

Mă întreb câți herfroniți se află pe Pământ. Și de ce cowboy-ul ne urmărește numai pe noi.

– Se pare că noi l-am supărat. Și apoi, știe că ești gravidă.

– Și totuși, de ce noi? repetă ea, deloc convinsă.

– Cine știe? Poate are nevoie de o victimă în fața superiorilor, și noi suntem cei mai la îndemână. Poate pentru că am distrus experimentul...

– Doamne, n-aș fi crezut niciodată că se poate întâmpla așa ceva.

– Nu te îngrijora, îl voi ucide înainte de a te putea răni.

– Dar nu-i bine, protestă Kendra. Nimeni nu trebuie să ucidă, nimeni nu trebuie să moară.

Dan era gata să-i răspundă, când își simți mintea asaltată. Apăsă pe accelerație și alergă nebunește pe șosea până intră în oraș.

Cowboy-ul se întorsese. Trebuia să lupte pentru viața lor.

Capitolul 9

Dan nu încetini nici după ce ajunse la periferia Houstonului. Citirea gândurilor încetase, dar fusese un avertisment suficient că gardianul se afla încă pe urmele lor. Momentul confruntării se apropia cu pași repezi.

Kendra își puse mâna pe piciorul lui, simțind nevoia unui contact permanent cu el. Îi era teamă pentru viața lor, dar mai ales pentru Dan.

Oare îl iubea? Kendra știa deja răspunsul, dar refuza să-l accepte.

Îl iubea mai mult decât ținea la propria viață.

Îl privi, sperând că va primi din partea lui un semn liniștitor, un grăunte de speranță. Nimic.

Degetele lui erau strâns încleștate pe volan. Chipul său, de obicei relaxat, era rigid. Ochii lui priveau fix înainte.

Kendra încercă să-i pătrundă ușor în minte.

– Oprește-te, țipă el.

– Nu te îndepărta de mine, Dan, te rog.

– Nu, draga mea. Nu pot fi sigur că ești tu. Cowboy-ul își poate schimba tactica și poate încerca să-mi citească gândurile cu blândețe. Așa ceva ne-ar fi fatal.

Dan era optimist dacă se gândea că-l putea opri în vreun fel pe gardian.

– Doar nu crezi că avem vreo șansă în fața cuiva ca el?

– Ba da. Trebuie numai să ne dăm seama de ce ne urmărește.

Kendra râse amar.

– Desigur, cum de nu ne-am dat seama până acum?

– Nu spun că ne va fi ușor, replică Dan.

O nouă emoție o încercă pe Kendra. Panica. Oare Dan nu-și dădea seama cum avea să decurgă lupta cu gardianul? Îl loc să fugă și să-l evite, așa cum făcea fermierul, Dan voia să-l înfrunte. Nu era cea mai bună alegere.

– E foarte puternic, Dan. Gândește-te bine! Fermierul a întrerupt contactul cu mine îndată ce a auzit de el.

– Era speriat, draga mea. Își proteja familia și stilul de viață. Și eu aș fi făcut la fel în locul lui.

– Da? se miră ea. Nu prea cred. Cred că l-ai fi înfruntat oricum. Filozofia ta este să-ți aperi viața... până la moarte.

– Nu, zâmbi el, n-ai dreptate. Vreau să trăiesc.

Kendra se întoarse spre el, atingându-l ușor.

– Atunci, hai să fugim. Nu cred că ne va mai putea urmări în afara statului. Ne vom duce în altă parte, o vom lua de la capăt.

– Mai întâi, să stabilim un lucru. Spui mereu "noi", dar de fapt e vorba numai de mine.

Plănuiești să mă însoțești numai până când vei găsi o metodă de a te întoarce acasă.

Cuvintele lui erau foarte dure. O durea să-l părăsească pe Dan, la fel de mult cum o durea gândul de a nu-și mai vedea vreodată casa.

– Așa e? insistă Dan.

– Da, recunoscu ea.

Se lăsă tăcerea.

Kendra încercă să-i pătrundă în gânduri, dar nu reuși să afle nimic.

– Dan? Ești bine?

– Da, replică el nervos. Suntem vânați de un asasin extraterestru. Cum aș putea să nu mă simt bine?

– Vorbește cu mine, Dan, îl rugă ea. Vreau să știu ce gândești.

– Toată povestea asta nu-i deloc corectă. Trebuie să luptăm pentru viața noastră și, dacă vom câștiga, recompensa mea va fi faptul că mă vei părăsi. Dacă pierdem, vom muri amândoi.

Lacrimile inundară ochii Kendrei. Înghiți cu greutate, apoi se întoarse din nou spre Dan și-l atinse, încercând să-i transmită în tăcere că și ei îi era greu. Dar el se îndepărtă de ea.

Era momentul să vorbească deschis.

– Nici unuia nu ne place finalul, dar nu văd altă soluție, Dan, spuse Kendra. Suntem de pe două planete diferite, la naiba! Iar asta nu-i o problemă pe care o putem rezolva la psiholog. Nu e ceva ce se poate rezolva în timp.

– De ce nu?

– Pentru că... Pentru că... de aia, se opri ea.

O asfel de relație nu poate funcționa.

– Ce cugetare profundă, o ironiză el. Ești mama copilului meu și te iubesc imens de mult. De ce să nu meargă?

Ea se întoarse spre fereastră, nemaigăsind argumente.

– Tu cauți ceva ce eu nu-ți pot oferi, zise ea în sfârșit.

– Ce? Angajament? Încredere? Loialitate? întrebă el. Dragoste? adăugă după o scurtă pauză.

– Ceva în genul ăsta, aprobă ea, știind că-i putea oferi toate astea și chiar mai mult decât atât.

El se răzbună tăcând.

Dar, supărat sau vesel, îl iubea la fel de mult. Îl iubea...

Înainte de a ajunge pe Pământ și de a absorbi gândurile Kendrei, nici nu visase că va simți vreodată toate aceste sentimente interzise. Dar iată că acum întreaga ei ființă se bucura de ele. Își descoperise o personalitate nouă, neștiută, și avea o nevoie imensă de dragoste.

Ar fi vrut să-i spună lui Dan cât de mult îl iubea, dar și să-i amintească faptul că erau foarte diferiți. Și ar fi vrut ca el s-o contrazică, s-o convingă să nu plece...

Pentru o vreme, nici unul nu vorbi.

Deodată, testarea cowboy-ului reîncepu, mai crudă și mai profundă ca niciodată. Ea țipă ușor, apoi își goli mintea de gânduri.

– Ne-a găsit, comentă ea.

Dan simți și el apropierea herfronitului și acceleră. Se uită în oglinda retrovizoare și zări o mașină cunoscută care-i urmărea.

– La naiba, zise el.

Mi-a furat mașina!

Kendra era concentrată asupra urmăritorului și chiar reuși să-i surprindă câteva gânduri. Preocupat să conducă mașina și să-i urmărească în trafic, gardianul nu-și mai proteja cum trebuia gândurile. Dan avusese dreptate. Să conduci aici, în Houston, era o probă de foc. Poate că gardianul nu era chiar atât de puternic pe cât crezuse.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă Kendra, ținându-se cu ambele mâini de portieră.

Testarea cowboy-ului reîncepu cu atâta forță, încât femeia țipă de durere. Dan întoarse rapid de volan.

– Nu întreba, nu gândi. Ține-te bine!

Știind că gardianul nu putea pătrunde în mintea amândurora deodată, Kendra încercă să-i atragă atenția asupra ei. Dan avea dreptate, trebuia să lupte pentru viața lor. Deși citirea gândurilor de către cowboy o durea, acesta reprezenta un mic sacrificiu pe lângă imensa bucurie de a mai trăi încă o zi. Poate că aveau șansa să se întâmple un miracol...

– De ce? își întrebă ea dușmanul? De ce vrei să ne omori? Ce ai de câștigat din asta?

– Dacă vei rămâne pe Pământ, vei pune în pericol proiectul. N-ai dreptul să faci așa ceva.

– Ce proiect? Cum aș putea face asta?

– Vei naște un copil care nu e perfect din punct de vedere genetic. Dacă vor afla ceilalți, va însemna sfârșitul...

– Care ceilalți? Sfârșitul a ce?

– Ceilalți herfroniți. Voi fi chemat înapoi pe Herfron să dau socoteală pentru faptele tale. Iar asta nu se va întâmpla. Niciodată.

– Nu ți-e dor de Herfron?

– Nu, deloc.

– Cum? se miră ea. De ce?

– Nu contează asta. Am simțit că, dacă ai avea de ales, ai rămâne pe Pământ cu bărbatul de lângă tine. Sarcina mea e să mă asigur că te vei întoarce pe planeta ta. De vreme ce nu mi-ai urmat sfatul, trebuie să mori.

– De ce nu mă ucizi pe mine și să-l lași în pace pe el?

– Nu se poate.

– Îi poți șterge memoria, insistă ea.

– Metoda asta nu merge întotdeauna. Nu-mi pot permite să dau greș.

– Dar e vorba de viața lui!

– Și ce dacă? Nu-i viața mea!

Kendrei nu-i venea să creadă. Cowboy-ul credea că-și putea justifica acțiunile printr-un argument atât de egoist?

Centrul Houstonului era foarte frumos, cu mai multe clădiri din sticlă decât văzuse vreodată laolaltă.

Kendra se uită în oglinda din partea ei și zări chipul lui Dirk. Părea la fel de hotărât ca și ei. Dar ei vor fi cei care vor supraviețui, își zise Kendra cu tărie.

Dan opri în fața unei clădiri și-i spuse Kendrei:

– Urmează-mă!

Ieșiră amândoi din mașină și alergară către intrare.

Trecură de ușile duble din sticlă și chiar atunci auziră mașina cowboy-ului oprind în fața clădirii. Se priviră scurt și fugiră către hol.

Interiorul clădirii era fascinant. Atâtea culori, atâta lumină... Kendra privi în jur, uimită. Restaurantul din apropiere era gălăgios ca un circ și luminat ca un spital.

Dan se întoarse, o luă de mână și o trase după el grăbit.

– Haide, o încurajă el.

Alergau printre magazine, depășind cu greutate oamenii.

Deodată, un sunet ciudat se auzi. O fereastră din apropiere pocni și se sfărâmă pe jos în mii de bucăți. Oamenii începură să urle și un copil izbucni în plâns.

Cu inima cât un purice, Kendra îl strânse mai tare de mână pe Dan și continuă să alerge. Bărbatul se îndreptă către scările care duceau în jos.

– Faceți loc! strigă el, împingând persoanele aflate în fața lor.

Fără să se oprească o clipă din alergare, ajunseră în tunelul care conducea spre birourile angajaților. Câțiva oameni în costume elegante le blocară drumul, dar în spatele lor se afla destulă lume care-i despărțea de cowboy.

Din nou se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Dan întoarse capul spre Kendra și-i spuse cu o voce atât de slabă, încât nu se auzi nici el:

– Fugi! Dan o împinse într-o farmacie, aproape dărâmând un copil care începu să țipe ca din gură de șarpe.

– N-avem pe unde ieși de aici, observă Kendra.

– De unde știi?

– Mi-a spus cineva.

Kendra se întoarse, căutând din ochi persoana care-i dăduse informația, dar era mult prea emoționată ca s-o poată descoperi.

Se opri o clipă și întrebă:

– Cine ești?

– Sunt la cumpărături cu copiii, îi comunică mental persoana. Continuați să fugiți. A intrat în magazin și se uită spre rafturile de cosmetice.

Kendra se uită în jur și descoperi raionul cu pricina. Apoi, îl trase pe Dan după ea și reușiră să iasă din magazin, continuând să alerge pe holuri.

Un nou gând îi fu transmis telepatic.

– L-am văzut ieșind din farmacie. Ieșiți cât mai repede de aici. Prin bancă!

Persoana care-i vorbise de data asta nu era tot femeia din farmacie, ci o altă herfronită.

– Unde e banca? întrebă ea.

– Mai în față.

– Ce faci aici? reluă Kendra.

– Exact ce faci și tu. Trăiesc. Suntem mai mulți, veni răspunsul femeii.

Kendra nu mai avu timp să replice. Dan preluase din nou comanda și o conduse pe un coridor puțin circulat. Își auzeau proprii pași răsunând pe gresia rece. Pătrunseră pe alt culoar, apoi pe un altul. Se opriră. Culoarul dădea într-un spațiu dreptunghiular cu mai multe uși și un lift.

Răsuflarea lor grea se auzea cu ecou în acest spațiu închis.

Dan apăsă butonul liftului de mai multe ori, dar nu se auzi nici o mișcare. Kendra privi în jur. Se vedeau două băi, o ușă pe care nu scria nimic și o ușă dublă.

Dan alergă de la o ușă la alta, încercând să intre. Nici una nu era deschisă.

Un țipăt se auzi în apropiere. Dan se îndreptă către ușa dublă și lovi în ele cu toată forța, până când cedară. Dădeau către o cameră utilitară, plină de țevi.

– La naiba, șopti el, dându-și seama că nu mai aveau încotro să fugă.

O împinse pe Kendra la podea, între două țevi.

– Stai acolo și ascunde-te bine. Nu-l lăsa să te vadă, orice s-ar întâmpla, îi ordonă el.

Apoi, se duse și închise ușile care dădeau spre coridor.

Încercă să nu respire, dar răsuflarea lui speriată ajungea până la Kendra. O, ar fi vrut să-l țină în brațe, să-l protejeze, dar nu putea. Dacă-i distrăgea atenția acum, singura lor șansă de scăpare era distrusă.

Cowboy-ul nu mai încercase să le pătrundă în minte de când începuseră jocul de-a v-ați ascunselea prin mall, și asta pentru că, probabil, nu era obișnuit să facă două lucruri în același timp. Era dificil, iar pentru cineva neobișnuit cu agitația unui mare oraș, aproape imposibil. Ea avea avantajul că Dan o conducea și nu trebuia să se gândească la fiecare mișcare.

La un moment dat însă, herfronitul se va opri și va căuta să intre în legătură cu ei. Nu se puteau ascunde la nesfârșit. Oricum, aflase unde locuia Dan.

Cel mai bine era să-l lase să-i descopere acum, cât erau în avantaj. Știind că Dan nu era la fel de bun în blocarea gândurilor ca ea, se hotărî să pretindă că nu era cu el. Să-l lase să creadă că se

îndrepta în altă direcție. Poate îi putea distrage atenția destul de mult pentru a-i da lui Dan timpul să acționeze.

Respiră adânc, își limpezi mintea și privi țintă țevile din fața ei.

Dan își sprijini capul de zidul din spatele lui și închise ochii. Tensiunea era prea mare și amândoi își doreau să se termine odată toată povestea.

Dan se încruntă, și-și luă capul în mâini, cu o expresie dureroasă.

Cowboy-ul îi găsise.

Ușile se deschiseră încet, cu grijă. Herfronitul nu intră însă, ci cercetă prudent încăperea. Kendra se concentră pentru a-l atrage către ea. Privirea lui căută prin încăpere, dar n-o văzu imediat. Ghicind că se afla ascunsă, cowboy-ul ridică mână și îndreptă laserul către centrul încăperii. Încercând s-o scoată din ascunzătoare, el îi transmise numele lui Dan și toate crudele pedepse pe care le pregătise pentru el.

Kendra îi răspunse, prelungind comunicarea. Exact de acest răgaz avea nevoie Dan. Se îndreptă către herfronit, ridică brațul și-l lovi peste mâna întinsă. Dar fu prea lent. Dirk văzu mișcarea și reuși să-l evite. Lovitura avu un efect diminuat.

Gardianul se clătină puțin pe picioare, făcu un pas înainte și-și regăsi echilibrul. Îndreptă laserul spre Dan și zâmbi feroce.

– Unde e? întrebă el.

– A plecat.

Dirk încercă să-i intre în minte.

– Unde e? repetă el.

Dan strânse din dinți.

– N-o poți ajunge, oricum, replică Dan.

Kendra îi auzi strigătul de durere și-și ridică fruntea să privească afară. O pată roșie de sânge se întindea pe blugii lui.

Furia o cuprinse dintr-o dată. Simțea nevoia de răzbunare. Dar, acționând din instinct, Kendra nu se mișcă.

Dirk trăsese într-un om lipsit de apărare, în bărbatul pe care-l iubea. Se ridică și ieși în fața herfronitului.

– Kendra! Nu! strigă Dan, încercând s-o protejeze.

Făcu un pas înainte, în încercarea de a ajunge între ei, dar se împiedică de o țeavă.

Mânia Kendrei era imensă. Un semen de-al ei îl rănise pe Dan. Voia să-l lovească la rândul ei, să-l ucidă.

Herfronitul se întoarse către ea.

– Ești pregătită? întrebă el. Vise plăcute!

Îndreptă laserul către Kendra.

– Nu! țipă ea, ridicând de jos arma pe care și-o pregătise, o cutie goală de bere.

Aluminiul putea deturna raza laserului.

Cowboy-ul trase, iar Kendra schimbă traiectoria laserului.

Din pieptul gardianului ieși fum. Mâinile i se strânseră pe rană. Privirea lui părea neîncrezătoare. Se uită spre Kendra apoi, cu mișcări încete, privi către Dan. Gura i se deschise, dar nu putu vorbi.

Kendra privi uimită cum herfronitul se lasă la pământ, clătinând din cap nedumerit.

Nu-mi vine să cred, gândi el. Apoi, ochii i se închiseră și se prăbuși definitiv.

Kendra se lăsă în genunchi. Un sunet ciudat se auzi în încăpere.

– Kendra, vorbi Dan. Dumnezeule, Kendra!

Încă uimită, femeia îl privi, fără să-și creadă ochilor.

– Ce am făcut? scânci ea.

Vocea lui Dan îi răspunse în șoaptă:

– Ai făcut ce trebuia, iubito. Ca să trăim, trebuia să-l omori...

– Să-l omor... repetă ea.

De când îl întâlnise pe acest pământean, se schimbase atât de mult, încât nu se mai recunoștea. Omorâse un semen de-al ei...

Dar poporul ei o minți se. Pe Pământ erau mulți herfroniți! Se afla aici de numai două săptămâni și întâlnise deja patru. Doi dintre ei o ajutaseră să scape de gardian. Trăiau și munceau aici! Nu fusese un accident că-i descoperise, nu! Din proprie inițiativă o ajutaseră. Iar asta însemna că erau mai mulți, mult mai mulți. Probabil că asta se întâmplase și cu cei care veniseră pe Terra odată cu ea. Se hotărâseră să rămână aici și se ascunseseră de ea, pentru a pierde orice legătură cu planeta-mamă.

– Kendra, vorbește-mi, șopti Dan.

Se întoarse spre el. Era vie și copilul lor era în siguranță. Dan trăia. Numai asta conta.

Era rănit, dar vor reuși să treacă peste asta.

Zâmbi fericită. Avea să-l vindece exact cu arma cowboy-ului.

– Așteaptă-mă o clipă, zise ea. Luă laserul și-l studie cu atenție, încercând să-și amintească informațiile primite în urmă cu mulți ani. Apăsă butoanele, și codul dorit apăru pe ecran.

– Stai așa, spuse ea, lăsând laserul pe podea și îndreptând piciorul iubitului ei către ecran.

– La naiba, răspunse el printre dinți. Ai grijă! Mă doare.

– Nu te mișca, ordonă ea, ridicând laserul.

– Știi ce faci? întrebă bărbatul.

– Da, răspunse ea, preocupată. Sângerezi destul de mult și trebuie să-ți vindecăm rana repede, înainte ca cineva să ne găsească aici, alături de un cadavru.

Dan era încă neîncrezător:

– Ești sigură că nu vei termina ce a început prietenul tău?

Ea râse. Chiar atunci, laserul porni. Dan nu simți nici o durere.

După câteva secunde, Kendra își luă degetul de pe buton.

– Cum te simți?

– Bine, răspunse el surprins.

– Mișcă-ți piciorul.

– Ești foarte autoritară când ai lucrurile sub control, șopti el, făcând ceea ce-i spusese Kendra. Nu mă doare.

– Bine. Poți merge?

Dan încercă. Piciorul era ușor înțepenit, dar nu-l durea.

Cu zâmbetul pe buze, Kendra vârî laserul în buzunar și se întoarse pentru a privi pentru ultima oară cadavrul. Era numai o amintire urâtă a chinului din ultimele zile. Fuseseră atât de aproape de moarte!

Dan închise ochii și întoarse capul cu oroare de la imaginea trupului mort. Apoi își luă iubita în brațe.

– Ce bine îmi pare că te văd zâmbind, zise el.

– Da, aprobă Kendra, fericită.

Vânătoarea se sfârșise. Fuga lor luase sfârșit.

– Se pare că am câștigat, adăugă el.

– Eu am câștigat, îl contrazise Kendra în glumă.

Mai privi o dată către herfronitul mort. Încet, trupul lui se transforma în țărână. Peste o oră, nu va mai exista nici o urmă a existenței lui.

– Ce ciudat, comentă Dan. Când trăia, ai fi zis că-l poate ucide pe Clint Eastwood cu o singură mână. Iar acum, arată ca un biet moșneag.

– E kau, îi aminti Kendra solemn. E herfronit, așa cum sunt și eu.

– Știu iubita mea, răspunse el, strângând-o mai tare la piept. Pe tine te iubesc. Și, ca să fiu sincer, la el nu țineam prea mult. Slavă Domnului că noi suntem cei rămași în viață, șopti el.

Îi atinse cu degete tremurătoare chipul, pentru a se asigura că se află aici, lângă el. Erau în siguranță. Iată un miracol! Poate Dumnezeu îi mai dădea voie la încă unul sau două...

Merseră prin tunel, îndreptându-se înapoi către ieșire. Mulțimea agitată îi înconjură din nou. La un moment dat, Kendra îndreptă laserul către o femeie aflată în fața lor. Peste câteva clipe, umerii lăsați ai femeii se ridicară și începu să zâmbească.

– De ce ai făcut asta? întrebă Dan.

– De vreme ce n-am codul corect pentru a face să funcționeze laserul pentru totdeauna, puterea lui se va pierde peste o zi sau două. Femeia avea cancer. Acum, e vindecată.

– Doctorul îi va spune că e o vindecare miraculoasă.

– Și chiar așa e, aprobă Kendra. De ce nu?

Dan chemă un taxi, lăsându-și mașina proprie și duba furată în fața magazinului. Polițiștii îi vor înapoia jeepul, iar el va pretinde că

nu știe nimic despre cele întâmplate. Kendra îi citi gândurile, dar de data asta nu-l mai certă pentru că voia să păcălească autoritățile.

Ajunși în apartamentul lui Dan, Kendra privi cu mirare în jur.

– Îmi amintește de propria mea casă. Puțin aglomerată și funcțională.

– Mulțumesc, răspunse Dan.Trebuie amenajat, dar nu mă pricep la lucruri de astea.

Ea se lipi de el.

– Atunci, să facem ce știi tu mai bine.

Trupul lui reacționă imediat.

– Știi exact ce să spui ca să mă simt mai bine, răspunse el.

Făcură dragoste cu atâta intensitate, de parcă ar fi fost ultima oară. Dan nu știa ce avea de gând să facă iubita lui și-i era teamă s-o întrebe, teamă să nu afle că-l va părăsi.

Să rămână întreaga viață fără Kendra era ceva inimaginabil. Fără noua Kendra. O, acum știa diferența. Asemănarea fizică era singurul lucru care le unea, dar chiar și acest aspect se schimbase ușor. Personalitățile lor erau foarte diferite, erau două persoane total opuse. Femeia aflată acum în brațele lui era cea pe care o iubea cu dragostea unui adult, un adult care nu putea iubi decât o sigură dată în viață. Dacă mai exista viață după plecarea Kendrei, nu voia să-și imagineze cum va fi.

Iubirea lui era tandră și blândă, dar pasională.

Îmbrățișarea lor era atât de minunată! Mișcările lor se armonizau. Nu-și citeau gândurile. N-aveau nevoie. Se potriveau atât de bine!

Mai târziu, Kendra se ghemui în brațele sale.

Inima bărbatului plângea. Ar fi vrut s-o păstreze lângă el pentru totdeauna. Dar realitatea era alta. Hotărât, Dan își dădu seama că era momentul să afle adevărul. Oricât s-ar fi temut de răspunsul ei, era mai bine să știe decât să se chinuie în incertitudine.

În sfârșit, puse întrebarea dureroasă.

– Și acum, ce se va întâmpla, Kendra? Vei pleca acasă sau vei rămâne cu mine? Ce se va întâmpla cu noi?

Picioarele ei se mișcară, dar capul îi rămase pe pieptul lui. Ezită o clipă, apoi răspunse:

– Nu te pot părăsi acum, Dan.

El răsuflă ușurat.

– Tu ești toată viața mea, continuă ea, nu vreau și nu pot să te părăsesc. Și apoi, fetița noastră trebuie să-și cunoască tatăl adevărat.

El oftă din adâncul inimii.

– Mulțumesc, Doamne, șopti bărbatul. Te iubesc atât de mult, draga mea, încât dacă pleci, s-ar putea să nu rezist fără tine.

Gura lui îi acoperi buzele. Brațele ei îi cuprinseră gâtul. Sentimentele pe care le stârnise acest bărbat în ea erau prea minunate pentru a renunța la ele. Îl privi cu ochi plini de dorință.

– Acum că știu în sfârșit cum se numește acest ciudat sentiment, pot să spun că te iubesc, zise ea. Dar te-am iubit dintotdeauna fără să știu. Chiar din clipa când ne-am întâlnit.

El îi atinse buzele. Erau mai senzuale decât ale Kendrei.

– Iubita mea, aceste cuvinte trebuie să-și aibă împlinirea într-o căsătorie. Când vom face rost de un certificat de naștere pentru tine, ne vom căsători.

– De ce avem nevoie de așa ceva?

– Pentru a dovedi că te-ai născut pe Pământ.

Ochii Kendrei îl priviră liniștiți.

– Nu-i o problemă. Am un certificat de naștere, care mi-a fost dat când am ajuns aici. Trebuie numai să-l completăm cu informațiile dorite. N-a fost deja scris, pentru că nu știam încă cine voi fi.

– Iată încă o problemă rezolvată, din lista lungă de dileme legate de viața alături de un extraterestru, zise Dan, glumind.

Dar Kendra voia să-l facă să priceapă întreaga situație.

– Există și alți semeni de-ai mei pe Pământ. Am vorbit cu ei acolo, în magazin. Dacă rămân pe Terra, voi păstra legătura cu ceilalți herfroniți, Dan. Poate într-o bună zi vom reuși să ne împăcăm cu bătrânii.

– Trebuia să-mi dau seama. În curând, îi vei contacta pentru a dezbate problemele legate de creșterea copiilor pământeni.

Ea râse cu veselie.

– Ce altceva te aștepți să facă o soție independentă ca mine?

– Exact asta, răspunse el încet.

Kendra îi luă mână și-i sărută palma.

Viața lor abia începea.

– Ești sigur că ești pregătit pentru asta, Dan?

– Sigur, replică el convins.

– Bine, zise ea, răsflând ușurată. Dacă trebuie să învăț să devin o soție de pământean, trebuie să încep prin a decora apartamentul...

Am văzut într-o revistă o cameră de copil superbă.

Erau fericiți că trăiesc și că sunt împreună.

Kendra renunțase la obiceiul de a folosi cuvântul "noi" când se refera la ea și la ceilalți herfroniți. Acum, "noi" însemna ea și Dan. Îi plăcea această schimbare. Îl iubea și se simțea iubită.

– Vom face o casă a noastră, șopti ea. Casa noastră.

Amândoi știau că orice ar face, oricâte greșeli ar comite și prin oricâte greutăți ar trece, aveau să fie mereu împreună. Pentru totdeauna.

Zâmbetul Kendrei era promițător ca o zi de primăvară.

Sfârșit